Karen Rose Smith

269

Kit şi sărutările

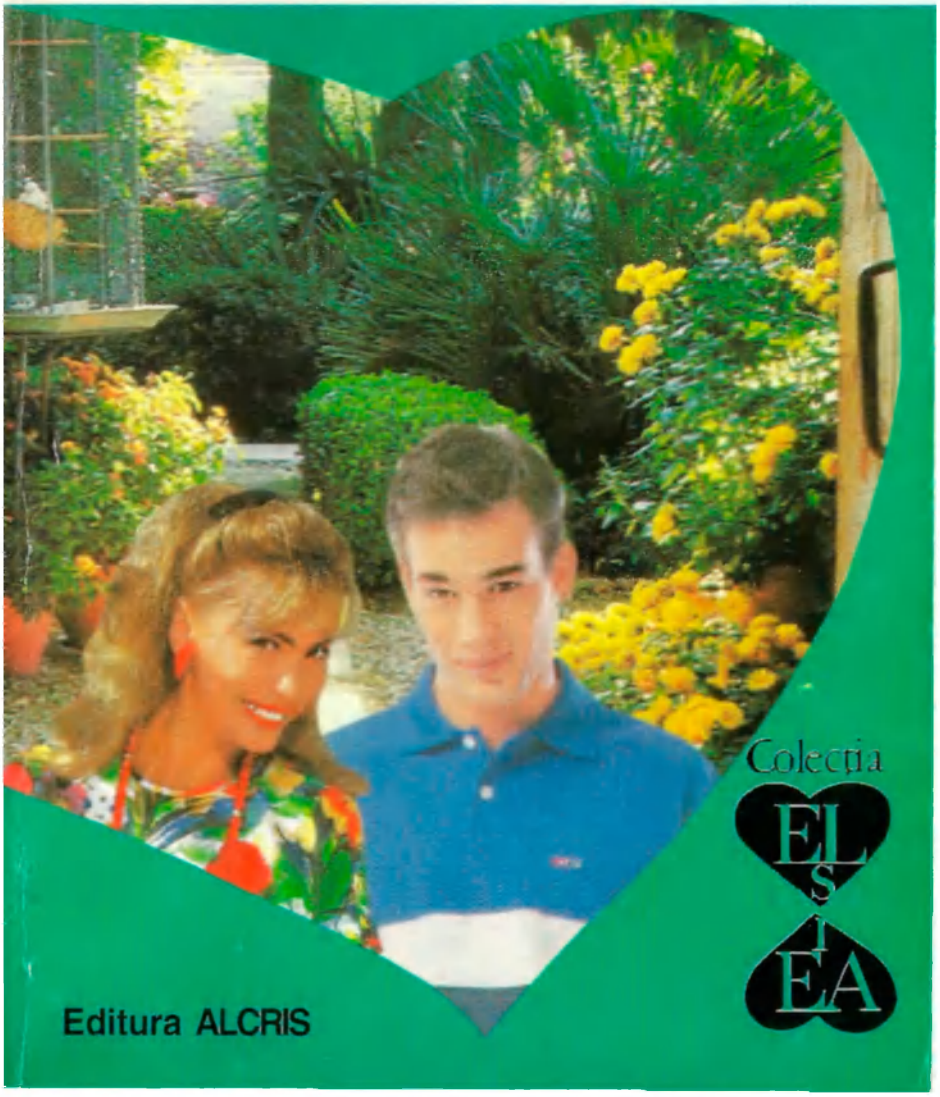

Colecţia EL şi EA

Editura ALCRIS

KAREN ROSE SMITH

KIT ȘI SĂRUTĂRILE

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© 1997 by Karen Rose Smith
KIT AND KISSES
Traducere și adaptare din limba engleză
de Anatol Reghintovschi
Toate drepturile sunt rezervate Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-11-8

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Kit Saunders era în călătorie de afaceri.

Cel pe care trebuia să-l recunoască stătea ghemuit în faţa rafturilor cu articole de vopsit dintr-un magazin de obiecte de uz casnic, ţinând un clipboard în mână. După ce l-a studiat câteva clipe, Kit s-a convins că se potrivea descrierii făcute de cumnatul său.

Chiar şi din poziţia în care se afla, ea putea spune că Greyson Corey, proprietarul magazinului Corey's Hardware, era înalt, având cel puţin 1,85m. Luminile fluorescente de deasupra produceau irizaţii argintii în părul lui negru, bogat. Tricoul verde inscripţionat cu sigla magazinului îi punea în evidenţă umerii largi, braţele puternice. Jeanşii strâmţi subliniau picioarele bine făcute şi fesele atrăgătoare. Drăguţ, îşi spuse, înainte de a-şi aminti că nu mai era interesată de bărbaţi.

Cu toate acestea, continua să-l privească. Din profil, maxilarul puternic contracara linia clasică a nasului. În esenţă, era un bărbat care arăta foarte bine. Dar asta nu avea nici o importanţă. Mai fusese îndrăgostită de astfel de bărbaţi. Nu ar trebui să se mai întâmple încă o dată. Acest bărbat era un potenţial client, şi ea nu era dispusă să piardă o după-amiază de iulie admirându-l. Chiar dacă era foarte interesant. Se îndreptă spre el.

El ridică privirea şi o studie. Chipul, obrazul, părul blond, ţinuta elegantă, bluza albastru-deschis, cu volane, şi fusta strâmtă, asortată cu sandalele din piele.

– Vă pot ajuta?

Faptul că o studia încet, fără grabă, o făcu să se simtă înfierbântată. Un fior, o emoţie o cuprinse. Îi era foarte cald, deşi magazinul avea aer condiţionat. Cu toate acestea îi răspunse zâmbind:

– Nu, dar cred că vă pot ajuta eu.

Ochii lui verzi luară o altă strălucire, studiind-o din nou. În acest timp Kit simți cum obrajii săi devin fierbinți pe măsură ce el se ridica. Era foarte înalt, cu aproape un cap mai înalt decât ea.

– Lăsați-mă să înțeleg. Sunteți în magazinul meu, dar credeți că mă puteți ajuta.

Ea îi întinse mâna.

– Sunt Kit Saunders, consultant în relațiile cu publicul. Eric McConnell este cumnatul meu. Mi-a spus că ați fi interesat de serviciile mele și mi-a sugerat să trec pe aici.

I-a prins mâna în a lui și a strâns-o relaxat, dar ferm, strângerea degetelor lui provocându-i urme surprinzător de calde, fierbinți.

– Înțeleg. Eric mi-a povestit despre dumneavoastră, dar nu știu dacă-mi pot permite un consultant în relațiile cu publicul. Magazinul meu se află într-o perioadă dificilă. Corporația Red Bucket profită de lucrul acesta și mă forțează să vând.

Atingerea lui a făcut ca gândurile ei să devină confuze. Asupra ei, atracția fizică nu mai avusese până acum un asemenea efect. Își retrase mâna repede și întrebă:

– Și doriți să se întâmple asta?

Când a privit-o din nou, interesul masculin din ochii lui a trezit în Kit senzații despre care credea că au murit în urmă cu trei ani.

– Viața nu ne lasă întotdeauna să avem ceea ce ne dorim; spuse el pe un ton scăzut.

Tristețea din vocea lui o impresionă.

– Eric mi-a spus că v-a murit tatăl. Îmi pare rău.

O umbră de durere trecu peste fața lui Greyson Corey. Foarte repede, poate prea repede, expresia feței îi reveni la normal și Kit realiză că el încă nu s-a împăcat cu pierderea suferită.

– Mulțumesc.

El cuprinse dintr-o privire întreg magazinul.

– Acesta este motivul pentru care nu vreau să-l vând. Magazinul aparține familiei mele de trei generații. Pentru tata el a

însemnat şi trecutul nostru, şi o afacere bună. Nu vreau să renunţ la el fără luptă.

– Pentru asta sunt eu aici, spuse ea cu o voce caldă, brusc mult mai interesată să-l ajute, decât să facă bani, bani care să intre din contul lui în contul firmei Sunrise Public Relations.

Eric îi spusese că tatăl lui Grey Corey fusese bolnav timp de un an înainte de a muri, decesul petrecându-se cu zece luni în urmă. Aceasta era una dintre cauzele care au determinat dificultăţile financiare ale magazinului. Grey s-a dedicat în tot acest timp îngrijirii tatălui său. Kit considerase că este rar întâlnit la bărbaţi un asemenea comportament. Cu un tremur în voce, Grey spuse:

– Nu sunteţi cum mă aşteptam.

Încercă să-l facă să zâmbească, clătinând caraghios din cap.

– Vai! Iar a spus Eric poveşti? Despre...

Grey surâse amuzat şi chiar părea că s-a liniştit.

– Nu. Numai că a folosit termenul „expert". Cred că mă aşteptam să vină cineva care să poarte costum şi să ducă o servietă.

Kit ridică din umeri.

– De obicei mă îmbrăcam în costum. Dar tu?

Privind-o drept în ochi, îi spuse:

– Şi eu purtam costum, deşi nu foarte des.

Amândoi izbucniră în râs, apoi privirile lor se întâlniră. O tăcere coborî peste ei, tăcere care nu avea nimic de a face cu un simplu dialog între două persoane care abia s-au cunoscut, sau cu interesele de serviciu. Era conştientizarea prezenţei celuilalt, iar intensitatea neaşteptată a impresiilor o făcu pe Kit să se cutremure.

Lui Grey îi era greu să-şi ţină privirile stăruitoare departe de părul ei uşor ondulat, de ochii albaştri, de zâmbetul ei fermecător. Parfumul ei, o combinaţie exotică, trezea în el ceva mai mult decât senzaţia olfactivă. Când i-a zâmbit, el s-a simţit... Incitat era cuvântul. Fusta plutea în jurul ei sugerând liniile trupului. Bluza se mula uşor pe sâni. Îmbrăcămintea nu lăsa să

se întrevadă nimic. Chiar aceasta era problema. Îi lăsa imaginația să hoinărească.

Grey credea că totul este o chestiune de timp. Nu mai strânsese în brațe o femeie de doi ani îndelungați. De la ... Susan. Au fost împreună timp de jumătate de an. El credea că vor putea avea un viitor împreună. Până când într-o noapte, când se întorcea de la vizita pe care o făcuse tatălui său la spital, Susan i-a spus că ea n-o va accepta pe Deedee. Că nu vrea ca sora lui să locuiască împreună cu *ei*. Și, în special, ea nu accepta ideea ca Grey, în cazul în care s-ar întâmpla ceva cu tatăl lui, să aibă responsabilitatea situației financiare și morale a surorii lui.

După asta, Grey începuse să caute o altă femeie. Dar el a realizat atunci că nu va putea niciodată să iubească decât o femeie care s-o accepte și să învețe s-o îndrăgească pe sora lui. Așa stăteau lucrurile. Astfel, el și Susan s-au despărțit, luând drumuri separate, chiar dacă, o lună după aceea, a găsit o casă pentru Deedee care-i oferea mai multă libertate decât avusese vreodată. Noua stare de lucruri a dat rezultate mai bune decât sperase.

Problema era că Susan nu fusese o excepție, ci chiar regula. Cât de des în timpul copilăriei a apărat-o pe Deedee, a protejat-o, a încercat s-o izoleze de cei care nu o puteau accepta? S-a întâlnit și cu alte femei care au privit-o de sus pe Deedee, care nu știau cum să se poarte cu ea, și asta din cauza faptului că ea era atât de diferită.

Cum va reacționa Kit Saunders? Cât de aprins era, dacă-și punea astfel de întrebări? Ea era acolo pentru afaceri.

Afaceri. Da! Desigur! Din această cauză, de fiecare dată când Kit îi vorbea, el își închipuia cum ar simți atingerea buzelor ei. *Ține-te tare, Corey! Te agiți prea mult.*

– Nu vreți să mergem în biroul meu? V-aș putea arăta proiectul de publicitate.

– De fapt, aș prefera să arunc o privire prin magazin, dacă nu te deranjează.

Acel zâmbet. El ar fi vrut să o guste, s-o sărute.

– Nu, nu mă deranjează. Voi fi în biroul din spate până când veți termina.

Kit ştia că trebuie să se îndepărteze de masculinitatea evidentă a lui Grey dacă voia să realizeze o evaluare obiectivă a magazinului acestuia şi a tipului de campanie pe care el ar fi trebuit s-o promoveze. Dar chiar şi atunci când s-a îndepărtat de el, ştia că-i va simţi prezenţa oriunde s-ar fi dus prin magazin.

Kit făcu încet un tur, încercând să uite de Greyson Corey, concentrându-se asupra strategiilor care ar putea aduce mai mulţi clienţi. Maple Grove era un oraş de mărime mijlocie, situat în partea central-sudică a Pennsylvaniei, ceea ce ar fi putut genera mai mult decât o stare bună a afacerilor pentru un magazin cum era Corey's Hardware. Dar în vecinătatea lui Meadeville, cu centrele şi arterele sale comerciale, afacerile de aici au fost diminuate. După un sfert de oră de reflecţie, Kit stătea în pragul biroului lui Grey Corey.

Acesta o privi de la biroul său.

– Care este verdictul?

Degetele ei au apucat colierul pe care-l purta, un colier indian cu pene de diferite culori.

– Cât de deschis sunteţi la schimbări, domnule Corey?

– Grey! o corectă el.

Apoi, încruntându-se dezaprobator, continuă:

– Sunt la fel de conservator ca şi tatăl meu. Vreau să păstrez politica orientată spre client a magazinului.

– Dacă era orientată spre clienţi, atunci ar fi trebuit să aveţi mai mulţi înăuntru.

– Staţi puţin... se apără Grey.

– Din ceea ce mi-a spus Eric, problema ta nu e simplă. Are dreptate?

Grey îşi trecu mâna peste obraz şi bărbie şi-i întâlni privirea stăruitoare.

– Da.

Din expresia feţei şi din tonul cu care-i răspunsese, era evident cât de mult însemna pentru el magazinul şi cât de mult îşi dorea să-l salveze. Pentru el reprezenta moştenirea lăsată de tatăl său.

Păşind în birou, Kit aruncă o privire rapidă de jur-împrejur, apoi se aşeză pe colţul biroului.

– Ipoteza mea este că, în conformitate cu starea vânzărilor cu amănuntul din prezent, scăderea profiturilor tale este cauzată de lanțurile de magazine care s-au deschis în ultimii ani în Meadeville. Nu pot fi sigură până când nu fac câteva sondaje și nu cercetez prin jur.

El își îndreptă umerii.

– Și timpul dumneavoastră costă.

Privirea lui îndrăzneață nu o făcu pe Kit să bată în retragere.

– Da, va costa. Dar doresc să-mi investesc timpul, dacă pot să dobândesc un câștig pentru compania mea. Doresc să lucrez la câteva idei și la o analiză de cost. Consideri că este în regulă?

O privi surprins pentru un moment, după care se apropie de ea.

– De câte ori ați făcut asta și nu ați primit nimic?

Ea zâmbi.

– Nu voi deconspira secretele profesionale. Dar îți pot spune că se știe faptul că sunt mult mai mari câștigurile pe care le aduc firmei, decât pierderile.

Grey râse ușor.

– Eric mi-a spus că sunteți foarte bună. Dar nu mi-a spus și cât.

Kit își simți obrajii devenind mai fierbinți. După o pauză spuse:

– Ar fi ceva cu care m-ai putea ajuta.

Tăcând, Grey o privi întrebător, ridicând din sprâncene.

– Aș dori să cumpăr o scară.

După ce s-a ridicat și a venit în fața biroului, Grey a ajuns suficient de aproape de ea, astfel încât Kit să-i simtă mirosul de bărbat puternic, care muncește mult. Nu era respingător. Stând în picioare, părea că ocupă întreg biroul. Umerii și pieptul lui erau cât ușa. Cu el aflat în față, ea se simțea mică, feminină și foarte fierbinte. Kit oftă încet.

– Ce mărime? o întrebă Grey.

Ea avea talia 44. I-a luat ceva timp ca să realizeze că Grey o întreba de fapt mărimea scării, nu cea de la sacou. Sărind ușor de pe birou, Kit privi în sus spre el.

– Am nevoie să ajung uşor la tavan. De fapt, aş putea folosi una mai înaltă, cu care să pot curăţa şi scurgerea de la balcon.

– Faci singură lucruri de genul acesta?

– O umbră de misoginism?

Părea puţin stânjenit.

– Îmi pare rău. Ţi-am spus că provin dintr-un mediu tradiţional.

– Nu are nici o legătură cu tradiţia, Grey – se auzi pe sine spunând dintr-o dată, şi o surprinse asta, deoarece mai degrabă încălca tradiţiile decât să le urmeze.

– Deci tu crezi în artificiile de pe 4 Iulie, curcanul de Thanksgiving şi vâscul de Crăciun?

Gândul de a sta sub boabele mici şi albe ale vâscului împreună cu el o făcu să simtă un freamăt pe dinăuntru.

– Nu am reuşit să găsesc vâsc în ultimii doi-trei ani.

– Dar este ruşinos! îi răspunse Grey.

Vocea lui umbrită de un ton aspru, rigid, o făcu pe Kit să se întrebe dacă şi în mintea lui apăruse o imagine asemănătoare.

Ea ar fi putut jura că s-a înclinat uşor către el; ar fi putut jura că el şi-a aplecat capul către ea pentru o fracţiune de secundă. Dar, chiar atunci, a căzut ceva pe podeaua magazinului, spulberând dintr-o dată legătura şi alungând gândurile ei intime. Ea îşi scuturâ dezaprobator capul. Nu era un semn bun. De la decepţia ei datorată lui Trent Higgins, nu-şi jurase să nu mai creadă niciodată vreun bărbat? Şi ea nu se putea gândi la legături intime cu un bărbat, fără să aibă deplină încredere în el.

Dregându-şi vocea îl întrebă:

– Deci, de ce mărime crezi tu că am nevoie?

O studie pentru o clipă apoi îi spuse:

– Probabil cea de 1,80 m. Ţi-o voi arăta.

Grey aşteptă să iasă înaintea lui pe uşă. Braţul ei îi atinse uşor pieptul şi ei i se puse un nod în gât. Ce are bărbatul acesta de-i face genunchii să se înmoaie?

Alegerea unei scări nu a durat mult. Grey a ajutat-o ducând scara afară. Când Kit l-a condus către maşină, Grey a dat din cap dezaprobator.

– Cred că avem o problemă. Chiar dacă portbagajul va fi legat bine, cred că-ţi va cădea scara din el.

– Ar fi trebuit să împrumut camioneta lui Eric şi Maggie, a murmură ea. Dacă ar fi acasă aş putea...

– Livrăm marfa la domiciliu. Asta face parte din politica noastră de servire a clienţilor.

Ea ridică mâna pentru a-şi proteja ochii de lumina puternică a soarelui.

– Dar eu locuiesc în Meadeville, nu aici în Maple Grove.

Grey ridică din umeri, fapt care a dus la reliefarea formelor pieptului său, atrăgând atenţia femeii asupra celor câteva fire negre ondulate care ieşeau de sub cămaşă, imediat lângă gât.

– Sunt 10-15 minute până acolo. Nu este o problemă. Voi considera că este o favoare pe care i-o fac lui Eric pentru că te-a trimis aici.

– Nu cred că ai de ce să fii sigur că Eric ţi-a făcut o favoare. Încă.

De altfel, nici ea nu era. Încă.

– Sunt îngrijorat, Kit, cu magazinul ăsta.

I-a plăcut foarte mult felul în care a sunat numele ei când el i l-a pronunţat, şi nu s-a putut abţine să nu se apropie de el şi să-i atingă braţul.

– Ştiu că eşti îngrijorat.

Când privirile lui le-au întâlnit pe ale ei, ea deja îi simţea sub degete braţul puternic, simţea adierea vântului ce-i unduia fusta în jurul genunchilor, dar mai ales simţea căldura din ochii lui. Grayson Corey era deosebit de periculos pentru liniştea ei interioară. Se cunoştea suficient de bine pe sine pentru a şti acest lucru. Trăgându-şi mâna, făcu câţiva paşi către maşină.

– Cât de repede poţi să-mi livrezi scara?

– Sâmbăta închidem magazinul la ora cinci. Aş putea să ţi-o aduc atunci, dacă eşti acasă.

– Voi fi. Locuiesc pe strada Marshall, la numărul 643. Ştii unde este?

Grey aprobă din cap.

Dacă ea ar mai fi stat acolo puţin timp, cu siguranţă şi-ar fi găsit motive pentru a se întoarce în magazin şi să vorbească cu

el. Trebuia însă să plece acasă, să se schimbe şi să plece la birou.

Kit revăzu în minte sufrageria goală şi îşi reaminti cum o trădase Trent. Astfel, nu a mai interesat-o deloc cine îi va livra scara.

După ce a urcat în maşină a făcut cu mâna, dar n-a mai privit încă o dată la Greyson Corey.

*
* *

Oprind în faţa casei a cărei adresă i-a fost dată de Kit Saunders, Grey nu putea înţelege sensul entuziasmului şi emoţiei pe care le simţea la gândul că o va revedea, că îi va vorbi din nou. El se surprinsese fluierând în acea după-amiază. Poate trezi gândul la o femeie atrăgătoare atât de multă energie?

Nu. Era pur şi simplu bucuros că era sâmbătă, că a doua zi avea liber şi că putea să-şi petreacă duminica cu Deedee. Şi poate că, în cele din urmă, începu să depăşească durerea pierderii tatălui său. El încă nu putea să alunge accesele de tristeţe care-l cuprindeau pe neaşteptate. Fuseseră foarte apropiaţi. După moartea mamei, el şi tatăl său au crescut-o împreună pe Deedee. Practic, Grey şi-a petrecut dintotdeauna tot timpul liber în Corey's Hardware. După ce a absolvit şi şi-a luat diploma de contabil, tatăl său l-a făcut partener oficial. La 30 de ani, ceea ce Grey îşi dorea mai mult era să rezolve problemele financiare ale magazinului, astfel încât afacerea să devină prosperă, şi asta pentru o lungă perioadă de timp.

Şi poate Kit Saunders l-ar putea ajuta să realizeze acest lucru.

Se urcă în camion, luă scara de pe platformă şi o puse pe umeri. Ulmi gigantici ce păreau bătrâni de secole străjuiau marginile străzii. Tufişurile cu flori roşii şi albe formau garduri vii, împrejmuind straturile de flori ce se întindeau de-a lungul verandei care înconjura casa. Forma neregulată a casei, reminiscenţă a unor vremuri apuse, părea că moştenea multe straturi de vopsea, dar cremul strălucitor o îmbrăca într-o aură

caldă în soarele blând al după-amiezii. O casă de modă veche care părea că nu se potrivește cu Kit. Dar ce știa el?

Câteva scări duceau către veranda de lemn. Ușa din lemn masiv stătea deschisă, lăsând briza caldă să pătrundă prin sită. Dar mai era ceva ce plutea în aer. Grey auzea o voce subțire, grațioasă, acompaniind-o pe Whitney Houston, într-o melodie plină de sentiment. Grey se opri, lăsând scara să-i alunece de pe umeri, și ascultă.

Se auzea o voce caldă, cristalină, care era mai mult a lui Kit decât a lui Whitney. L-a atins adânc, profund, acaparând acea parte din el care era rece și goală. Surpriza l-a făcut să-și țină respirația. La dracu'! Este doar o femeie care cântă! Bătu tare la ușă.

Kit continua să cânte.

Bătu din nou, dar văzând că este inutil deschise ușa și intră. Livingul era aproape gol. În timp ce cânta împreună cu un casetofon portabil așezat pe fereastră, Kit era cățărată într-o poziție instabilă pe un scaun, trăgând de o bucată de tapet dintr-un colț. El o strigă:

– Kit?

Ea îi aruncă o privire peste umăr, aproape pierzându-și echilibrul. Grey se grăbi s-o prindă, dar Kit sări de pe scaun și ateriză abil pe ambele picioare.

– Dumnezeule! N-am știut că s-a făcut atât de târziu.

Traversând camera spre casetofon, îl opri cu o lovitură ușoară.

În timp ce Grey era fascinat de Kit, totul în jurul său dispăru ca topit în ceață. Blue-jeans-ii ei albastru-închis, tăiați sub fund, aveau franjuri mici. Se potriveau pe ea așa cum nu s-ar fi putut potrivi pe nimeni altcineva. Își legase bluza roz cu mânecă scurtă peste talie și în timp ce se mișca, pielea fină se întrezărea desupra pantalonilor scurți. Părul îi cădea mătăsos pe obraz, cu unduiri strălucitoare. Nici o urmă de machiaj. Nu avea nevoie de el. Nu cu acei ochi albaștri, și cu buzele de un roz delicat.

Inima lui începu să tresalte și Grey strânse mai tare scara. Kit se apropie de el pășind cu grijă pe folia de plastic care

proteja podeaua din lemn tare, evitând sulurile de tapet. Arătând către scaun, îi zâmbi.

– Precum vezi, am nevoie de scară înainte să-mi rup gâtul.

– Ar fi trebuit să aştepţi, spuse el cu o voce surprinzător de aspră.

Ea îşi ridică bărbia.

– Pentru ce? Voiam să pun acest tapet, aşa că am pornit la treabă.

Ţinând scara cu o mână, Grey luă scaunul şi-l puse într-un colţ.

– O cameră proaspăt tapetată nu-ţi va fi de prea mult folos dacă-ţi rupi gâtul.

Tăcerea ei a durat cât timp el a deschis scara şi a pus-o în locul în care fusese scaunul. Apoi au urmat câteva cuvinte spuse scurt, concis.

– Nimeni nu-mi spune cum să-mi trăiesc viaţa, domnule Corey.

Atunci când o privi, ochii ei albaştri erau provocatori, poziţia defensivă, sfidătoare.

– Nici dacă este pentru propriul tău bine?

Mâinile ei apucară o bandă de tapet pe care o mototoli şi o aruncă într-un coş de gunoi aflat în vecinătatea arcadei.

– Am mai auzit lucrul acesta înainte. Oricum, n-a ţinut. Binele meu este extrem de rar problema altcuiva.

– Vrei să spui că nimănui nu-i pasă de tine?

– Categoric nu. Eric şi Maggie ţin la mine. Eu şi Maggie suntem foarte apropiate, mult mai apropiate decât pot fi două surori. Ceea ce vreau să spun este că nu am încredere în motivele oamenilor atunci când se declară preocupaţi de soarta mea.

În timp ce trecea pe lângă el, Grey o prinse de braţ.

– Ce motiv crezi că aş putea avea?

O privea stăruitor în ochii ei albaştri, urmărind cum furia îi dispare fiind înlocuită de confuzie, în timp ce îi răspunse:

– Nu ştiu.

El atinse o şuviţă de păr rătăcită pe obraz şi o simţi cum tremură.

– Nu vreau să te văd rănită. Este foarte simplu.

Văzând că este prea aproape, el se abținu să-i atingă și altceva decât părul. Făcu câțiva pași înapoi și-i indică din cap casetofonul.

– Ai o voce extraordinară.

Kit părea puțin amețită. El simți că, într-un fel, și-a pierdut autocontrolul. După o clipă ea îi spuse:

– Mulțumesc.

– Ești cântăreață profesionistă?

Ea râse.

– Nici gând. Mă limitez la Noaptea Karaoke de la The Music Box. Ai fost vreodată acolo?

El recunoscu numele clubului care era des amintit în magazin.

– Am fost o dată sau de două ori. Dar nu pentru karaoke.

– Făceam repetiții pentru diseară. Eric și Maggie vor veni și ei. Ai putea să vii și să-mi susții moralul?

Apoi, ca și când invitația ar fi fost făcută înainte de a avea timp să se gândească bine la ea, întrebă:

– Ai o foaie de livrare pe care s-o semnez?

El luă hârtia din buzunar și i-o întinse. Degetele lor s-au atins și Grey surprinse în ochii ei o strălucire de emoție, chiar înainte ca ea să se răsucească și să se îndrepte spre bucătărie murmurând:

– Mă duc să aduc un stilou.

O urmă până la bucătăria foarte spațioasă. O gigantică plantă africană era atârnată deasupra chiuvetei. Pereții galben-strălucitor păreau că inundă camera în lumină. O masă dintr-un lemn de esență fină, de două persoane, așezată cu șervete colorate, se afla imediat lângă frigider. Un fotoliu dublu stătea în fața unui televizor mic, așezat pe o piramidă portocalie. Reviste zăceau împrăștiate pe podea lângă fotoliu.

Privirile lui Grey cercetau încăperea. În fața ușii deschise stăteau întinse două pisici, una gri tărcată, iar cealaltă cu părul lung, negru cu alb. Cea tărcata stătea lungită pe spate, mișcându-și cele patru lăbuțe prin aer. Cea cu părul lung și-a

întins lăbuţele în faţa lui Grey, i-a clipit de câteva ori şi şi-a ridicat coada.

Grey zâmbi.

– Locuieşti aici de mult timp?

– Am închiriat casa imediat după ce am terminat facultatea. Când Maggie a absolvit, s-a mutat cu mine. Apoi, cred că acum câţiva ani, s-a decis să-şi cumpere o casă.

– Ea şi Eric sunt căsătoriţi de mult timp, nu?

– În curând se va împlini un an.

Grey privi din nou înspre living.

– Proprietarul nu se va supăra dacă faci schimbări?

Kit începu să caute într-un dulap, răscolind şi scoţând afară hârtii şi o ruletă.

– Nu şi dacă-i plătesc pentru asta. Am vrut să fac acest lucru de mult timp dar...

Kit ridică din umeri.

Nu părea a fi genul care să renunţe uşor la ceea ce îşi doreşte. El se întreba de ce nu vede nici o altă mobilă cu excepţia fotoliului dublu şi a televizorului.

– Ai de gând să laşi lambriurile până la jumătatea peretelui?

– Cum crezi că ar fi cel mai bine să le dau jos?

– Cu un levier. Ai aşa ceva?

– Nu, dar sunt sigură că Eric are. Îmi împrumută orice am nevoie.

– E un tip simpatic, aprobă Grey.

– Maggie este o tipă norocoasă, răspunse Kit.

Tonul ei era aproape melancolic. Cu siguranţă o femeie ca ea putea să aibă o relaţie cu orice bărbat pe care şi l-ar fi dorit.

Găsind un stilou, despături hârtia şi o întinse pe colţul mesei. Sună telefonul.

– Va răspunde robotul, spuse ea în timp ce semna.

După primul apel, mesajul cu vocea ei cristalină începu să se audă. Apoi o voce de femeie s-a auzit în speaker.

– Domnişoară Saunders, dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Un prieten de-al meu mi-a spus că ar trebui să vă contactez, chiar după tot acest timp, deoarece m-aţi putea ajuta să-mi

redobândesc liniştea sufletească. Am vrut să vă spun cât de mult vă admir pentru ceea ce aţi făcut, pentru felul în care v-aţi descurcat după ce v-aţi despărţit de Trent Higgins, şi pentru modul în care l-aţi făcut să simtă ceea ce merită. Pedeapsa pe care a primit-o nu este suficient de mare pentru toate femeile pe care le-a făcut să sufere, dar sper că va trebui s-o execute.

După o pauză femeia a continuat cu nesiguranţă în voce.

– Eu am fost una dintre ele, dar mi-a fost frică să-i fac ceea ce i-aţi făcut dumneavoastră. Mi-a fost frică să dau totul în vileag. Procesul. Publicitatea. Totul. N-am vrut să afle toată lumea cât de proastă am fost. A luat toţi banii pe care-i economisisem pentru facultatea fiicei mele.

Vocea femeii s-a oprit pentru o clipă.

– Îmi pare rău că n-am făcut publice toate aceste lucruri atunci când l-aţi acuzat. Aş fi recunoscătoare dacă am putea lua masa împreună, deşi aş înţelege dacă m-aţi refuza.

Femeia şi-a lăsat numele şi numărul de telefon, apoi a închis.

Tăcerea s-a lăsat în bucătărie, apăsătoare ca o ceaţă. Kit stătea aplecată deasupra hârtiei pe care trebuia s-o semneze. Grey ştia că nu are nici un drept să întrebe, dar îşi dorea să ştie mai multe despre această femeie fascinantă.

– Despre ce este vorba?

– Este un lucru care ţine de domeniul trecutului, spuse Kit cu o voce slabă, joasă.

Grey se apropie câţiva paşi. Când a ridicat capul, chipul ei era cuprins de paloare.

– Kit?

Vocea lui caldă o făcu să-l privească în ochi.

– Îmi pare rău, ce spuneai?

– Totul e în regulă?

Ea îşi îndreptă spatele şi umerii.

– Mi-e bine. Chiar bine.

– Ai fost implicată în ceva murdar?

Ea se aplecă deasupra mesei, încrucişându-şi braţele.

– Tu chiar nu citeşti ziarele?

– Nu prea am timp pentru asta.

– În câteva cuvinte, am fost înşelată. Am crezut că eram îndrăgostită, dar am realizat că iubeam o iluzie.

Arătă spre living.

– Nu mai am mobilă acolo de trei ani. A trebuit să vând aproape totul pentru a plăti datoriile când el a fugit. În sfârşit, mi-am revenit financiar.

– Cum s-a întâmplat?

– Nu înţelegi cât de proastă am putut fi?

Vocea îi era plină de durere.

– Nu. Tu eşti o femeie inteligentă. Cum ţi-a făcut una ca asta?

– N-are importanţă. Ceea ce contează este că l-am prins înainte de a ne căsători.

Grey îşi afundă mâinile în buzunare, deloc încântat de imaginea ei alături de un alt bărbat.

– Eraţi logodiţi?

Ea îşi ridică bărbia, gata să riposteze.

– Crezi că aş lăsa pe oricine să se atingă de economiile mele şi de cărţile de credit?

– Nu, spuse el încet. De aceea am întrebat cum a reuşit să-ţi facă una ca asta. Şi am crezut că nu are mare importanţă.

Braţele ei s-au încordat în timp ce îl studia.

– Nu te cunosc deloc, Grey.

Cel puţin se mai tutuiau încă.

– Uneori nu este uşor să vorbeşti cu cineva străin. Se pare că toate acestea te stânjenesc, sau telefonul ei nu te-a afectat?

– Te joci de-a psihologul?

– Nu. Numai că am auzit fără să vreau.

Ea clătină din cap.

– Am discutat despre asta cu Maggie până când am devenit tristă, aşa cum este şi ea. A trebuit să trec peste asta şi nu am de ce să mă plâng.

– Să te plângi este una. Să discuţi despre asta pentru a afla de ce s-a întâmplat şi de ce încă te mai afectează, este cu totul altceva.

Încruntându-se, Kit îşi freca cu degetele braţele.

– Ştiu de ce s-a întâmplat.

– De ce?

Întorcându-se cu spatele la el , stătea în faţa ferestrei. După o lungă pauză îi răspunse:

– Istoria familiei noastre. Am avut un tată beţiv şi o mamă căreia îi era teamă să-l părăsească. Ne-a învăţat să fim ascultătoare. Dar Maggie a învăţat asta mai bine decât mine.

– Erai nesupusă?

Kit avu un surâs melancolic.

– Am observat tot ce făcea tata – un tiran. M-am oprit din încercarea de a-l mulţumi, mult timp după ce a murit. Dar, datorită lui, cred, Trent Higgins m-a înşelat. Ani de zile am căutat bărbatul perfect care să fie bun, atent, generos şi sociabil – toate calităţile care-i lipseau tatălui meu. Dar perfecţiunea lui Trent a fost doar o amăgire. Cred că eram prea însetată de afecţiunea şi atenţia pe care el mi le oferea şi nu puteam vedea dincolo de ele.

– Asta se putea întâmpla oricui.

– Nu. Se putea întâmpla numai cuiva care era la fel de naiv ca mine.

– Sau care avea nevoie de dragoste.

Îl privi în faţă pe Grey, apoi ochii săi albaştri se întristară.

– Da, numai că am descoperit că dragostea este uneori capricioasă. Era un trişor, dar n-am realizat asta decât atunci când era mult prea târziu: Sentimentele mă orbeau. Nu voi mai lăsa acest lucru să se întâmple vreodată.

– Ai renunţat la orice legătură sentimentală?

El avea nevoie să ştie, să nu se oprească din a-i afla gândurile.

– Sunt numai foarte precaută în a-mi alege partenerii. Încerc să aflu cât mai multe despre trecutul lor. L-am acceptat pe Trent fără a-l cunoaşte foarte bine. Trebuia să-mi dau seama că ceva este în neregulă când mi-a spus că nu are familie.

Acea tristeţe din ochii ei şi tonul dezamăgit l-au făcut pe Grey să spună:

– Te-a rănit cu adevărat, nu-i aşa?

Ochii ei străluciră şi Kit se întoarse.

Un val nestăpânit de furie neînţeleasă crescu în sufletul lui Grey şi îşi dori în acel moment să-l aibă în faţă pe cel care o adusese pe Kit în această stare. O cuprinse pe după umeri, forţând-o să-l privească în ochi.

– Oricine poate greşi.

Se priviră îndelung. El fu copleşit de dorinţa de a o lua în braţe şi a o strânge astfel încât să-i poată şterge amintirile dureroase.

Oftând adânc, ea zâmbi forţat.

– Da, şi ar trebui să accept asta. Mai presus de orice mi-a rănit mândria. Dar m-a ajutat mult că l-am adus în boxa acuzaţilor. Şi când au apărut pe neaşteptate cele două soţii ale lui adăugând şi acuzaţia de bigamie, drăcuşorul din mine a sărit în sus de bucurie. Nu e teribil?

– Nu, s-a făcut dreptate.

Arătând spre robotul telefonic, Grey o întrebă:

– Ai de gând s-o întâlneşti?

– Cred că da. Ca să nu se simtă singură.

– Eşti o femeie curajoasă.

Ea zâmbi stânjenită.

– Nu cred. Cineva trebuia să-l oprească. Eu am făcut doar primul pas.

Braţul lui Grey se afla încă pe umărul ei. Ea era suficient de aproape pentru a fi îmbrăţişată şi sărutată. Îşi adânci privirea în ochii lui, aşteptându-l. O albină zumzăia la fereastră. Frunzele fremătau răscolite de o pală rebelă de vânt. Nu simţise niciodată o dorinţă atât de puternică.

Grey n-a trebuit decât să-şi aplece capul.

CAPITOLUL II

Înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, pleoapele i se zbătură şi mâinile sale se odihniră pe pieptul lui Grey. Atingerea lor îl făcu pe Grey să realizeze că nu era o fantezie, ci se întâmpla cu adevărat. Şi aşa cum Kit îşi învăţase lecţia, şi el o învăţase pe a lui. Lăsând-o din braţe, se trase înapoi.

Ea clipi, apoi obrajii i se îmbujorară. Dar ochii săi albaştri deveniră opaci, ascunzându-i emoţiile. Întorcându-se la masă îi dădu foaia de livrare. Degetele nu li s-au mai atins de data aceasta, probabil pentru că amândoi realizaseră că se jucau cu ceva mai presus de ei.

Fără a lua în considerare cele întâmplate, Kit îi arătă drumul spre living spunând:

– Mulţumesc pentru scară.

În faţa uşii, privind-o şi gândindu-se la ce s-ar fi ajuns dacă s-ar fi sărutat, el spuse:

– Serviciile aduse clienţilor reprezintă un aspect pe care intenţionez să-l păstrez.

– Voi încerca să nu uit asta. Te voi suna atunci când voi avea un plan bine pus la punct.

El încuviinţă. Părea că rămăsese ceva neterminat între ei, ceva ce trebuia rostit. Dar Kit lăsa impresia că nu-şi dorea acest lucru, iar el nu voia să existe un motiv de stânjeneală, din moment ce se părea că vor lucra împreună. Era mai bine să lase lucrurile să meargă de la sine. Era mai bine să nu discute ceea ce aproape că se întâmplase în bucătărie. Era mai bine să nu înceapă să viseze din nou.

*
* *

Localul Music Box fusese decorat în alb şi negru şi pulsa de activitate. Panouri albe şi negre alternau pe pereţii clubului, în timp ce argintiul strălucitor al cortinei atrăgea atenţia clienţilor asupra scenei. Un bărbat mai tânăr decât Grey cânta la un microfon, acompaniat de muzică, nesincronizându-se foarte bine cu melodia. El privea un monitor pe care se derulau versurile cântecului. Unele note erau prea înalte sau prea joase. Dar el zâmbea, se simţea bine, şi când ridică ochii îşi văzu prietenii aclamându-l şi făcându-i semne de încurajare.

Grey îşi aruncă privirea asupra meselor şi găsi aproape imediat capul blond al lui Kit. Venise aici în urma unei decizii de ultim moment. Încă nu ştia ce-l determinase să facă asta. Dar gândul de a o vedea pe Kit cântând îl făcuse să-şi schimbe hainele şi să se urce în maşină.

Privirile li se întâlniră şi gura ei rămase uşor deschisă de uimire. Kit stătea la masă cu Eric McConnell şi cu o femeie care semăna destul de bine cu ea, având doar părul mai lung şi mai ondulat. Trebuia să fie soţia lui Eric, Maggie, sora lui Kit.

În timp ce Grey se apropia, Eric îşi ridică mâna în semn de salut şi-i zâmbi.

– Kit a spus că te-ar fi invitat dar nu credea că ai să vii.

Grey se întrebă ce altceva ar mai fi spus Kit dacă ar mai fi avut în minte scurtul lor sărut. Îşi întoarse privirea către ea.

– M-am gândit că mi-ar prinde bine o ieşire.

Rămase cu privirea aţintită asupra ei până când Eric îi făcu un semn.

– Aceasta este soţia mea. Maggie, Grey Corey.

Maggie zâmbi.

– Mă bucur că, în sfârşit, te cunosc. De fiecare dată când Eric trece pe la magazinul tău, vine acasă cu o nouă maşinărie. În curând va avea nevoie de un atelier în spatele casei.

– Este bine sau rău? întrebă Grey cu un zâmbet.

– Asta depinde de ce o să facă acolo, îl tachină ea.

Eric o cuprinse tandru.

– Nu poate folosi măsuța pe care i-am făcut-o.

Kit spuse:

– Pentru că totul alunecă de pe ea. Probabil că nivela e stricată.

– Nu și dacă e cumpărată din magazinul meu, ripostă Grey.

Eric râse, în timp ce Grey se așeză lângă Kit. O chelneriță îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză de satin alb îl întrebă pe acesta ce vrea să bea.

Kit îi prinse privirea când se uită la ea, ceea ce lui îi făcu plăcere.

– Ai cântat deja?

– Nu, eu urmez. Ai ajuns chiar la timp. Dacă vrei să încerci și tu, îți poți adăuga numele pe listă.

Colțurile buzelor i se ridicară și ochii ei albaștri clipiră provocator.

– Cred că nu de data asta. Dar am să te urmăresc cu mare atenție, în caz că mă voi hotărî altă dată.

I se păru că o vede roșind, dar era greu de spus din cauza luminii difuze.

Kit își întoarse privirea de la el și se ridică în timp ce D.J.-ul luă microfonul cântărețului de pe scenă, în aplauzele sporadice ale auditoriului.

– Eu urmez, țineți-mi pumnii!

Maggie mângâie mâna surorii sale.

– Nu ai nevoie, ești o cântăreață extraordinară.

Fără a-l mai privi pe Grey, Kit se îndreptă către scenă.

Chelnerița aduse comanda, dar, îndată ce Kit apucă microfonul, nimic altceva nu mai avu importanță pentru Grey.

Kit fredonând acasă era una, în schimb Kit purtând pantaloni purpurii cu catarame și un tricou mulat ce lăsa să i se vadă abdomenul, cântând din tot sufletul o înduioșătoare baladă în fața publicului, era cu totul altceva. Îi atrăgea privirea precum un răsărit de soare deasupra oceanului, aproape orbindu-l cu culoarea, intensitatea și entuziamul cu care ataca fiecare notă.

– E nemaipomenită, nu-i așa? întrebă retoric Eric.

Era frumoasă, inteligentă şi talentată, iar el făcuse un lucru nebunesc ducându-se acolo. Nu avea nevoie să-şi complice existenţa. Îşi spuse că nu avea nevoie de o altă femeie în viaţa sa. Avea responsabilitatea magazinului... şi a lui Deedee. Eric nu ştia despre Deedee. În discuţiile lor despre tâmplărie şi despre magazin, numele ei nu apăruse niciodată.

Emoţia din vocea ei îl robi şi nu-şi mai putu lua privirea de la ea.

– Ai de gând s-o angajezi? întrebă Eric.

Grey ştia că n-ar fi o idee bună. Fiind atras de ea ar fi teribil de greu să lucreze împreună. Dar în acelaşi timp trebuia să se gândească la viitorul magazinului Corey's Hardware.

– Depinde de ce îmi va propune. Va fi totul în regulă. Este bună, se pricepe la ceea ce face. Dacă magazinul n-ar fi în dificultate, nici nu m-aş gândi la aşa ceva. Ideea că cineva îmi spune cum să-mi conduc afacerile mă deranjează.

– Grey, tu singur ai spus că trebuie făcut ceva. Dacă nu vinzi, cei de la Red Bucket Corporation vor construi un magazin lângă tine. Şi dacă nu cresc vânzările te vor falimenta în câteva luni.

Grey îşi trecu mâna prin păr şi privi la şoldurile lui Kit care se mişcau în ritmul muzicii. Gândul lui fugi de la afaceri şi un sentiment aproape uitat îl cuprinse. La un moment dat i se păru că ea îl priveşte. Atenţia ei îl flată pentru moment, dar poate că se înşelase. Femeia se întoarse către cealaltă parte a sălii, cântând în continuare cu vocea ei armonioasă şi puternică.

Kit îşi încheie cântecul cu un zâmbet, iar clienţii clubului o răsplătiră cu un ropot de aplauze. Mulţumi şi se îndreptă către masa lor, în timp ce D.J.-ul preluă microfonul. Acesta anunţă o scurtă pauză a cântăreţilor de karaoke şi puse un c.d. cu muzică de top. Eric şi Grey se ridicară când Kit ajunse la masă. Ea luă loc pe scaun şi le făcu semn să se aşeze.

– Ai fost nemaipomenită în seara asta, aşa cum eşti de fiecare dată – spuse Maggie.

– Eşti sigură că nu vrei să faci o carieră din asta? întrebă Eric cu un surâs. Sunt o mulţime de cluburi...

Ea râse. Un sunet dulce şi cristalin atinse plăcut auzul lui Grey, mai îmbătător decât scotch-ul de care nu se atinsese.

– Numai la câştig te gândeşti, Eric. Ştii bine că fac asta din plăcere. Mă ajută să scap de stres.

Dădu nedumerit din cap.

– Să stai în faţa unei mulţimi te eliberează de stres! Am auzit-o şi pe-asta!

Kit îl mângâie uşor pe mână.

– N-ai cum să înţelegi. Nu mă cunoşti suficient de bine.

Grey observă uşoara tensiune ce se crease.

– Există posibilitatea să cânţi din nou?

– Probabil. Depinde de câţi se vor mai înscrie.

Grey le privi cu atenţie pe cele două surori. Hainele lui Kit erau pline de viaţă. Colierul strălucitor de argint în formă de potcoavă era ceva deosebit. Pe de altă parte, Maggie purta pantaloni de un albastru pal, asortaţi cu o bluză cu mânecă scurtă. Pe un lanţ delicat avea un medalion de aur în formă de inimioară.

Ringul de dans se umplu de perechi. Grey prinse privirea unui bărbat aşezat la bar, aţintită asupra lui Kit.

Eric apucă mâna lui Maggie.

– Dansezi, iubito?

Ea încuviinţă zâmbind, apoi se scuzară şi se îndreptară către ring. Kit se juca cu paharul din faţa ei, când bărbatul de la bar porni spre masa lor. Grey îi ghici intenţia şi se decise să acţioneze. Fără să se gândească la consecinţe, el o invită:

– Ţi-ar plăcea să dansăm?

Ea ezită o singură clipă.

– Desigur.

Când se termină melodia şi o alta lentă îi luă locul, Eric şi Maggie nu mai erau lângă ei. Eric îşi lua soţia în braţe, părul său închis contrastând puternic cu buclele ei blonde. Formau un cuplu perfect. Un cuplu de îndrăgostiţi.

Cu coada ochiului Grey îl putea observa pe bărbatul de la bar studiind-o pe Kit. Fără a o întreba dacă vrea să rămână pe ringul de dans, Grey îi luă mâna şi îşi puse braţul în jurul ei, ca

pentru a începe dansul. Ea se încordă, apoi se relaxă în îmbrăţişarea lui la începerea melodiei.

Grey se simţea atât de emoţionat ca atunci când avea 16 ani şi invita o fată la dans pentru prima oară. Pe de altă parte, Kit se potrivea perfect în braţele lui.

– Eric nu mi-a spus că tu şi Maggie semănaţi atât de tare.

Kit zâmbi.

– Sunfem întrebate adesea dacă suntem gemene.

Putea simţi căldura trupului ei prin cămaşă. Degetul său descrise un cerculeţ pe spatele ei.

– Tu şi Maggie arătaţi la fel, dar sunteţi foarte diferite, nu-i aşa?

– Maggie e mai liniştită, mai rezervată. Experienţele trecutului ne-au modelat diferit.

– Maggie era supusă?

Kit păru surprinsă de faptul că el îşi amintea discuţia lor.

– Nu.

– Şi nu a stat niciodată în faţa unei mulţimi.

– Doamne, nu!

El râse şi braţele sale o traseră mai aproape. Ringul de dans era din ce în ce mai aglomerat.

Inima ei îşi accentuă bătăile şi se întrebă dacă Grey putea simţi acest lucru, deoarece i se părea că ea le putea simţi pe-ale lui. Era conştientă de mişcările uşoare pe care degetul lui le descria pe spatele ei. Se întreba dacă el este conştient de acest lucru. Jeans-ii lui se frecau de pantalonii ei în timp ce el o conducea pe ringul de dans. Când îl văzuse intrând în Music Box simţise că i s-a tăiat răsuflarea. Era ultima persoană pe care se aştepta s-o întâlnească acolo.

După plecarea lui considerase că a văzut mai mult decât era de văzut în tot ceea ce el spusese, în modul cum o spusese şi cât de aproape fusese de ea. Nu mai avea încredere în judecata ei asupra bărbaţilor, de la nefericita experienţă avută cu Trent. Din această cauză nu se mai implicase în nici o relaţie de atunci. Deci ar fi putut cu uşurinţă să se înşele cu privire la compasiunea ce credea că i-o arătase, la intensitatea privirii lui din momentul când crezuse că vrea s-o sărute.

S-o sărute? Dar abia o cunoştea. De ce ar fi vrut s-o sărute? Şi dacă acele emoţii pe care le încerca atunci când era lângă el erau numai instinctive, asta reprezenta încă un motiv pentru a se pune în gardă. Nu fusese oare de ajuns lecţia precedentă? Numai că, aşa cum stătea lipită de el, garda sa părea teribil de slabă. Oare ce era în neregulă cu ea? În neregulă era puterea mâinilor lui, mirosul subtil al parfumului său, pieptul care aproape îi atingea sânii, comentariile lui pertinente despre ea şi Maggie. Eliberându-se din strânsoare, îl întrebă:

– De ce ai venit în seara asta?

O studie un moment înainte de a răspunde.

– Nu ştiu sigur.

– Oh!

Îşi drese glasul şi schimbă tactica.

– Ce faci de obicei sâmbătă seara?

– Mă uit la televizor, muncesc, fac cumpărături. Când trăia tata ne cumpăram o pizza şi apoi mergeam la biliard.

Îi plăcea să se joace cu părul de pe antebraţul lui.

– E un sentiment ciudat, nu-i aşa? întrebă ea încet.

El înţelese ce voia să spună.

– Da, mă aştept să-l văd intrând pe uşă în orice moment. Mai ales la magazin.

Îşi plimbă mâna pe umărul lui. Ar fi vrut să fie un gest de consolare. Dar simţi cum muşchii lui se încordează sub cămaşă.

– Ai fraţi sau surori?

– O soră, răspunse el încordat.

– Şi nu vrea să se implice în afacerile de la magazin?

– Ceva de genul ăsta, răspunse el evaziv.

Câteva momente mai târziu el rupse tăcerea stânjenitoare ce se lăsase între ei.

– Ai folosit scara?

– Am jupuit aproape tot tapetul. Şi voi începe să montez mâine lambriurile.

Încercând să-şi explice prezenţa lui la club în acea seară şi semnificaţiile acesteia, întrebă în glumă:

– Vrei să vii mâine să-mi dai o mână de ajutor?

În loc să-i răspundă pe acelaşi ton, Grey deveni serios.

– Am o obligaţie mâine.

O obligaţie. Asta ar putea însemna de la o partidă de pescuit cu amicii la o întâlnire amoroasă. Expresia feţei lui lăsa să se înţeleagă că nu este vorba despre pescuit. El nu dădu alte explicaţii şi dacă înainte se simţise oarecum bine dansând cu el, Kit devenise dintr-o dată stângace şi se împiedică de piciorul lui. Se ciocniră de altă pereche. Ea se depărtă puţin astfel încât trupurile lor încetară să se atingă, iar el nu o trase înapoi.

Când se termină melodia ea îi spuse:

– Trebuie să merg să-mi pudrez nasul.

El încuviinţă.

– Şi eu trebuie să plec.

– Mergi la cumpărături?

– Mai degrabă merg să mai arunc o privire în registre ca să văd dacă şi cum îmi permit să te angajez.

Atmosfera era tot atât de plină de stânjeneală pe cât era de plină de erotism. Dar, aşa cum descoperise şi altă dată, erotismul fără sinceritate nu înseamnă nimic. Putea la fel de bine să se rezume la afaceri aşa cum făcea el.

– Te voi suna la mijlocul săptămânii viitoare să-ţi expun planul meu.

– Bine.

Kit făcu un pas înapoi. N-ar fi putut spune dacă se bucura de venirea lui pentru că era dezorientată... şi, mai rău decât atât, se simţea din nou vulnerabilă. Aşa că nu spuse nimic. Se întoarse şi se îndepărtă.

*
* *

Duminică seara Grey juca softball cu sora lui, Deedee, în timp ce ultimele raze de soare dezmierdau firele de iarbă. Ea lovi mingea care se rostogoli cu viteză pe lângă el şi se opri la marginea terenului. El porni în alergare şi culese mingea în timp ce Deedee îşi aranja şapca pe părul ei negru, dând-o pe spate. Avea 24 de ani şi coordonarea locomotorie era mai bună ca niciodată. Îşi aducea aminte cum, după accident, nu se ştia nici dacă va mai putea vorbi vreodată, cu atât mai puţin să meargă.

Era o adevărată luptătoare. Şi îi plăcea la nebunie softball-ul. Îşi petreceau cele mai multe duminici împreună, de cele mai multe ori exersând pase şi aruncări. În acea zi merseseră la film, apoi făcuseră o plimbare cu maşina pentru a se bucura de minunata zi de iulie, poposind într-un târziu la fast-food-ul ei favorit. După aceea, ca de obicei, au ajuns la jocul de softball.

– Hei, Dee. Nu crezi că ar trebui să ne oprim? Se întunecă în curând.

– Ar trebui să punem un bec în minge.

El râse. Soluţiile ei erau adesea mai bune decât cele complicate pe care le găsea el. Lăsându-şi mâinile în jurul umerilor ei, o conduse către camionetă.

– Vrei să mergem la o îngheţată?

Îi zâmbi în felul acela special care-i plăcea lui atât de mult.

– Mai întrebi?

Când ajunseră la camioneta parcată la intersecţie, Grey o avertiză:

– Asigură-te înainte să deschizi portiera.

Ea se încruntă şi spuse.

– Ştiu Gray!

Folosea tonul acela iritat când simţea că o tratează ca pe un copil. Dar uneori trebuia să fie tratată ca un copil, în ciuda vârstei. Nu totdeauna înţelegea pe deplin adevărata natură a lucrurilor şi uneori nu se gândea la consecinţele faptelor sale. Rezolvarea anumitor probleme încă era complicată pentru ea, deşi timpul petrecut la cămin o ajutase în această direcţie şi, de asemenea, o ajutase să se ataşeze şi de alte persoane. El şi tatăl său fuseseră mult prea protectori cu ea, prea multă vreme.

Traficul era aglomerat şi Gray îşi îndreptă camioneta către autostrada principală. Când se opriră la un semafor, Deedee spuse.

– Mă duc la Harrisburg duminica viitoare.

– Chiar?

Administratorii căminului organizau o excursie cel puţin o dată pe lună.

– Aha. Vom merge cu microbuzul la Muzeul de Ştiinţă şi Tehnologie.

Ea silabisi ultimul cuvânt, pronunţându-l cu atenţie. De obicei era grijulie cu cuvintele, alegându-le pe îndelete. Dacă s-ar fi grăbit, cuvintele i s-ar fi amestecat pe limbă. Logopedul se străduise din greu să obţină măcar atât.

– Asta e grozav. Merge Tanya cu voi?

Tanya era asistenta şefă de la cămin.

– Aha. Ştii ceva?

– Ce, scumpo?

– E ca şi cum ai face o plimbare mai lungă.

– Poate o să facem şi noi o plimbare lungă. Până în D.C. Acolo sunt o grămadă de muzee.

– Washington D.C.?

Îşi porni semnalizatorul.

– Da. Unde stă preşedintele.

– Putem să-l vedem şi noi?

Grey îşi reţinu un zâmbet.

– Este un om foarte ocupat. Nu cred că va avea timp să ne primească şi pe noi.

– Aşa cum eşti şi tu ocupat uneori?

O durere aproape fizică îl cuprindea pe Grey când Deedee spunea astfel de lucruri. Ea avea nevoie să ducă o viaţă pe cât de independentă posibil. De aceea locuia la cămin şi nu cu el, acasă. Desigur, ştia că acesta era lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face. Iar slujba pe care i-o dăduseră la magazinul de animale de casă o ajutase enorm în clădirea respectului de sine.

– Da, aşa cum sunt şi eu ocupat– încuviinţă el. Cum eşti şi tu ocupată.

– Eu sunt ocupată la magazin. Avem două pisici noi. Tanya spune că aş putea aduce una acasă.

Acasă. Prin asta ea înţelegea locul în care trăia acum şi nu casa în care locuise timp de 22 de ani. Grey vină în parcarea de la Dairy Queens şi se opri. Deodată văzu o femeie blondă ieşind pe uşa restaurantului. Se aplecă înainte. Să fie posibil... ?

Femeia se întoarse cu faţa şi Grey realiză că ... nu era Kit. Trebuia să şi-o scoată din minte.

– Grey, nu intrăm?

Vocea lui Deedee făcu să dispară imaginea lui Kit care-i invadase atât de ușor gândurile.

– Da, sigur. Intrăm. Probabil ți-e foame. Ce părere ai de o banana-split?

– Sună grozav!

Grey chicoti și deschise portiera. Deedee era realitatea. Kit era un vis. S-ar fi putut oare întâlni realitatea cu visul? Experiența îl învățase că nu. Purta întreaga responsabilitate spirituală și materială pentru Deedee. Ea îi avea pe locatarii și îngrijitorii de la cămin. Dar el era familia ei. El era singura ei familie și nu putea s-o abandoneze. N-ar fi făcut-o niciodată.

*
* *

– Grey, sunt Kit Saunders.

Miercuri dimineața ridicase receptorul fără să fie pregătit să-i audă vocea. Era o voce politicoasă și rece și faptul că adăugase numele de familie o făcea oficială.

– Bună dimineața.

– Am pregătit un plan pe care vreau să ți-l prezint dar mai aștept câteva telefoane. După ce le voi primi, voi trece pe la tine, dacă nu te deranjează. Va fi în jurul orei ...

– Ești liberă acum? Pot trece eu pe la tine ca să te scutesc de-un drum.

– Mulțumesc. Pe curând.

Îl salută și închise.

Grey se uită lung la telefon înainte de a se întoarce la tejghea.

Un sfert de oră mai târziu ieșea din lift la etajul unde erau birourile companiei Sunrise Public Relations, având sentimentul că ar fi trebuit să-și schimbe salopeta și tricoul cu un costum. Se opri la recepție și întrebă de Kit. Secretarul îl îndrumă pe coridor la a patra ușă.

Ea stătea la birou răsfoind un dosar. În acea zi era îmbrăcată cu o bluză transparentă cu imprimeuri extravagante și o fustă cu tonuri de auriu, arămiu și portocaliu. Purta la gât mărgele cu

auriu şi portocaliu şi cercei lungi asortaţi care i se legănau prin păr în timp ce ea era aplecată asupra hârtiilor.

Când ciocăni la uşa de sticlă a biroului, caruselul mobil care atârna din colţul tavanului îi atrase privirea . Apoi observă raftul din spatele biroului ei pe care erau aliniaţi vreo zece clovni de porţelan. Dar privirea se întoarse către ea. Ea zâmbi, ochii ei albaştri se lărgiră, iar inima lui păru să se oprească pentru o clipă. Nuuu! Nu se poate! Imaginaţia lui e de vină.

Dar zâmbetul ei se stinse în timp ce îi arăta un fotoliu de piele aflat în faţa biroului. Trăgând dosarul către ea, ridică un teanc de hârtii şi aşteptă ca el să se aşeze confortabil.

– Asta este campania publicitară pe care am gândit-o. Primul lucru pe care îl propun este să distribui fluturaşi care să anunţe o reducere de preţuri în fiecare săptămână. În ziua respectivă oricine are un fluturaş primeşte o reducere de 10% pentru orice produs cumpărat. Asta îi va face pe clienţi să citească fluturaşii pe care se vor găsi desigur reclame pentru produse mai mari cum ar fi maşini de tuns iarba, aspiratoare etc. Volumul vânzărilor va compensa pe deplin reducerea de preţ.

– Noi facem reduceri şi acum, din când în când.

– Le faceţi reclamă?

– Da, în ziar.

– Trebuie să ajungeţi în casa clienţilor, astfel încât ei să poată citi a doua şi a treia oară fluturaşii. Reducerea de 10 % îi va convinge.

– O.K. Pare logic. Se aşeză picior peste picior.

– În al doilea rând, ştiu că vrei să păstrezi atmosfera tradiţională a magazinului. Sunt câteva căi pentru a face asta. Am văzut băncuţe de lemn la tine în depozit.

Privirile lor se întâlniră şi el găsi în ochii ei numai expertul în P.R. şi femeia pe care o întâlnise prima oară.

– Nu vindem prea multe.

– Îţi propun să aşezi două afară, de o parte şi de alta a intrării. Lasă-ţi clienţii să se odihnească pe ele şi să stea la taclale. Sunt convinsă că ai să vinzi mai multe şi ai să contribui la atmosfera pe care vrei s-o creezi.

– Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta, murmură el.

Fără să-i răspundă, ea continuă prezentarea.

– Gândește-te să organizezi o sărbătoare pe care s-o numești „Good Old Days". O duminică pe lună vei face o reducere specială în care anumite articole vor avea același preț că cel din 1950. Le poți planifica cu un an înainte și te poți aproviziona de la furnizori în mod adecvat. Folosește reducerile și acțiunile promoționale pe care ei ți le oferă și transmite-le clienților.

– Asta va funcționa ca un magnet pentru clienți, pe tot cursul anului.

Ea zâmbi în cele din urmă.

– Exact.

Privirile lor se întâlniră și Gray rememoră sentimentele încercate atunci când o ținuse în brațe, tentația de a o săruta. Zâmbetul ei fusese la fel de luminos ca o rază de soare. Dar soarele intră în nori, înlocuit de o seriozitate ce nu părea s-o caracterizeze. Ea îi întinse o coală de hârtie.

– Acesta este un cost estimativ pentru ceea ce ți-am propus. Mai am câteva idei care nu sunt tot atât de costisitoare, dar care îți vor aduce un suflu nou în afacere. Am vrut să-ți prezint numai o parte.

O întrebare sarcastică i se insinuă în gânduri: „Exact asta vrei și de la mine, nu-i așa? Doar o parte". El se apropie de birou studiind cifrele.

– Desigur. Trebuie să semnez pe linia punctată pentru a obține restul strategiei?

Ea se lăsă în scaun și puse hârtiile într-un dosar.

– Da, așa ar trebui.

– Și ascunzi în mânecă ceva mai consistent decât fluturași și băncuțe.

– Bineînțeles.

La dracu' cu atitudinea ei profesională. Îi pierduse prietenia, legătura ce se stabilise între ei în momentul în care o văzuse pentru prima oară. Atracția era încă acolo, dar ea se baricadase în spatele unui scut. Era vina lui, dar asta nu-l consola.

– Și care este onorariul tău?

Ea scoase câteva hârtii din dosar.

– Ia-le cu tine şi citeşte-le. Este un contract standard. Dacă te hotărăşti să-l semnezi, dă-mi un telefon. Sunrise va fi încântat să facă afaceri cu tine.

– Kit...

Aştepta imperturbabilă cu o mască de profesionalism întipărită pe faţă.

Grey luă hârtiile din mâna ei.

– Am să te contactez îndată ce am să mă decid.

Kit se ridică şi întinse mâna.

– Aştept cu nerăbdare să fac afaceri cu tine. Ştii că te pot ajuta să-ţi salvezi magazinul, Grey, dacă asta vrei cu adevărat.

El ştia bine că vrea să salveze magazinul, dar în acel moment nu era sigur că asta era ceea ce-şi dorea cel mai mult. Ce ar fi vrut cel mai mult avea de a face cu Kit şi cu priveliştea zâmbetului ei adresat numai lui.

CAPITOLUL III

Miercuri seara, Kit stătea în curtea interioară a casei lui Maggie din Maple Grove şi observa zâmbetul de pe chipul surorii sale când îl privea pe Eric vopsind jumătatea de jos a gardului ce înconjura curtea.

– Eşti cu adevărat fericită, nu-i aşa? întrebă Kit presupunând care va fi răspunsul.

– Niciodată nu am fost mai fericită.

– Eric este un bărbat deosebit.

– Mama lui a telefonat azi-noapte. Ne-a invitat să mergem în Connecticut de Labor Day.

– Era evident încă de la nuntă că te va iubi tot atât de mult ca pe Eric. Este atât de binevoitoare şi ... independentă. Spre deosebire de mama.

Maggie oftă.

– Toată viaţa mi-am dorit lucruri diferite faţă de cele din familia noastră. Dar „ce ar fi putut fi" nu funcţionează şi pentru mine. Îmi iubesc viaţa de acum. N-aş schimba nimic.

Tatăl lor murise pe vremea când ele erau la colegiu. Mama lor se dusese după el cu doi ani în urmă. Tristeţea rămăsese, dar Maggie şi Kit îşi găsiseră propriile drumuri în viaţă. Era un singur lucru pe care Kit bănuia că Maggie îl va schimba.

– Vrei să ai copii, nu-i aşa?

– Am vorbit cu Eric despre asta.

– Şi el ce spune?

– Cred că i-ar plăcea o familie mare. Vrea să cumpere o casă mare, cu mai mult spaţiu, dar eu aş vrea să rămânem aici. Afacerea mea este aici. Clienţii mei ştiu unde mă găsesc. Îmi place zona şi îmi plac vecinii.

Lui Maggie îi plăcea să-şi desfăşoare afacerea acasă. Începuse în urmă cu patru ani, înainte de a-l întâlni pe Eric cu 18 luni în urmă, când firma sa de avocatură a angajat-o pentru a le ţine contabilitatea. Când au hotărât să se căsătorească el şi-a părăsit apartamentul şi s-a mutat cu ea. Maggie nu s-a acomodat uşor cu schimbarea. Kit s-ar fi adaptat mult mai repede decât ea. Dar nu s-ar fi conformat regulilor nimănui, ci numai regulilor sale. Ea nu încercase niciodată să fie copilul perfect aşa cum făcuse Maggie.

Eric venea spre ele şi îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

– Cred că este destul pentru seara asta.

El mâzgăli nasul soţiei sale cu vopsea albă.

– Arată mai bine pe tine decât pe gard.

Ea îl înghionti în coaste şi nu încercă să-şi şteargă pata albă de pe nas.

Eric se aşeză lângă soţia sa pe şezlong. Luă mâna lui Maggie, o puse pe piciorul lui acoperind-o cu a lui, apoi se întoarse către Kit.

– Deci, ai obţinut campania pentru Corey?

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu ştiu încă. Grey trebuie să se uite peste contract.

– Ce crezi despre Grey? o întrebă fără nici o intenţie ascunsă cumnatul ei.

Nu era o întrebare uşoară.

– E un bărbat interesant.

Eric ridică o sprânceană şi surprinse privirea pe care Kit o schimbase cu Maggie.

– Aha! Am impresia că soţia mea ştie despre asta mai multe decât mine.

Eric ştia că Maggie şi Kit se confesează una alteia. Curând după ce se căsătorise cu Maggie îi spusese lui Kit că nu se aşteaptă ca Maggie să-i dezvăluie secretele ei. Respectase izolarea lor. Dar atât de departe nu ajunseseră cu nici un secret.

– Nu este nimic de ştiut, spuse Kit

– Mie îmi place, zise Maggie. Voi doi dansaţi bine împreună.

Kit îşi aminti dansul, apropierea şi conversaţia.

Eric îi dădu cu cotul lui Maggie.

– Nu spune nimic. Asta înseamnă ceva.

Maggie îl dojeni:

– Nu o provoca!

Kit se foi neliniştită pe scaun, ştiind bine care era intenţia cuplului.

– Uitaţi, voi doi! Grey este un bărbat atrăgător, inteligent. Dar nu sunt pregătită să mă implic într-o relaţie. Nu sunt pregătită să am încredere în alt bărbat.

– Uneori a fi „pregătită" nu înseamnă foarte mult, spuse Maggie încet.

Maggie susţinuse că nu este pregătită pentru dragoste când Eric intrase în viaţa ei. Şi iată ce se întâmplase între ei! Cu toate că erau surori, Kit ştia că ea este diferită de Maggie. Ea era autoritară, mult mai categorică. Nu era uşor să fie iubită. Încă nu realiza din ce cauză se gândea din nou la dragoste. Tocmai îl întâlnise pe Grey. Da, fusese atrasă de el. Dar asta era tot – atracţia. Şi, aparent, el avea deja o relaţie cu altcineva. În nici un caz nu ar fi făcut un singur pas într-o astfel de încurcătură.

Kit se ridică.

– Ar fi bine să plec.

– N-am vrut să te gonesc, spuse Eric.

– Nu ai făcut-o. Am ceva de lucru acasă.

Maggie şi Eric schimbară priviri care arătau că n-au crezut-o. Dar ea chiar avea multe lucruri de făcut. Şi în acel moment munca era o alternativă mult mai bună decât să se gândească la efectele pe care Grey le avusese asupra ei şi să le analizeze împreună cu sora şi cumnatul ei.

*

* *

Vineri seara Grey sună la uşa lui Kit. Da, se hotărâse să accepte contractul cu Sunrise. Şi probabil asta urma să facă. Dar nu voia ca acea parte profesională din Kit să iasă din nou la suprafaţă, acea parte care nu zâmbeşte mult şi care vorbeşte politicos, numai despre afaceri.

Ea veni la uşă, cu o mistrie în mână. Îşi dăduse părul pe după urechi. Transpiraţia strălucea deasupra bustierei sale galbene şi era evident că nu purta sutien. În timp ce trupul său răspundea la acest fapt, privirile lui întârziară pe pantalonii scurţi roşii ce dezvăluiau picioarele ei lungi, atrăgătoare. Căldura de iulie îi lipise cămaşa de spate, dar apariţia ei făcuse ca trupul să-i ia foc şi asta fără nici o legătură cu temperatura verii.

– Grey!

Ea făcu un pas înapoi.

El ridică mâna în care se afla contractul.

– Am semnat pe linia punctată.

– A, bine...

Privi pe deasupra umerilor lui.

– Te-aş invita înăuntru dar e o căldură de foc. Am instalaţie de aer condiţionat numai în dormitor...

Gândul lui fugi la Kit aflată în dormitor, cu sau fără aer condiţionat, dar se concentră asupra mistriei pe care aceasta o avea în mână.

– Tencuieşti?

– Am un zid stricat. Nu ştiu cum aş putea să zugrăvesc sau să-l ascund sub tapet.

– Ai vrea să arunc o privire?

Ea se uită în treacăt la contractul aflat în mâna lui, apoi ridică brusc sprâncenele.

– De ce nu? Accept orice ajutor care mi se oferă.

Grey răsuflă uşurat, până în acel moment nu realizase exact cât de mult îşi dorea să vorbească cu ea. Şi nu despre afaceri. El deschise uşa şi urmă şoldurile ei ce se legănau. Un ventilator aflat pe podea făcea să se mişte aerul fierbinte din living.

Grey îi întinse contractul.

– Vrei să-l pui într-un loc sigur?

Ea verifică dacă este semnat şi datat.

– Ai vreo întrebare?

– A fost explicit dacă nu cumva sunt detalii tehnice care mi-au scăpat.

Un zâmbet timid apăru pe buzele ei.

– Nici unul.

Se îndreptă spre un hol.

– Mă duc să-l pun în servietă ca să nu i se întâmple nimic.

Grey o privi coborând un mic hol şi auzi o uşă deschizându-se. Probabil cea de la dormitor. Imediat îşi îndreptă atenţia către living, studiind partea de jos a pereţilor. Era o casă veche, veche probabil de aproape o sută de ani după stil şi felul în care arătau stricăciunile. Găuri de toate formele şi dimensiunile fuseseră acoperite cu tencuială. Ea reparase un perete. Se apropie şi îi examină munca.

Câteva momente mai târziu, ea spuse de lângă el:

– N-am putut zugrăvi peste tencuială. Peticele sunt neregulate. Şi asta va afecta şi tapetul. Ai vreo sugestie?

– Ce spui despre lambriuri?

Ea strâmbă din nas.

– Nu vreau să fac camera întunecată.

– Nu trebuie neapărat să fie lambriuri de lemn. Se găsesc imprimate şi panouri care sunt la fel de interesante ca tapetul.

– Dar mi-am luat deja tapetul care-mi place.

– Există un pre-tapet pe care-l poţi folosi ca să pregăteşti pereţii. Dar asta înseamnă muncă.

Ea îşi ridică mâna spre bărbie şi îşi bătu obrazul cu degetul, gândindu-se la cele spuse.

– Acum nu sunt sigură că va arăta foarte bine. Poate voi tapeta doi pereţi şi voi lambrisa partea de jos a celorlalţi doi... Cel mai bine ar fi să acopăr găurile astfel încât să pot face orice voi dori când voi lua o hotărâre.

Grey aruncă o privire în bucătărie şi nu văzu nici urmă de mâncare.

– Ai luat masa?

– N-am avut timp. Vreau să termin tot noaptea asta.

– Vrei să te ajut? Putem comanda o pizza.

Privirea ei exprima îngrijorare.

– Nu trebuie să mă ajuţi din obligaţie.

Grey îşi înfundă mâinile în buzunare şi întâmpină concluzia ei incorectă cu propria sa judecată.

– A mânca o pizza cu tine şi a te ajuta să tencuieşti nu are nimic de-a face cu obligaţia.

– Dar cu ce?

Masca ei oficială revenise – vocea şi ochii i se goliră. Nu avea nici o idee despre ce se întâmpla în mintea ei.

– Aş vrea să petrec ceva timp împreună cu tine.

Ochii ei se lărgiră şi el zări vulnerabilitatea pe care încerca din greu s-o ascundă. Apropiindu-se de ea, propriile intenţii nu-i erau foarte clare în minte.

– Ţi-am lăsat o impresie greşită duminică seară.

– Despre? întrebă ea pe un ton neutru, ascunzându-şi din nou vulnerabilitatea.

– Nu am nici o relaţie amoroasă.

– Nu ai?

– Nu.

Ea îşi clătină capul şi întrebă suspicios:

– Atunci de ce m-ai lăsat să cred că ai?

Kit nu era genul de femeie care să lase nerostite întrebările dure. El ştia deja lucrul ăsta.

– Părea mai uşor... mai simplu.

O scurtă lumină de înţelegere trecu pe faţa ei.

– Te-ai ars şi tu, nu-i aşa?

Să-i povestească despre Susan n-ar fi servit la nimic. Pe de altă parte, nu era pregătit să-i vorbească despre Deedee şi despre ceea ce reprezenta ea în viaţa lui.

– Da. Dar mai mult decât atât, viaţa mea este încurcată chiar şi acum. Am probleme cu magazinul. Chiar dacă-l vând sau nu, nu ştiu dacă mai doresc o altă complicaţie.

– Înţeleg.

El îi atinse faţa, degetul său mare mângâie obrazul ei delicat, apoi întârzie pe pomeţi. Ea nu se retrase şi nu-l făcu să înţeleagă că nu ar vrea ca el s-o atingă.

– Dar îmi placi. Şi dacă vom lucra împreună, vom fi capabili să facem treabă bună dacă vom fi... prieteni.

Kit încercă să scape de nodul care i se pusese în gât. Mâna lui Grey pe faţa ei îi zăpăcise gândurile, o ameţise puţin, producând imagini în mintea ei. Prezenţa lui în apartamentul ei

o făcuse să se simtă dezgolită, fără suflare, şi deloc ea însăşi. El niei măcar nu spusese că vrea să se întâlnească cu ea, ceea ce era foarte bine, îşi spunea, deoarece nu era gata încă pentru o relaţie.

Dregându-şi vocea, îl întrebă.

– Deci, vrei să fim prieteni?

Zâmbetul lui larg îi făcu pulsul s-o ia la goană.

– Da. Ai vreo obiecţie?

O voce înceată din lăuntrul ei îi şopti: *Este un bun punct de plecare.* O voce mai ridicată o acoperi pe prima, avertizând: *Fii atentă!* Îndepărtându-se de el şi de atingerea lui, ea se opri şi ridică sacul cu amestecul pentru tencuială. Cu un zâmbet, îi spuse veselă:

– Oricând îmi este de folos un prieten. Mai ales unul gata de muncă.

El râse. Un hohot adânc, răscolitor, care o tulbură aproape la fel de mult ca atingerea lui. Luându-i sacul, îi spuse cu un zâmbet:

– În timp ce eu pregătesc amestecul, tu suni pentru pizza.

Încă încercând să se obişnuiască cu prezenţa fizică a lui Grey în living şi cu efectele pe care le avea asupra ei, Kit se îndreptă spre bucătărie şi-l întrebă:

– Ai vreo preferinţă?

Căldura care licări pentru o clipă în ochii lui verzi făcu să-i tremure genunchii. Dar cuvintele care ieşeau de pe buzele lui erau obişnuite.

– Cu ardei şi ciuperci.

– Împreună sau separat?

Îi răspunse frecându-şi bărbia:

– Împreună.

În timp ce se îndrepta spre telefon, ea se lupta cu întrebarea dacă a fi prietenă cu Grey este sau nu o idee bună. Pe când ridica receptorul, realiză că oricum nu avea nici o importanţă, pentru că acest lucru era pe cale să se întâmple. Deja ştia că lui îi place pizza cu ardei şi ciuperci. Puse împreună.

*
* *

În timp ce ei lucrau, în loc să scadă, căldura creştea. Picături de sudoare se prelingeau printre sânii lui Kit care, stând pe podea, finisa partea de perete pe care tocmai o tencuise. Era uimitor cât de mult se străduia să-şi concentreze atenţia. Se uită spre Grey care lucra la acelaşi perete, cu transpiraţia adunată deasupra sprâncenelor. Trecându-şi dosul palmei peste frunte, el făcu o grimasă şi îşi ridică tricoul, descoperindu-şi pieptul.

– Pot să aduc ventilatorul mai aproape de tine, propuse Kit.

– Nu cred că ar ajuta. E bine acolo unde este. Dar cred că îmi voi scoate ăsta, dacă nu te superi.

Scoţându-şi tricoul din şort, el aşteptă răspunsul.

Să se supere? De ce s-ar fi supărat?

– Scoate-l.

Într-o clipă, el îşi trase tricoul peste cap. Aruncându-l pe scara care stătea într-un colţ, spuse:

– Aşa e mult mai bine.

Mai bine poate pentru el. Ea îşi muşcă buza de jos încercând să nu mai stea cu ochii aţintiţi la el. Cu coada ochiului putea vedea părul lui negru, dezordonat, pieptul dezgolit, braţele musculoase, umerii largi. Ea nu se putea împiedica să-l privească. Pieptul îi era acoperit cu păr des, care-i înconjura sfârcurile întunecate şi se insinua în jos, pe linia de mijloc. Şi nu se oprea acolo, însă ea trebuia să se oprească. Îşi ridică ochii, care-i întâlniră pe ai lui.

Obrajii îi ardeau în flăcări aşa că îşi mută privirea. Îşi adânci mistria în amestec şi începu să tencuiască peretele. O singură problemă era – ratase gaura din perete. Muşcându-şi buzele, respiră adânc şi se concentră la ce avea de făcut.

Când s-a auzit soneria, Grey era mai aproape de uşă decât ea. Când el se ridică şi se duse să răspundă, ea se grăbi să se ridice în picioare şi strigă după el.

– Să-ţi dau bani...

– Am, îi răspunse el, ocolind pisicile care stăteau întinse în mijlocul living-ului.

După cât de mult muncise, Kit nu l-ar fi lăsat să plătească cina. Merse în bucătărie şi luă o bancnotă din portofel. Dar când se întoarse, băiatul plecase. Întâlnindu-l pe Grey la uşă, îi întinse banii.

– Uite.

– Păstrează-i, Kit.

– Nu te pot lăsa...

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că... Sunt foarte atentă cu astfel de lucruri...

El duse pizza în bucătărie.

– De ce?

Îl urmă, spunând:

– Nu contează de ce.

Detestă să se simtă neajutorată, ura să se simtă datoare.

– Din cauza lui Higgins?

Ea încuviinţă.

El s-a aşezat pe fotoliu şi a aranjat perna de lângă el

– Nu sunt sigur că înţeleg legătura.

Oftând, ea se aşeză încet lângă el.

– Era înşelătorul perfect, Grey. Am mâncat şi am băut împreună până la sfârşit. Restaurante scumpe, flori, cadouri. Cred că a considerat că este bună investiţia, pentru că a furat pe urmă mai mult decât triplu.

Îşi scutură capul.

– Am fost nevoită atât de mult timp să restitui datoriile, încât nu mai vreau să fiu datoare nimănui.

– Kit, este numai o pizza.

– Şi ce aştepţi de la mine dacă mi-ai cumpărat o pizza?

– Jumătate de pizza, spuse el inexpresiv.

Kit nu-şi putu reţine nici zâmbetul, nici hohotul de râs care urmă şi care o făcu să se simtă atât de bine.

– Crezi că spun prostii?

– Cred că faci prea mult caz dintr-o pizza.

Când inspiră, ea simţi mirosul de pizza, dar îl putu simţi şi pe al lui. Bărbătesc. Fierbinte. O adiere de aftershave sau de parfum. Pielea îi era bronzată de soarele de vară, părul de pe

piept se afla la câţiva centimetri de degetele ei. Privirile lui verzi cu licăriri aurii rătăceau pe chipul ei şi se opreau să se odihnească pe buze. Dacă s-ar fi înclinat către el, ştia ce s-ar fi întâmplat.

I se uscase gura. Se ridică grăbită de lângă el, spunând:

– Am sifon în frigider. Îl aduc.

Ajungând la frigider, se întrebă *cum* a putut păstra masca profesională în faţa acestui bărbat?

Simplu. Amândoi rămăseseră îmbrăcaţi.

Răsuflă uşurată. Pieptul lui dezgolit o făcuse să-şi piardă minţile. Atâta tot.

Întorcându-se la fotoliu cu bidonul cu sifon şi pahare, se aşeză la cel mult o palmă de Grey.

El ridică sifonul şi îl verifică.

– Bidonul este bun.

Înclinându-l, luă înghiţituri lungi.

Gâtul lui era la fel de bronzat ca şi restul corpului. Kit îi urmărea fiecare înghiţitură, privind cum umbra bărbii se întinde până jos, sub maxilar. Degetele ei erau nerăbdătoare, era dornică să-l mângâie, să-i atingă pielea, să vadă dacă părul de pe pieptul lui era moale aşa cum arăta. Din nou pieptul. Concentrându-se asupra pizzei, ridică o felie şi muşcă din ea.

– Acum, că am semnat contractul, ce altceva ai planificat pentru magazin?

– Crezi că îmi pot aminti fără notiţe? îl tachină ea, gândindu-se că afacerile erau un subiect sigur.

– Dacă eşti atât de inteligentă pe cât cred eu, sunt convins că poţi.

Complimentul o bucură. Apoi îşi aminti toate complimentele lui Trent, felul lui alunecos de a vorbi şi rămase nemişcată.

– Kit?

Acesta era Greyson Corey şi nu Trent Higgins. Dar nu-l cunoştea atât de bine încât să ştie cât de viclean poate fi.

– Cred că va trebui să iei câteva lecţii despre lanţurile de magazine. Serviciu indiferent din partea personalului, aşteptarea la coadă...

El se întunecă.

– Ți-am spus că vreau să păstrez o relație magazin-client prietenoasă.

– Și putem face acest lucru. Nu intenționez să transform Corey's-ul în ceva ce nu-ți este pe plac.

– Ce idei dorești să împrumutăm de la lanțurile de magazine?

– Coșurile, pentru început. Dacă clienții vor avea coșuri în mână când se vor plimba prin magazin, le va fi mai ușor să cumpere mai multe articole.

El termină o bucată de pizza și mai luă una.

– Nu-i o problemă cu asta. Altceva?

– Un cadou din partea magazinului.

– Dacă îmi sugerezi o croazieră ca aceea oferită de Tri-Hill, n-ai decât să-ți iei gândul de la ea.

Tri-Hill era unul dintre cele mai mari lanțuri de magazine din Meadeville.

– Înțeleg că nu-ți poți permite asta. Dar ce spui despre o scurtă călătorie în weekend, în munții Pocono sau la Baltimore, sau chiar la New York? Cred că localnicilor le-ar plăcea să meargă acolo. Și pentru a-i înregistra, vei înființa o listă cu clienții fideli ai magazinului. Și le poți oferi vânzări speciale.

Gândindu-se la asta, pizza pe care o ținea în mână se înclină, gata să-i cadă.

– Știu cum s-ar putea desfășura. Presupun că hotelurile ne vor oferi camere în schimbul reclamei.

– Exact.

Îl lăsă să-și ordoneze ideile înainte de a-i spune:

– Și va fi o campanie promoțională pentru toți cei ce ni se vor alătura. Vom stabili o zi specială în care vom face marea deschidere a „noului" Corey's Hardware. Vom evidenția serviciile aduse clienților, vom evidenția vânzările, vom sublinia tot ceea ce este propriu magazinului tău. Vom distribui fluturași, vom avea călătoriile pentru weekend și o tombolă cu premii, vom înființa un stand cu hot-dog, echipa mobilă de la postul de radio va emite din magazin. Vom pune Corey's-ul pe hartă.

– Vorbim despre o adevărată schimbare, nu-i așa?

– Este singura soluţie pe care eu o văd pentru mărirea numărului de clienţi şi creşterea vânzărilor. Nu, nu va mai fi la fel, Grey. Dar nu pentru asta m-ai angajat? Să aduc o schimbare în bine?

– O dată cu schimbarea se pierde ceva.

– Poate. Dar dacă vei putea accepta o schimbare pozitivă, ai putea fi recompensat.

Grey era dus pe gânduri, ca şi când ar fi cântărit toate felurile în care schimbarea l-ar fi afectat. Nu era un bărbat superficial. Era puternic şi statornic, şi ea avea sentimentul că se putea baza pe el. Dar mai putea să creadă iar în judecăţile ei? Ea nu se baza pe nimeni... în afară de Maggie la care găsea sprijin moral. Dorinţa, încrederea, iubirea, lăsau în urmă atâta durere. Maggie era singura persoană în care avea într-adevăr încredere.

– Eric îmi spunea că eşti o persoană de succes şi acolo unde nimeni nu poate restabili afacerea, tu poţi. Dar cred că toate acestea sunt legate de registre şi nu de genul magazinului.

Kit împinse cutia de pizza cu genunchiul şi îl privi în ochi.

– Vrei înapoi contractul?

El aruncă bucata de pizza neterminată în cutie, apoi îi înfruntă privirea.

– Nu.

Tensiunea care se adunase între ei explodă, cuprinzându-i. Ea realmente vibra şi trăia o atracţie magnetică atât de puternică încât îşi simţi trupul alunecând.

– Kit?

Era o întrebare cu un singur răspuns.

– Da.

Cum putea o conversaţie să fie atât de scurtă şi atât de lungă în acelaşi timp? Păreau să fi trecut ani în loc de câteva secunde în care el îi cercetase chipul. Cu o mişcare înceată mâna lui veni atât de aproape de ea încât îi atinse umerii, strecurându-se uşor pe sub păr. Fulgerarea dorinţei dintre ei îi tensionase, anticipând durere şi tăindu-le răsuflarea în acelaşi timp.

Cu cealaltă mână, el îi apăsă obrazul, amplificând emoţia, intensificând puterea dorinţei, aşteptarea sărutului său. Cu un

gest tandru îi mângâie sprâncenele, şi lacrimi străluciră în ochii ei. Nu ştia de ce, ştia doar că el îi atingea mai mult decât faţa.

Căldura pielii lui dezgolite o învălui, lumina de smarald a ochilor lui o fermecă, parfumul lui o înconjură. Obrazul lui se zbătea o dată cu inima ei.

– N-am vrut să se întâmple asta, spuse el înecat de emoţie.

– Nu ai vrut?

Amândoi simţiseră atracţia din momentul în care se întâlniseră.

– Nu. Pentru că noi *lucrăm* împreună, murmură el şi se aplecă mai aproape de ea şi toate gândurile despre muncă şi despre tencuit se topiră în senzaţia buzelor lui căutându-le pe ale ei.

Apăsarea buzelor lui era fierbinte şi puternică şi seducătoare. Delicat, limba lui pătrunse între buzele ei, rugând-o parcă să le deschidă pentru el. Ea a făcut-o... şi a aşteptat. Limba lui o cerceta excitând-o. Mâinile lui îi susţineau capul în timp ce el o savura în întregime. Nici o altă parte nu li se atingea şi însăşi această lipsă era frustrantă şi erotică. După câteva clipe ea dori mai mult... mai mult sărut, mai multă atingere, mai mult din Grey.

Îşi ridică mâinile pe umerii lui şi, lipită strâns de el, cu degetele atingându-i pielea, se simţi copleşită. El era atât de... masculin. Atât de fierbinte. Atât de... Gândurile i se spulberară când limba lui o dezmierda ritmic pe a ei, când dorinţa năvălea şi ştergea tot trecutul, invitând-o să-şi asume riscul, să se elibereze şi să dorească mai mult.

Crezuse că ştia ce înseamnă pasiunea, crezuse că ştia totul despre atracţia dintre un bărbat şi o femeie. Senzaţia aceasta de explozie nu era însă printre ele. Niciodată nu avusese în stomac senzaţia aceea de salt mortal. Niciodată nu fusese copleşită de dorinţa adâncă de a atinge un bărbat şi a fi atinsă de el. De ce Grey? De ce acum?

El spunea că nu intenţionase să facă asta pentru că... pentru că... ei lucrau împreună. Asta era mai mult decât prietenie. Pentru Dumnezeu, era un client! Ea trebuia să-i salveze magazinul. Nici nu se cunoscuseră bine şi iată că ea era...

Kit, ce faci? Crezi că dacă laşi inima să conducă în locul creierului, vei mai avea şanse să fii protejată?

Îşi promisese ei însăşi că va fi atentă, îşi promisese că, dacă o va interesa un alt bărbat, va cerceta tot în legătură cu el. Ce ştia exact despre Greyson Corey în afara faptului că era proprietarul unui magazin?

Trupul ei îi răspunsese, plăcerea pe care o simţea nu avea nici o motivaţie logică. Ea respiră greu şi se îndepărtă.

Grey îşi stăpâni mâinile şi o examină cu atenţie. Dorinţa era încă vie în ochii săi verzi. Aştepta ca ea să spună prima ceva.

Un singur gând îi stăpânea mintea în timp ce Kit se lupta să-şi controleze emoţiile şi senzaţiile violente din interior. Respiră adânc şi întrebă:

– Vei angaja un alt consultant?

CAPITOLUL IV

Câteva momente apăsătoare se scurseră înainte ca el să răspundă. În cele din urmă spuse:

– Nu vreau un alt expert. Te vreau pe tine.

Ochii lui verzi trădau faptul că o dorea pentru mai mult decât abilitățile ei profesionale.

– Nu mă implic sentimental cu clienții mei. Nu face bine afacerilor.

Nu avea nici o importanță faptul că ea nu intenționa să se implice sentimental cu oricine altcineva.

– A fost doar un sărut, Kit. Atâta tot. Suntem adulți. Putem controla ceea ce se întâmplă cu noi.

Dar exact aceasta era problema. Ea nu reușise să-și controleze trecutul. Trent Higgins îi înșelase cu vorbe frumoase, promisiuni și visuri de fericire, bunul simț și intuiția în care avusese încredere încă de mică.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Grey spuse:

– Magazinul este mult prea important pentru mine ca să-i risc viitorul pentru...

– O tăvăleală în fân, sugeră ea cu o voce dulce.

El încremeni.

– Dacă aceștia sunt termenii pe care vrei să-i folosești.

Respiră adânc.

– Sunt la fel de buni ca oricare alții.

Era încă suficient de aproape de Grey și încă simțea gustul și căldura buzelor lui.

Dar înainte ca ea să se poată îndepărta, el îi prinse bărbia.

– Ești o femeie foarte senzuală.

Și ea ar fi putut să-i spună că este un bărbat sexy, dar dorința cu luciri de smarald ce încă se citea în ochii lui o făcea să fie atentă.

Îndepărtându-se de el, glumi:

– Doar când sunt îmbrăcată în haine de zugrav.

Arătând către pizza, îl întrebă:

– Ai terminat?

El încuviinţă, privind-o cu o intensitate ce-i răscoli adânc simţurile. Kit îşi spuse că trebuie să-şi păstreze cumpătul faţă de Greyson Corey. Da, într-adevăr, ar fi bine să nu uite asta.

*
* *

Miercuri dimineaţa Grey despacheta un colet cu cutii poştale. I-ar fi putut lăsa pe Gus sau Larry să facă asta, dar mintea îi era prea agitată pentru a putea face muncă de birou. Se surprinsese gândindu-se că o sărută pe Kit de nenumărate ori. „Doar un sărut" îşi spusese, de parcă ar fi avut acele senzaţii în fiecare zi. Acel sărut l-a pus practic pe jar. Sau, mai exact, l-a îndemnat s-o ridice pe umăr şi s-o poarte spre dormitor.

Şi apoi Corey? Cum te-ai fi descurcat cu ea? Ce i-ai spune? I-ai spune despre Deedee? Vei accepta s-o întâlnească?

Nu se putea gândi că Kit era ca Susan, dar cum putea fi sigur înainte de a o cunoaşte mai bine? Susan făcuse remarci în prezenţa lui Deedee, remarci care o răniseră pe aceasta. Iar după ce s-a despărţit de Susan, Deedee l-a întrebat: „A fost vina mea, nu-i aşa? De aceea nu i-a mai plăcut de tine".

După toate astea el se întreba cum de a putut crede că ţine la Susan, cum de s-a înşelat atât de tare în privinţa unei femei. Apoi îşi aminti înfăţişarea ei atrăgătoare, inteligenţa ei, drăgălăşenia pe care o arăta atunci când îşi propunea acest lucru. Oare Kit calcula modul în care se înfăţişa lui sau celor din jur? Nu părea să fie genul acesta de femeie.

Clopoţelul de la uşă se auzi şi el se uită printre rafturi.

Nu-şi dăduse niciodată seama ce îi atrăsese atenţia la prima întâlnire cu Kit: strălucirea vie a hainelor sau ochii ei albaştri. Astăzi taiorul ei de un galben „canar" îi făcu ochii şi mai albaştri atunci când ea zâmbi, prinzându-i privirea. Nu era nici un pic de stânjeneală în ea, deoarece, după sărut, discutând de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, au revenit la a fi „prieteni".

Dar fiorul ce îl străbătu pe Grey era mult mai mult decât prietenesc.

Pe măsură ce ea se îndrepta spre Grey, i se păru că devine mic și își dădu seama că atracția ce o simțea va fi greu de înfrânat.

Stând în fața lui, ea își desfăcu servieta și scoase un dosar.

– Am câteva strategii peste care aș vrea să ne uităm împreună, dacă ai ceva timp liber. Una este o schiță de reamenajare.

El știa că trebuie să facă unele schimbări, dar nu i-a plăcut feul în care a sunat propunerea ei.

– Și cam cât de mult vrei să schimbi?

– Să mergem în biroul tău și îți voi arăta.

În biroul lui? Singur cu Kit? Își încrucișă brațele pe piept.

– Nu pot. Sunt singur aici. Gus a trebuit să plece. Nu se întoarce până la unsprezece.

– Mă descurc și aici. Am nevoie de puțin spațiu.

El împinse coletul într-un colț și se îndreptă spre tejghea. Dacă avea nevoie de spațiu, însemna că schimbările erau masive. Terifiant. Avea de gând să-i răvășească magazinul așa cum se întâmpla cu mintea lui atunci când se gândea la ea.

Lui Kit îi trebui un minut de conversație ca să-l privească în ochi și să-și dea seama că ceva nu este în regulă. Seara de vineri pe care o petrecuseră fusese liniștită, atât de liniștită pe cât era posibil după sărutul ce se petrecuse între ei. Grey părea să fie foarte afectat de acest lucru, deși Kit presupusese că el nu a fost atât de tulburat ca ea. Oare se gândise la acel sărut și îl regreta? Nu era nimic de regretat. Încă.

Kit scoase schița din dosar și o despături întinzând-o pe tejghea.

După ce o examină un minut în tăcere, el spuse:

– Nu văd vitrina cu unelte.

Lungă de doi metri, masiva vitrină era greu de ignorat. Absența ei, chiar și pe o schiță, era evidentă. Cu puțin noroc, i-ar fi putut explica cu tact acest lucru.

– Uneltele din ea arată de parcă ar fi antichități. Așa e?

– Da. Eu și tatăl meu le-am colecționat. Vino pentru un minut.

El se îndreptă către vitrina aflată la intrare şi o aşteptă să vină.

Mergând spre vitrină Kit îi cântări cuvintele, dându-şi seama din expresia lui că nu vrea să o mute.

– Înţeleg că această colecţie este un hobby pe care tu şi tatăl tău l-aţi împărtăşit. Dar tu trebuie să te gândeşti acum la ce vinzi clienţilor şi să-ţi pui problema dacă această vitrină este de vreun folos afacerii, sau dimpotrivă.

Grey scoase un mănunchi de chei din buzunar şi introduse o cheie mică în încuietoarea aflată în spatele vitrinei.

– Depinde din ce punct de vedere priveşti. Aceste unelte aparţin unor timpuri în care meseria însemna mândrie, nu numai îndemânare. Uită-te la acest burghiu şi la acest târnăcop. Au cel puţin 150 de ani vechime.

Ea luă burghiul în mână şi îl examină cu atenţie.

– Hm. Înţeleg ce-mi spui. Dar nu crezi că ai putea folosi acest spaţiu pentru un produs nou sau un panou publicitar? Este primul loc la care un client se uită atunci când intră în magazin.

– Şi unde vrei să pun vitrina? întrebă el cu o voce tăioasă care o lăsă să înţeleagă mai bine decât zvâcnetul obrazului lui că încerca să-şi ţină firea.

– Dacă vrei s-o păstrezi în magazin, pune-o într-un loc mai ferit în care să nu incomodeze vânzările.

Aceasta era realitatea dură a afacerilor şi Grey trebuia să-i facă faţă.

Dar el scutură din cap şi îşi îndesă mâinile în buzunare, stăpânindu-şi cu greu nemulţumirea.

– Ştii cât de rare sunt aceste unelte vechi? Ai idee cât de mult valorează?

La mijloc era ceva mai mult decât mutatul unei vitrine. Era sigură de asta.

– Nu. Şi ar fi bine ca nimeni să nu ştie, altfel vor încerca să ţi le fure. Nici măcar nu poţi vedea această vitrină din spatele tejghelei.

– Clienţii mei niciodată...

– Îi cunoşti personal pe toţi?

Îi dădu înapoi burghiul, degetul ei îl atinse pe al lui şi se înfioră. Privirea lui se scufundă în a ei. Ochii lui verzi, adânci,

păreau să ascundă o lume de mistere. Oare ce poveste ascundea acest magazin? Şi oare ce putea să pună o picătură de veselie în ochii lui?

Rupând vraja, el îşi întoarse privirea şi puse unealta la loc în vitrină.

– Pe mulţi dintre ei îi cunosc de ani buni. Acesta este genul de magazin pe care-l conduc, un magazin căruia îi pasă de clienţi, de felul în care sunt serviţi, de trecut.

Era evident că el nu-i înţelegea punctul de vedere.

– Câţi oameni se opresc să se uite la această vitrină într-o săptămână?

Ridică din umeri, surprins.

– Nu ştiu. N-am ţinut niciodată socoteala.

– Poate că ar trebui. Ar trebui să vezi dacă îşi merită poziţia. Şi ţine minte, faptul că un client se opreşte să se uite la o unealtă veche, nu îl face să cumpere una nouă.

Obrazul lui începu să zvâcnească rapid, în timp ce lăsă să-i cadă, pentru a nu ştiu câta oară, cheile în buzunar.

Ea spuse încet:

– M-ai angajat ca să te ajut.

– Nu este exact genul de ajutor pe care-l aşteptam.

– Cred că este mai mult decât atât.

– Ţi-am mai spus. Am nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea de a schimba. Coşurile şi fluturaşii sunt una. Să schimb totul la Corey's este alta.

– Discutăm despre mutarea unei vitrine.

Încruntându-se, el se întoarse la tejghea şi arătă către schiţă.

– Şi rafturile, şi standurile cu electrice.

– Uită-te la săgeata roşie. Acesta este sensul de circulaţie prin magazin. Vezi cât de degajat va deveni?

– În regulă. Bine. Să încercăm.

– De fapt care e problema, Grey?

El ridică ochii şi spuse pe un ton neutru:

– Schimbările sunt problema.

– Nu te cred.

Ochii lui se măriră.

– Şi care crezi *tu* că este problema?

– Nu ştiu. De aceea am şi întrebat. Dar simt că este ceva în neregulă între noi.

– Nu este *nimic* între noi, ripostă el tăios.

Cuvintele lui o izbiră ca un ciocan în moalele capului. Cum era posibil ca acest bărbat să aibă puterea de a o răni? Nu încă. Nu încă o dată. Înghiţindu-şi cu greu nodul ce i se pusese în gât, ea răsuflă adânc.

– Desigur, ai dreptate. Şi sunt o mulţime de schimbări de luat în calcul. Nu le voi face decât pe cele cu care eşti de acord.

Împingând schiţa către el, adăugă:

– Gândeşte-te la ea. Îţi voi prezenta versiunea finală împreună cu ultimele adăugiri săptămâna viitoare.

Ridicându-şi servieta, o închise şi schiţă un zâmbet forţat. Îşi dădea seama că bate în retragere, nerecunoscându-se pe sine în acest comportament, dar nu-i păsa.

– Te voi suna când voi avea totul gata, ca să-ţi dai aprobarea.

Nu aşteptă ca Grey să-i răspundă sau să reacţioneze într-un fel la ultimele sale cuvinte. Nu era nimic între ei.

În timp ce deschidea uşa, totuşi, se întreba de ce se simte rănită, de ce simte că a eşuat din nou.

*
* *

Deschizând uşa de la Music Box, Grey păşi înăuntru. Dacă o găsea pe Kit, ea avea tot dreptul să-l trimită dracului. Văzuse durerea din ochii ei. Aproape că îi venise să se ducă după ea. Dar mândria îl împiedicase să facă asta, ca şi atracţia dintre ei.

În ultimele zile avusese puternice mustrări de conştiinţă. Îşi dăduse seama că a o răni pe Kit era ultimul lucru pe care şi-l dorea. În cele din urmă recunoscuse faţă de el însuşi că îşi dorea s-o cunoască mai bine. În general, îşi cerea cu greu scuze, dar era convins că i le datorează. Mai mult decât orice altceva pe lume îşi dorea să vadă din nou scânteierea din ochii ei albaştri atunci când îl privea, la fel de mult pe cât îşi dorea să o sărute din nou.

O văzu la o masă aproape imediat. În seara aceea purta o rochie violet mulată, dintr-un material moale, ce te îmbia să-l mângâi. Două spirale delicate de aur îi atârnau de lobii urechilor. Stătea împreună cu doi bărbați și o femeie și râdea de cele spuse de unul dintre ei. Venise însoțită de unul dintre cei doi bărbați? Ea părea a se simți în largul ei. Bărbatul din stânga îi puse un braț în jurul umerilor și îi șopti ceva la ureche. Ea râse din nou.

O.K., Corey. Du-te și strică-le petrecerea. Trebuie să faci așta.

De fapt își dorea să facă asta... și mult mai multe.

Nu îl văzuse apropiindu-se. Când o atinse pe umăr și ea se întoarse, ochii i se lărgiră, apoi se îngustară.

– Ce cauți aici?

Toate privirile erau ațintite asupra lui. Unul dintre bărbați ridică întrebător din sprâncene. Celălalt se trase mai aproape de Kit, cu un aer posesiv. Femeia îl cântări curioasă.

– Am venit să vorbesc cu tine. Ai câteva minute?

Ea ezită apoi replică ferm:

– Am un număr de telefon, Grey. N-ar fi fost mai simplu?

– Nu te-am găsit acasă seara trecută și nici astăzi după-amiază și nu-mi doream în mod deosebit să vorbesc cu un robot.

Obrajii ei se îmbujorară în timp ce își mută privirea către prietenii ei, apoi din nou la el.

– Este în legătură cu magazinul?

– Nu.

Îl studie cu atenție dar nu putu citi nimic de pe expresia feței lui. În cele din urmă ea își trase scaunul și le spuse celor de la masă:

– Scuzați-mă câteva minute.

Bărbatul de lângă ea își puse protector mâna peste a ei.

– Totul este în regulă?

– Da, Bruce, îi zâmbi. Păstrează-mi locul.

Grey o apucă de cot și-i arătă o masă liberă dintr-un colț. Retrăgându-și mâna, ea o luă înainte. O dată așezați, stând față în față, Grey nu știa exact ce să spună. Ar fi vrut să întrebe cine

este Bruce, dar se decise că n-ar fi o tactică foarte bună de a începe conversaţia. Cu siguranţă ar fi un început lipsit de tact.

Aşa că începu cu:

– Am făcut unele schimbări la magazin.

Ea îşi înclină capul.

– Într-adevăr?

– Ai avut dreptate în legătură cu circulaţia.

Ea nu se entuziasmă şi nici măcar nu păru satisfăcută în mod deosebit.

– Am crezut că nu despre magazin voiai să discutăm.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Pentru ce? Pentru că ţi-ai susţinut punctul de vedere?

– Nu, pentru că am negat realitatea. Pentru că te-am rănit.

– Nu mai...

El îi luă mâna, întrerupând-o.

– Acel sărut m-a luat prin surprindere.

După un moment expresia ei se înmuie, iar mâinile ei îşi pierdură încordarea.

– Şi pe mine.

El îşi plimbă degetul mare pe dosul palmei ei.

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Deşi nu sunt sigur că sunt pregătit pentru o relaţie serioasă.

O chelneriţă apăru în spatele lui Kit şi o bătu pe umăr.

– Este rândul tău.

– Deja!

– Tipul de dinaintea ta s-a speriat şi a renunţat. Haide. Jo e gata să-ţi anunţe intrarea.

– Du-te, spuse Grey. Te aştept aici.

Ea se ridică şi îl apucă de mână.

– Vino cu mine.

– Ce?

– Vino cu mine. Trebuie doar să fii atent la versurile de pe monitor.

– Nu pot să fac asta.

Ea îl împinse către scenă.

– Sigur că poţi. Trăieşte şi tu puţin!

– Kit, nu ştiu...

Zâmbi amuzată.

– Asta nu înseamnă că avem o relație serioasă. Eu cânt o melodie, știi. Cântăreții fac asta de ani buni.

Publicul aplauda, Kit zâmbea, iar Grey hotărî să se facă de râs pur și simplu pentru că ar putea fi distractiv... pentru că simțise entuziasmul ei. Când ea începu să cânte o dată cu muzica aproape că își schimbă părerea. Vocea ei era profundă și catifelată și în mod sigur se armoniza cu muzica. Dar el știa refrenul vechiului hit chiar fără monitor, iar când Kit îl îndemnă să cânte împreună cu ea, o făcu. Nu-i venea să creadă că vocea lui este cea care se aude în difuzoare. Cu excepția unei ușoare ezitări, nu suna deloc rău!

Pe măsură ce intră în ritm și își adânci privirea în ochii ei în timp ce cântau, uită complet de public. Erau doar ei doi... explorând... găsindu-se... simțindu-se bine. Când clienții aplaudară la sfârșitul cântecului, el ridică mâna lui Kit deasupra capetelor lor zâmbind larg. Când părăsiră scena, o ținea încă de mână.

Trecând pe lângă masa la care erau prietenii ei, Bruce spuse:

– Bravo, Kit!

Ea se opri.

– Mulțumesc. Grey, acesta este Bruce Carlson, director executiv la Sunrise Public Relations, soția lui Greta, și Rob care lucrează în biroul de lângă mine. Toată lumea, Greyson Corey. Este proprietarul lui Corey's Hardware.

Rob se uită din nou la Grey, măsurându-l, dar Bruce îi întinse mâna.

– Mă bucur să te întâlnesc. Am discutat cu Kit problema ta și cred că vei fi mulțumit de strategia ei.

– Am de gând să încerc tot ceea ce îmi propune.

– De ce nu stai cu noi? sugeră Bruce. Putem alătura încă o masă.

Ceea ce își dorea Grey era să fie singur cu Kit. Dar ea se uita la el iscoditoare. Venise cu acești oameni și probabil dorea să-și petreacă restul serii alături de ei. Putea fi un mod fericit de a sparge gheața dintre ei.

Grey se aşeză alături de Kit fără să-o atingă. Trupul lui intra în alertă la fiecare mişcare a ei. Îi plăcea conversaţia care includea orice, de la politică la strategii de publicitate. Când ultimul cântăreţ de karaoke încheie, iar D.J.-ul puse un c.d. cu muzică de top, Grey se trase mai aproape de Kit şi o întrebă:

– Ai venit împreună cu Rob?

– Nu, singură.

Nu acesta era sensul întrebării lui.

– Eşti cu el?

Aroma parfumului ei, părul ei mătăsos ce-i gâdila bărbia, îi acceleră pulsul.

– Nu, nu sunt cu nimeni.

– Vrei să mergem la o cafea?

Ea privi în jos la sucul de zmeură şi vinul pe care le savurase până atunci.

– Vrei într-adevăr o cafea, sau vrei să stăm de vorbă?

– Le-am putea face pe amândouă.

Ezită un moment, apoi întrebă:

– Ai vrea să mergem la mine? Să discutăm.

Ea se îngrijorase mult prea devreme şi îşi fixase limitele. Pentru moment, a discuta era suficient.

– Da.

După ce le urară tuturor noapte bună, Grey o urmă spre casă, parcând în spatele ei într-o zonă cu pietriş din spatele imensei case vechi. A aşteptat-o sub un copac până când şi-a încuiat maşina, şi apoi o însoţi pe alee. Noaptea era neagră ca smoala, numai argintul lunii le lumina drumul spre casă.

– Te simţi în siguranţă când te întorci atât de târziu acasă?

– De obicei las lumina aprinsă pe verandă. Am uitat în seara asta.

Tocurile ei bocăneau pe alee, şi Grey avea mai mult decât o senzaţie vizuală când privea la şoldurile ei legănându-se în timp ce mergea înaintea lui.

– Este ocupat etajul?

– Momentan, nu. Un cuplu tânăr tocmai s-a mutat de aici. Şi-au cumpărat o casă. Proprietarul meu caută chiriaşi.

– Deci eşti singură aici.

– Grey, nu e mare lucru. Îmi pot purta singură de grijă.

Da, presupunea că putea. Dar nevoia de a proteja pe care o simțise numai în legătură cu Deedee sau cu tatăl său, îl împingea să-și facă griji și pentru Kit. Era un sentiment ciudat, pe care nu-și amintea să-l fi avut vreodată pentru Susan.

Grey putea distinge cu greutate marginile grădinii în-timp ce mergeau pe alee. Putea însă simți parfumul trandafirilor ce înconjurau casa. Oare cine îngrijea florile, Kit sau proprietarul?

Urcară treptele de lemn ale verandei. Kit introduse cheia în încuietoare. Când păși în bucătărie, aprinse lumina. Amândoi clipiră în lumină puternică. Căldura din casă făcu să apară sudoarea pe ceafa lui Grey.

– Am limonadă în frigider. Putem să stăm pe verandă și să o bem, se oferi ea.

– E perfect.

Cele două pisici ale lui Kit intrară iscoditoare în bucătărie în timp ce Kit scotea două pahare din dulap. Grey se ghemui, scărpinând motanul sub bărbie.

– Cum le cheamă?

Kit arătă spre cel pe care el îl mângâia.

– Acesta este Byron.

Pisica alb cu negru își frecă spatele de brațul lui, dorind de asemenea atenție.

– Și pe asta?

– Ea este Keats.

Grey chicoti.

– Nu sunt fricoase.

– Deloc. Doar prietenoase. Mâine Byron va merge la spital să se joace cu copiii.

– Nu înțeleg.

– Fac parte dintr-un grup – Animale pentru oameni. O duminică pe lună ducem animalele noastre de casă la secția de pediatrie și lăsăm copiii să se joace cu ele. Este uimitor cum încruntarea se transformă în zâmbet când se pot juca cu un cățel sau o pisică.

Grey se gândi la Deedee și la munca ei într-un magazin de animale de casă. Îi plăcea să fie înconjurată de animale și era

foarte bună cu ele. Se ridică şi Kit îi dădu un pahar cu limonadă.

Ea i-o luă înainte şi se aşezară pe scările verandei.

– Îmi pare rău, nu am scaune pentru afară. Mi-am păstrat toţi banii pentru living.

Stând lângă ea, el luă o înghiţitură de limonadă înainte de a aşeza paharul pe scări.

– Ţi-ai ridicat mobila?

– Am comandat-o acum câtva timp. Livrarea se face în mai puţin de două săptămâni.

Mirosul trandafirilor era foarte puternic. Grey se întoarse spre Kit.

– Mi-a plăcut seara asta.

Ea îşi aşeză paharul pe unul din stâlpii verandei.

– Chiar şi cântatul?

El zâmbi.

– Chiar şi asta. Deşi nu cred că se va transforma într-un hobby.

– Ai voce bună.

– Şi tu ai o voce frumoasă.

Lumina din bucătărie dădea raze slabe pe verandă. Cu capul dat pe spate, părul blond al lui Kit capta razele, strălucind. Ochii ei erau lucioşi şi scânteietori, iar vocea îi era minunată. Gulerul rochiei dădea la iveală pielea moale ce părea la fel de mătăsoasă ca şi părul. O dorea, şi dorinţa deveni nevoie chinuitoare.

Când el ridică mâna, ea nu se feri, dar îşi adânci privirea în ochii lui. El îi mângâie obrazul. Era fin, aşa cum îşi imaginase.

– Kit este numele tău adevărat?

Vocea lui adâncă se potrivea cu noaptea întunecată, cu tăcerea ce-i înconjurase în timp ce el îi aştepta răspunsul.

– Katerina este numele meu de botez.

– Ţi se potriveşte. Este nume de prinţesă.

Expresia ei se schimbă. Pleoapele i se lăsară în jos, astfel încât el nu putu să vadă la ce se gândea.

– Ce s-a întâmplat?

Ea îşi scutură capul.

El îi ridică ușor bărbia cu vârfurile degetelor.

– Spune-mi.

– Mi-e greu să accept complimente din partea bărbaților. Trent era atât de bun la asta. Așa că acum nu mă pot abține să nu mă întreb care este motivația... dacă sunt sincere.

– Crezi că eu spun oricărei femei pe care o întâlnesc că are o voce minunată și un nume care se potrivește unei prințese? o întrebă el cu o umă de amuzament.

– Nu știu.

Era îngrijorată pentru că fusese rănită foarte tare. El putea cu siguranță să înțeleagă asta. Dar simțea și faptul că era tipul de femeie care se încrede în instinctele sale. El își plimbă degetul mare de-a lungul bărbiei ei.

– Cred că asta gândești.

– Grey, nu știu dacă mai pot avea încredere vreodată în raționamentele mele. Chiar miercuri spuneai...

– Știu ce spuneam, și m-am înșelat. Este între noi ceva suficient de puternic pentru a mă face să-mi doresc să-i neg existența.

Se înșelase total în privința dorinței de a sta numai de vorbă. Și nu era cazul să se mai mintă pe sine.

– Cât despre motivele mele, poate că în seara asta am avut un motiv ascuns. Vreau să te sărut din nou.

– Vrei?

– Dacă nu ai nimic împotrivă.

Ea dădu ușor din cap și murmură:

– Nimic.

Se apropie de ea încet, savurând așteptarea, excitația, dorința scânteind în ochii lui Kit. În tot acest timp el dorea s-o strângă în brațe. În tot acest timp își dorea să o sărute fără regrete sau precauții, sau griji pentru ce va fi mâine.

Kit tremura înainte ca brațul lui Grey s-o înconjoare. Când o bătuse ușor pe umăr la Music Box, fusese surprinsă, fericită, speriată și îngrijorată. Înainte ca el să-și ceară iertare. Apoi realizase că el nu putea să stăpânească atracția dintre ei mai bine decât ea. Decizia de a-l lua pe scenă fusese un pur impuls.

Voise să-l facă să râdă, voise să-l vadă zâmbind, voise să-l vadă bucurându-se.

Invitaţia de a veni aici nu fusese un impuls, dar, cu braţul lui Grey înconjurând-o, ştia că ar fi putut fi o greşeală. Atingerea buzelor lui era curioasă, aşa cum era şi dorinţa lui de a descoperi mai mult decât descoperise înainte. El o apăsă uşor, încercând s-o convingă că nu era nimic altceva decât ceea ce ea ar fi vrut să fie şi cu siguranţă nimic altceva decât ceea ce ea ar fi vrut să facă.

Mâna lui trecu prin părul ei şi îi susţinu capul. Umerii lui îi apăsară pe ai ei şi ea simţi un fior adânc înăuntrul său. Când îşi desfăcu buzele, Grey îi acceptă invitaţia. Şi totul se schimbă. Delicateţea şi întârzierea se transformară în cerinţă şi dorinţă nestăpânită. Atât de nestăpânită încât Grey deveni singurul ei punct de sprijin. El era căldura şi pasiunea şi motivul de a crede din nou în vis.

Dorind să simtă mai mult din Grey, să se scufunde în îmbrăţişarea lui, să-şi domolească fiorul mistuitor trezit de sărutul lui, se întinse spre el şi îi înlănţui umerii. Îi urmări muşchii prin tricou, trecându-şi degetul mare de-a lungul claviculei lui. Grey oftă şi se afundă mai adânc în gura ei, învăluindu-i limba cu a lui, strângând-o puternic în braţe. Inima ei bătea sălbatic.

Un greier se auzi în apropiere. Grey se trase înapoi. Cu voce răguşită, spuse:

– Este la fel de cald afară ca şi înăuntru.

Cu toată zăpăceala senzuală datorată sărutului lui Grey, Kit zâmbi şi îi răspunse:

– Asta pentru că este iulie.

El îşi plimbă degetul de-a lungul obrazului ei.

– Căldura asta nu are nimic de-a face cu luna anului.

În timp ce pulsul le încetinea, revenind la normal, ea respiră adânc pentru a se detaşa, iar gândurile îi reveniră.

– Grey, trebuie să te mai întreb o dată. Vrei un alt consultant?

El se gândi la asta.

– Nu, am încredere în profesionalismul tău. Tu ce crezi?

– Voi face totul cât de bine pot, şi dacă voi simţi că nu mă descurc, voi preda altcuiva contractul.

– Sună foarte corect.

Îi luă mâna şi o puse pe genunchiul lui, separându-i degetele unul câte unul, mângâindu-le cu degetul său mare de la bază la vârf.

Atingerea era delicată şi senzuală şi o făcu să se cutremure.

– Vrei să luăm împreună micul dejun, mâine?

– Mi-ar plăcea, dar cei de la Animale pentru oameni vizitează spitalul dimineaţa. Ce spui despre prânz?

Scuturându-şi capul, el spuse:

– Sunt ocupat după-amiază. Dar dacă luăm mai devreme micul dejun şi apoi vin cu tine?

El îi acoperi mâna cu a lui – era caldă şi bătătorită şi ea o simţea atât de bine.

– Sigur. Întotdeauna prinde bine o mână de ajutor.

Un gând umbri plăcerea atingerii lui. Duminica trecută când vorbise cu el îi spusese că are o obligaţie personală. Ar fi vrut ca el să-i spună ce... unde mergea.

Dar nu-i spuse. Se ridică şi o trase spre el. După un scurt sărut care mai mult alimentă focul mocnit în loc să-l stingă, el murmură:

– Noapte bună. Trec să te iau pe la opt?

Ea încuviinţă.

El coborî scările şi îşi continuă drumul pe alee, pierzându-se în întunericul nopţii. Ei îi plăcea Greyson Corey, se simţea puternic atrasă de el. Dar ştia că îi ascunde ceva.

Ce anume?

CAPITOLUL V

În ziua următoare, la spital, Grey privea la un cățel pufos ca un ghem și la un chip de șase ani plin de lacrimi. Bănuia că fetița nu era obișnuită să fie înconjurată de animale. Dar, înainte ca Grey să facă un pas spre ea, Kit era deja acolo cu Byron, mângâindu-l lângă cărucioruł copilului. Stăpâna câinelui, o bătrână cu păr argintiu, zâmbi și spuse:

– Bobo doar vorbea cu tine.

Fetița nu părea convinsă.

– O să-l pun să vorbească cu altcineva. De ce nu te joci cu pisicuțul ăsta simpatic?

Kit adăugă:

– Este foarte moale.

– Pot să-l țin în brațe? întrebă copilul.

– Sigur.

Kit îl așează pe Byron în poala fetiței. Motanul își frecă capul de mâna fetiței și începu să toarcă.

Grey și Kit avuseseră o mică discuție după micul dejun, nici unul din ei menționând noaptea trecută. Grey își spusese că atracția dintre ei nu putea fi la fel de puternică la lumina zilei, dar se înșelase. Dorința de a o săruta fusese la fel de puternică și în această dimineață ca și noaptea trecută. Când se întorseseră în apartamentul ei pentru a-l lua pe Byron, el așteptase afară. Să rămână singur cu Kit în apartamentul ei s-ar fi putut transforma în mai mult decât stabiliseră.

După ce au ajuns la spital, o privise pe Kit interacționând cu animalele și copiii. Ea le vorbea și se juca cu ei firesc, ca și când i-ar fi făcut într-adevăr plăcere. Ea îi explicase că Byron și Keats răstoarnă totul când îi vizitează pe copii. Grey o ajutase

pe ea şi pe ceilalţi voluntari să le prezinte copiilor animalele, şi văzuse feţele lor luminându-se de bucurie. Zâmbetele înlocuiau încruntarea şi regulile spitalului erau uitate, cel puţin pentru o vreme. Kit îi spusese că vizita dura o oră – în felul acesta erau menajate atât animalele cât şi copiii.

O femeie în uniformă se opri să vorbească cu Kit. Ecusonul arăta că face parte din personalul spitalului.

– Am o surpriză pentru tine.

Kit se ridică şi aruncă o privire spre Byron care stătea în poala fetiţei, pentru a se convinge că totul este în regulă.

– O.K., Sally. Ce-ai mai făcut de data asta? M-ai făcut şefa comitetului pentru organizarea programului de Crăciun?

Bruneta de vârstă mijlocie râse.

– Nu. Nu încă, oricum. Dar te-am nominalizat pentru titlul de Filantropul oraşului de anul acesta. Acest program pe care l-ai iniţiat este bun şi pentru copii, şi pentru animale, şi pentru voluntari.

Kit păru surprinsă pentru o clipă, apoi zâmbi.

– Sunt onorată. Mulţumesc.

– Cei de la ziar te vor căuta probabil pentru un interviu. S-ar putea să mai fie implicate şi alte mijloace de publicitate, dar sunt sigură că o să te descurci. Este doar domeniul tău.

Grey se depărtă de conversaţie, ajungând într-un colţ liber al salonului. Îndesându-şi mâinile în buzunare, privi pe fereastră. Nu ştiuse că Kit iniţiase programul Animale pentru oameni. Crezuse că ea era o simplă voluntară. Atunci de ce conversaţia pe care o ascultase îl deranjase?

Pentru că una era dacă şi-ar fi dedicat timpul total dezinteresată, ca voluntar. Şi alta dacă o făcea pentru publicitate, pentru carieră. Problema era că nu petrecuse suficient timp cu ea pentru a o cunoaşte. Ura să se gândească dacă ar putea face toate acestea numai pentru creşterea renumelui personal.

După vizita de la spital s-au întors în apartamentul ei. Kit desfăcu lesa strălucitoare pe care o agăţase de zgarda lui Byron, şi îl puse jos în living.

– Du-te şi povesteşte-i lui Keats cum a fost.

Motanul se uită la Kit, miorlăi încet, apoi se îndreptă spre bucătărie.

Kit clătină din cap.

– Uneori am impresia că ele mă înţeleg mai bine decât clienţii mei.

Când văzu că Grey nu răspunde, îl întrebă:

– Vrei ceva de băut? Este deja suficient de cald ca să mă facă să-mi doresc să am instalaţie de aer condiţionat. Dacă eşti liber în după-amiaza asta putem merge să înotăm.

El ştia că ea îi lăsase liberă o portiţă. Dar avea o întrebare la care trebuia să obţină un răspuns.

– De ce ai lansat programul Animale pentru toţi?

– Cred că ai auzit ce a spus Sally.

El încuviinţă, dând din cap.

Lăsă lesa să cadă pe scăunelul pentru picioare.

– Ţi-i aminteşti pe Bruce şi Greta? Ei bine, ei au o fiică. A trebuit să-i scoată apendicele. Nu putea sta inactivă şi le făcea zile negre. Aşa că am luat-o pe Keats într-o zi şi i-am dus-o ca să-i ţină de urât. Nu ţi-ar fi venit să crezi dacă ai fi văzut cât de mare era schimbarea ei de atitudine. A fost suficient pentru ca Bruce să-i dăruiască o pisicuţă. Aşa că... am extins ideea într-un context mult mai larg.

– Tu eşti o femeie ocupată, Kit. De ce să pierzi atâta timp pentru a pregăti un program ca acesta? Şi după ce l-ai lansat, de ce eşti încă printre voluntari? Ca să ai ceva de făcut o dimineaţă pe lună?

Nu-i răspunse pentru o clipă. Privirea ei îi cercetă faţa, apoi zâmbetul ei păli iar strălucirea ochilor ei albaştri se transformă într-o răceală de cristal albastru.

– Pentru ce toate aceste întrebări, Grey?

– Nu încercăm să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt?

– Poate. Dar cred că ai în minte o întrebare specială pe care nu o pui. Ce vrei într-adevăr să ştii?

– Care este motivaţia ta.

Ea ridică din umeri.

– Este simplu. Îmi plac animalele. Îmi plac oamenii.

– Şi asta nu are nici o legătură cu afacerile?

– Ce ar putea avea legătură cu afacerile?

– Să promovezi, făcând publicitate companiei tale.

– Şi *dacă* aş face-o dintr-un astfel de motiv, care ar fi diferenţa?

Era încordată şi îngrijorată, nu asta era ceea ce voia el.

– Ş-o lăsăm baltă.

Îi dovedise faptul că nu înţelegea la ce se referă. Nici măcar el nu se înţelegea pe sine. Poate căuta numai un semn care să-i arate că era generoasă şi bună mai degrabă decât calculată, un semn că ea ar fi putut s-o accepte pe Deedee în inima ei. Se uită la ceas.

– Trebuie să plec.

Kit îşi aruncă buclele pe spate.

– Da, ştiu. Îţi mulţumesc pentru că m-ai însoţit în dimineaţa asta. O mână de ajutor e folositoare întotdeauna.

– A fost plăcerea mea.

El făcu câţiva paşi, apropiindu-se de ea. Nu o atinsese toată dimineaţa, deşi de multe ori dorise s-o facă.

– Când te pot vedea din nou?

Cercetându-i faţa, ea îşi muşcă buza de jos. Era un gest de nehotărâre, un gest pe care el nu îl asociase cu ea – întotdeauna păruse foarte sigură. Îi trecu degetul mare peste bărbie, adăugând:

– Ori pentru afaceri, ori pentru plăcere.

Kit tremură, iar el dori s-o strângă aproape de el, să-i arate cât de mult însemna pentru el. Cu toate acestea, aşteptă.

– Mâine după-amiază trebuie să trec pe la Marietta să văd un bărbat care sculptează buturugi cu ferăstrăul. Cred că ar fi o mare atracţie pentru ziua deschiderii magazinului. Ai vrea să vii cu mine?

– Da. Pot conduce eu, dacă vrei.

– Este perfect, spuse ea cu un ton lipsit de suflare care-i făcu pulsul să crească din ce în ce mai repede.

Dacă ar fi sărutat-o pe Kit ar fi putut răsturna întreaga înţelegere. Aşa că, în loc să-şi pună gura peste a ei, el se forţă s-o ia încet în braţe şi îi atinse uşor părul cu buzele. Mireasma parfumului ei amestecată cu căldura părea că îl îmbată. O aduse puţin mai aproape... câteva clipe mai mult.

Apoi o eliberă.

– Te sun mâine să stabilim o oră.

Obrajii ei îmbujorați, rozul buzelor, ameţeala din ochii ei îl împingeau s-o îmbrăţişeze din nou. Dar nu o făcu. Se îndreptă spre uşă.

Ajuns în spatele maşinii, ştiu că a luat decizia corectă. Un sărut cu Kit n-ar fi fost niciodată suficient.

*
* *

Kit urcă în maşina lui Grey, apoi trânti uşa. O.K., deci nu i-a spus ce face în fiecare duminică. Nu conta. N-o interesa. Nu intra în afacerile ei. Ei nu aveau o relaţie încă, nu-i aşa?

Şi dacă el îi ascundea ceva, pentru ce să-l mai vadă? Nu avusese destul parte de asta cu Trent? Cât îi trebuia pentru a-şi învăţa lecţia?

– Compania trebuie să urmeze cea mai bună cale. Îmi pare rău dacă te vei simţi lovit din toate părţile.

Din cauza *asta* nu-şi învăţase lecţia. Câteva cuvinte drăguţe şi speranţa încolţise de fiecare dată. Se considerase întotdeauna o femeie independentă. Şi atunci, de ce îşi dorea să creadă că Grey începuse să-i poarte de grijă?

Încercând să se gândească la ziua de azi, în măsură mai mare la afaceri decât la plăcere, rezistenţa sa căzu în faţa sunetului vocii lui Grey care-i spunea:

– Voi primi loviturile destul de bine. Sunt obişnuit cu asta.

Nu era nici un drum clar, făcut de urme de roţi, spre cabana de odihnă din pădure. Ea se întreba dacă cei de acolo aveau acces la apă şi electricitate.

Mâna lui Grey îi cuprinse cotul.

– Tipul ăsta trăieşte în secolul douăzeci?

– Nu ştiu. Am vorbit doar la telefon cu el de două ori. Vocea lui este... rafinată.

Pe când se apropiau de casă, Kit putea observa că nu era atât de rustică pe cât părea. Remarcă o calitate deosebită a verandei şi a balustradei care o înconjura, care-i stârni curiozitatea. Voia să vadă şi interiorul casei.

Grey îşi trecu mâna peste balustradă.

– Bine făcută.

Nevăzând soneria, Kit bătu în uşa solidă de lemn.

Bărbatul care-i deschise era şi nu era cum se aşteptase. Avea o bluză neagră şi jeanşii purtaţi. Avea barbă lungă şi stufoasă. Fizicul său vorbea despre multe ore de muncă manuală. Îi dădea în jur de treizeci de ani, până când îi întâlni privirea şi bănui că ar putea fi mai bătrân. Ochii săi negri o sfredeliră cu privirea, cercetând-o cu atenţie.

– Domnul Whittaker?

Îi întinse mâna.

– Sunt Kit Saunders. Şi acesta este Greyson Corey.

Din privirea şi vocea lui nu se putea sesiza faptul că i-ar fi aşteptat.

– Numele meu este Zac. Urmaţi-mă şi vă voi arăta copacii.

El coborî treptele verandei.

– Aţi vrea să discutăm despre onorariul dumneavoastră? Despre orele în care sunteţi disponibil? întrebă ea.

– Nu este nici un onorariu, domnişoară Saunders. Pot lucra într-o parcare la fel de bine ca în atelierul meu.

Plecă de lângă verandă şi le aruncă o privire fugară plină de nedumerire.

– Veniţi?

Ea îl privi pe Grey.

– Da, desigur. Suntem chiar în spatele dumneavoastră.

Grey îi şopti la ureche.

– Nu este prea sociabil, nu-i aşa. Unde ai auzit de el?

– N-am auzit. Am văzut una din sculpturile lui la o petrecere dată de un client.

Zac Whittaker îi conduse pe Grey şi Kit printr-o pădurice către o poieniţă unde soarele strălucea viu, ajungând la un atelier. Kit privi cu ochii pe jumătate închişi datorită luminii puternice, apoi respiră adânc.

– Oh!

Grey îşi lăsă mâna pe talia ei în timp ce privirile lor treceau de la o piesă la alta.

– Capodopere, nu-i aşa?

Zac privea în tăcere.

– Le puteţi privi cât timp vreţi. Pot să încep una în ziua pe care a-ţi stabilit-o, sau pot aduce una care este aproape terminată. Fiecare ia aproape două săptămâni. Depinde de cât timp îi acord pe zi.

– Şi faceţi asta cu un ferăstrău? întrebă Grey.

– Încep cu un ferăstrău pentru conturul general. Folosesc alte unelte pentru finisaj. Asta ia foarte mult timp. Grey se roti în jurul unei replici de 1,5 m a unui urs ridicat pe două picioare. Blana părea suficient de reală pentru a fi moale la atingere. Dar era lemn. Înainte ca Grey să poată să-l întrebe despre tipul de lemn, dacă îl aduce din Northwest, Zac Whittaker îi părăsi.

– Nu trebuie să-mi spuneţi când plecaţi. Doar să telefonaţi şi să-mi spuneţi unde şi când trebuie să vin.

Şi dispăru fără zgomot, ca un adevărat om al pădurii.

Kit clătină din cap.

– Dar dacă are alt program pentru ziua în care avem nevoie de el?

– Ceva îmi spune că nu este foarte sociabil.

Kit se îndreptă spre o sculptură totemică înaltă de un metru care reprezenta un vultur şi simboluri pe care ea nu le recunoştea săpate la intervale regulate. Trecându-şi degetele peste capul vulturului, spuse:

– Îl vrem pe domnul Whittaker, nu-i aşa?

Grey îşi puse mâna peste a ei.

– Cu siguranţă. Va atrage un grup suficient de mare pentru a umple parcarea. Oamenii nu doresc întotdeauna să plătească pentru lucrări rafinate, dar recunosc talentul atunci când îl văd şi sunt fascinaţi de el.

Era fascinată, nu numai datorită sculpturilor ci şi de mâna lui Grey acoperind-o pe a ei. Degetul lui arătător alunecă în golul de lângă degetul ei mare, apăsând cu delicateţe acea zonă sensibilă. Apropiindu-se de ea, jeanşii lui îi atinseră partea din spate a picioarelor dezgolite. Ea considerase că şortul era adecvat acestui tip de excursie. Nu prevăzuse faptul că va sta atât de aproape de Grey, nu prevăzuse că o va face să-şi dorească să fie strânsă în braţe.

Vocea lui îi îmbujoră obrajii.

– Am vrut să te sărut ieri.

– Ai făcut-o.

Ea cu greu își putea articula cuvintele.

– Acela n-a fost un sărut.

Atingerea buzelor lui pe frunte îi înmuiase genunchii.

– De ce n-ai făcut-o?

Grey știa ce vrea ea să spună.

– Pentru că eram singuri în apartamentul tău.

Fără să forțeze nota, ea murmură:

– Am auzit că intimitatea este favorabilă sărutatului. Aglomerația te poate inhiba.

Îi zâmbi și o întoarse cu fața către el.

– Aglomerația te poate proteja. Nu lasă lucrurile să o ia razna. Să recunoaștem, când te-am atins...

O mângâie pe obraz, provocându-i un fior.

– Pământul s-a cutremurat. Și când te-am sărutat...

El se aplecă, buzele lui fierbinți căutându-le pe ale ei. Ea îi simți mâinile în jurul taliei aducând-o spre el. Depărtându-și ușor buzele, limbile lor se atinseră cu blândețe, explorând interiorul dulce și catifelat. Se potriveau atât de perfect. Grey își apăsă cu putere șoldurile pe ale ei, făcând-o să piardă orice noțiune de spațiu și timp. Dintr-o dată se trase înapoi, cu răsuflarea întretăiată.

– Înțelegi ce vreau să spun?

Închizând pentru o clipă ochii, ea încercă să facă să se oprească vârtejul ce o cuprinsese.

– Deci vrei să spui că nu ar trebui să fim singuri.

– Da, dacă nu vrem să ajungem în pat.

Lipsa de menajamente o făcu să se tragă un pas înapoi și să caute sprijin în statuia din spate.

– Nu, nu vrem să se întâmple asta, spuse ea deși inima sa își accelerase bătăile la acest gând. Știa că nu-și dorește o relație bazată pe sex. Se părea că nici Grey, dar își dorea el o relație?

– Am o idee, spuse el înfundându-și mâinile în buzunare.

– Care? Să ne întâlnim numai în locuri aglomerate?

– La ceva de genul acesta mă gândeam. Crezi că Eric şi Maggie vor veni la cină dacă-i invit?

– Desigur.

– O să-l sun pe Eric şi poate aranjăm ceva pentru sâmbătă seara.

– Să aduc şi o instalaţie de Karaoke? îl tachină ea.

El zâmbi.

– Nu, mulţumesc. Dar ai putea să vii mai devreme, să mă ajuţi cu cina.

Cel puţin va vedea unde locuieşte şi poate va afla mai multe despre el.

– Ce vom avea la masă?

– Ce propui?

– Sunt în favoarea puiului. Ai un grătar?

– Nu numai un grătar. Am şi o curte interioară şi o masă de picnic.

Ea se întrebă dacă el invită des persoane acasă – dacă invită des femei la el acasă.

– Atunci totul e stabilit.

Grey îşi trase mâinile din buzunare. Văzându-l cum se apropie, respiraţia lui Kit deveni neregulată. Dar el numai îi aranjă o şuviţă rebelă.

– Totul e stabilit atâta timp cât ne vom ocupa doar de pregătirea cinei, iar Eric şi Maggie vor sosi la timp.

Ea inspiră adânc şi îşi înghiţi nodul din gât.

– Pe Maggie nu este nevoie s-o atenţionezi să fie punctuală. Vine întotdeauna cu cinci minute mai devreme.

Sunetul ferăstrăului se auzi îndepărtat şi distinct, distrăgând-o pe Kit pentru o clipă. Ea se întoarse în direcţia zgomotului pentru a evita sclipirea de dorinţă ce se citea în ochii lui Grey.

– Ar fi bine să ne întoarcem. Îmi doresc cu adevărat să intru în casa lui Whittaker, dar nu cred că este atât de ospitalier.

Grey privi sculpturile încă o dată.

– Da, dar chiar are talent.

*
* *

În timp ce Grey deschidea uşa casei sale, după ce o condusese pe Kit la Sunrise, îşi aducea aminte cum o ţinea de mână pe când se întorceau la maşină. Fusese ceva atât de firesc, de natural.

Verifică robotul telefonic şi văzu că are mesaje. Erau trei mesaje de la Deedee, ultimul aproape disperat pentru că nu-l găsise acasă. Îi formă numărul. Tanya, asistenta şefă, răspunse şi îi chemă sora.

Vocea ei sună întretăiat când luă receptorul.

– Unde ai fost? Gus nu ştia unde poţi fi găsit.

Era evident că sunase şi la magazin.

– Îmi pare rău, scumpo. Am condus cu maşina o... o prietenă.

– Ce prietenă?

– O prietenă nouă.

– Ca Susan?

O, Doamne, spera că nu.

– Doar o prietenă, Dee. Mă ajută într-o problemă la magazin.

– Cum o cheamă?

– Kit.

Deedee repetă numele.

– Nu am auzit niciodată un nume ca ăsta.

– Este prescurtarea de la Katerina. Aşa cum Deedee este prescurtarea de la Diane.

– Oh!

– Deci, de ce ai sunat?

– Poţi să vii pe la mine?

– Acum?

– Îmhm. Am o pisicuţă. Este negru cu alb şi toarce ca o nebună.

El zâmbi.

– Vrei să vin să mergem la un hamburger?

– Nu. Jenny găteşte şi trebuie s-o ajut. Şi nu vreau s-o părăsesc pe Star.

– Aşa ai botezat-o?

– Aha. Are o stea pe cap. Numai să vezi.

– Du-te şi ajută la masă. O să vin pe la şapte.

– Grey?

Vocea îi suna ezitant.

– Ce e scumpo?

– O să te duci la filme cu Kit?

El şi Susan mergeau des la cinematograf. Deşi încerca să petreacă tot atât de mult timp cu Deedee ca întotdeauna, ştia că ea resimţea faptul că nu o luaseră niciodată cu ei sau că Grey ar fi putut petrece acel timp cu ea.

– Nu ştiu. N-o cunosc pe Kit de multă vreme.

– Sper să nu.

Ceea ce voia cu adevărat ea să spună era speranţa ca nimic din ceea ce era acum să nu se schimbe. Lui Deedee nu-i plăceau schimbările. Îi tulburau cursul vieţii. Înainte să-i facă cunoştinţă cu Kit trebuia să fie foarte sigur de ceea ce face.

*
* *

Grey aduse platoul cu pui la masuţa roşie de picnic unde Eric şi Maggie erau deja aşezaţi.

– Mă bucur că aţi venit.

– Şi noi. Cu excepţia lui Kit, nu ieşim prea des, răspunse Maggie.

– Tinerii căsătoriţi nu ies prea des, spuse Eric cu un surâs drăgăstos.

Kit îşi puse o porţie de legume în farfurie.

– Şi cât timp o să vă mai consideraţi tineri căsătoriţi? Aţi împlinit aproape un an.

– Un an?, întrebă Eric cu groază prefăcută. Am crezut că statutul de tineri căsătoriţi durează cinci ani, zece cu puţin noroc.

Kit se întinse după bolul cu salată.

– Cu voi doi probabil că așa va fi.

Maggie i se adresă lui Grey care stătea în fața sa.

– Și cum merg lucrurile la magazin?

– Am distribuit primul calup de fluturași promoționali și am făcut ultimele retușuri în weekendul trecut. Afacerea, în mod cert, se înviorează. Când am văzut clienții folosind coșurile, m-am întrebat dacă vor cumpăra mai mult. Registrul de vânzări a dovedit că da. Nu am rămas încă fără lemne, dar dacă această săptămână nu a fost doar o întâmplare fericită, suntem pe drumul cel bun.

– Așa și suntem – spuse Kit pe un ton hotărât. O dată cu ziua promoțională, toți cei din împrejurimi vor auzi de Corey's Hardware.

Grey își așeză mâna peste a ei.

– Pentru că ești bună.

Kit sesiză respectul din vocea lui Grey. Aceasta o măguli tot atât de mult pe cât o excită sclipirea de dorință din ochii lui. Fusese plăcut să prepare cina împreună cu el. Din tot sufletul, își dorise să nu creadă că este prea bun, sexy, atrăgător, grijuliu ca să fie adevărat. Cu toate acestea, încă mai avea îndoieli.

Casa lui cu două etaje era modestă și situată într-o zonă plăcută din Maple Grove. Fațadele albe, marcate de cărămizi, erau bine îngrijite, ca și gardul viu ce le înconjura. Nu se vedea nici o floare, iar Kit se gândea că ar fi trebuit făcut ceva în acest sens pentru a da o pată de culoare, de viață.

Interiorul casei nu era decorat în mod special, iar stilul era masculin-confortabil. O canapea lungă, comodă, două șezlonguri, măsuțe pe care se afla absolut orice, de la reviste la tot soiul de fleacuri. Ea era interesată mai ales de aceste fleacuri ce includeau o minge de baseball cu autograful lui Nolan Ryan și o scrumieră de ceramică părând făcută de mâna unui copil. Câteva desene în creion și acuarelă atârnau pe pereți. Toate aveau un D mare în colț, dar nici o altă semnătură.

Conversația decurgea plăcut între ei patru, când Eric o întrebă pe Kit:

– Livingul tău este gata?

– Da. Tapetul este pus. Aştept să-mi vină mobila.

– Dacă Higgins nu te-ar fi afectat atât de tare financiar, ai fi terminat de mult, spuse Eric printre dinţi, apoi se întoarse rapid către Kit. Îmi pare rău, ştiu că mai degrabă ai vrea să-l dai uitării.

Eric ştia că ea i se confesase lui Grey despre Higgins. Cumnatul ei nu ar fi adus niciodată în discuţie subiectul dacă ea nu i-ar fi spus că este deschis.

– E-n regulă. Nu mă mai cutremur la auzul acestui nume.

Tăcerea lăsată în jurul mesei fu spartă de ţârâitul telefonului venind din bucătărie. Grey îşi trase picioarele lungi de sub băncuţă şi spuse:

– Mă întorc imediat.

Maggie întrebă cu voce scăzută:

– Îţi place mult Grey, nu-i aşa?

– Da, şi asta mă îngrijorează. M-am înşelat asupra lui Trent, mă pot înşela şi asupra lui Grey.

– Grey Corey nu are nimic în comun cu Trent Higgins, o asigură Eric.

– De unde ştii?

– Pentru că am petrecut mult timp cu el. L-am cunoscut pe tatăl său. Am văzut suferinţa prin care a trecut când acesta a fost bolnav. El este individul potrivit, Kit. Crede-o.

Oh, cât de mult şi-ar fi dorit acest lucru. Dar nu era sigură că inima ei era vindecată de ultima tentativă de a se îndrăgosti.

– Nu are nimic de-a face cu logica, Eric. Şi chiar dacă aş vrea să cred...

Grey intră grăbit pe uşă, cu o expresie răvăşită.

– A intervenit o urgenţă şi trebuie să plec. Simţiţi-vă ca acasă, rămâneţi şi continuaţi cina. Sper să mă-ntorc în scurt timp, dar nu sunt sigur.

Obrajii lui Grey erau palizi, iar buzele strânse descriau o linie subţire.

– Te putem ajuta cu ceva? întrebă Kit.

– Nu. Chiar trebuie să plec. Kit, dacă voi întârzia, o să-ţi telefonez.

– Te voi aştepta.

– Nu trebuie să faci asta.

Cu un gest al mâinii se scuză din nou faţă de Eric şi Maggie şi intră în casă.

Kit rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii câteva clipe.

– O.K., Eric. Îl cunoşti pe Grey atât de bine. Ce se întâmplă?

Cumnatul ei părea stânjenit.

– Nu ştiu. Dar sunt sigur că îţi va explica atunci când se va întoarce.

– Oh, spui tu asta. Lasă-mă pe mine să spun că, dacă nu o va face, nu voi mai avea ce discuta cu el. Cel puţin din punct de vedere personal. Ascunde ceva de mine. Ştiu asta. Şi nu mă voi implica din nou cu un bărbat care face asta.

*
* *

Întunericul se făcea simţit în timp ce Grey ieşea din parcare. Schimbul lui Deedee se termina la şase. Ea ieşise afară şi aşteptase să fie luată. Unul din infirmierii de la cămin ar fi trebuit să se ducă s-o ia. Dar cumva se ivise o încurcătură şi nimeni n-a apărut. Ea nu mai era la magazinul de animale şi nici nu ajunsese acasă. Se pierduse, iar Grey îşi simţea sufletul bolnav.

Dacă cineva o atrăsese într-o maşină? Un străin? Nu se putea proteja singură. Nu era atât de puternică. Devenea confuză atunci când era supărată. Tot personalul căminului era afară, căutând-o. Grey dorise să sune la poliţie, dar Tanya îl convinsese să le mai acorde o oră. Să-i acorde lui Deedee o oră în care să fie responsabilă pentru ea însăşi. Acea oră îl ucidea.

Ieşind din parcare, în timp ce privea atent la trotuare, coti la stânga către o zonă rezidenţială a Meadeville. Ar fi trebuit s-o ţină la el. Ar fi trebuit s-o ţină în siguranţă sub acoperişul său, în Maple Grove.

Deedee ar fi putut urma cel puţin trei drumuri diferite către casă. Era cam o milă – cea mai lungă milă pe care a parcurs-o vreodată Grey. Văzu umbra prima oară sub un arţar roşiatic. Îi

recunoscu poziţia umerilor pe când stătea sub copac cu ceva în mână. Când trase pe dreapta, îşi dădu seama că era un... cornet de îngheţată!

Trăgând aer adânc în piept pentru a se calma, coborî din maşină.

– Deedee?

– Grey, ce faci aici?

Ea ascunsese la spate îngheţata.

– Scumpo, ne-am îngrijorat cu toţii pentru tine. Programările s-au încurcat şi Roy a uitat să vină să te ia. Ai păţit ceva?

Deedee se linse pe buze.

– Nu. Mă duc acasă.

– Înţeleg. De ce n-ai sunat-o pe Tanya de la magazin, când Roy n-a apărut?

– Pen'că aveam chef de plimbare.

– Nu ţi-a fost frică să nu greşeşti drumul?

– Ne. Am fost atentă când mă conduce Roy. E uşor.

– Îngheţata o să se topească dacă n-o mănânci.

Cu un aer vinovat ea o scoase de la spate.

– Să nu-i spui Tanyei, da? Nu-i place ca eu să mănânc prea multe dulciuri.

Grey o apucă pe după umeri.

– Va fi secretul nostru. Haide, să mergem acasă înainte să trimită infanteria marină.

– Am încurcat-o?

Ochii ei căprui erau atât de inocenţi şi naivi. Nu trebuia s-o rănească spunându-i ce s-ar fi putut întâmpla.

– Nu chiar. Va trebui să vorbim cu Tanya despre mersul pe jos acasă. Nu este un lucru pe care să-l faci singură.

– De ce? Am văzut şi alţi oameni mergând pe jos.

– Pur şi simplu este mai bine dacă o faci cu un prieten.

El şi Tanya vor trebui să discute cu Deedee despre pericolele mersului pe jos singură, mai ales noaptea. Poate că împreună vor putea să-i explice în termeni pe care să-i înţeleagă. Trebuia s-o facă pentru că nu ar fi suportat să mai petreacă o oră ca aceasta din urmă.

*
* *

Kit străbătea cu pași mari living-ul lui Grey pentru a n-a oară. Auzi mașina intrând în garaj, apoi îl auzi deschizând ușa ce dădea din garaj spre bucătărie. Pe măsură ce zgomotul pașilor lui se auzea mai tare, inima îi bătea mai repede.

– Nu credeam să te mai găsesc aici, spuse el intrând în living.

– Am vrut să discut cu tine.

El îngheță.

– Detest să plec așa cum am făcut-o. Îi voi suna pe Eric și Maggie mâine și mă voi scuza din nou.

– Scuzele n-ar mai fi necesare dacă am fi știut de ce ai plecat.

O studie cu atenție.

– A fost ceva personal.

– Cât de personal?

Veni mai aproape și se opri în fața ei.

– Nu ne cunoaștem unul pe celălalt de multă vreme, dar o să te rog să ai încredere în mine în acest caz. Există unele lucruri în viața mea pe care nu sunt încă gata să le împărtășesc.

– Ce fel de lucruri, Grey? O fostă nevastă? Poate o actuală nevastă?

– Nu. Absolut nu.

– Atunci spune-mi.

– Nu am nici un drept să dau buzna în viața ta personală și nici tu în a mea.

– Eu nu am nici un secret.

El își duse mâna la ceafă.

– Am avut câteva ore grele, Kit. Crezi că putem amâna această discuție?

Ea își ridică poșeta de pe măsuța aflată lângă canapea.

– Sigur, putem s-o amânăm. Putem s-o amânăm pe termen nelimitat. Doar că am avut impresia greșită că sărutările pe care

le-am împărtăşit au fost ceva foarte personal. După cum au fost şi unele din discuţiile noastre. Dar m-am înşelat. M-am înşelat foarte tare.

– Kit...

Ea se îndreptă către uşă.

– E-n regulă, Grey. Maggie mi-a zis întotdeauna că sunt prea impulsivă. Poate acum ar trebui să o cred.

Fără a-i aştepta răspunsul, împinse uşa şi ieşi afară. Mândria şi respectul de sine o obligară să se îndrepte în grabă către maşină. Se îndepărtă fără a privi în urmă.

CAPITOLUL VI

Duminică după-amiază Kit stătea în mașina lui Maggie, așteptându-l pe Grey să iasă din casă, iar umbra copacului la adăpostul căruia se ascunsese nu reușea să-i liniștească tumultul învolburat al gândurilor.

De ce fac asta? – se întrebă ea.

Pentru că îți pasă. Poate prea mult. Și trebuie să știi adevărul, într-un fel sau altul.

Răspunsul avea sens. Povestea cu Trent Higgins o determina să continue. Dar asta n-o făcea să se simtă bine, chiar deloc.

În sfârșit, ușa garajului lui Grey se deschise. În timp ce el o porni la drum, Kit porni mașina și începu să-l urmărească. Spiona, pur și simplu. Și nu-i plăcea. Dar orice ar fi fost ceea ce el ascundea, avea de-a face cu întâlnirile de duminică după-amiaza. Era sigură de asta.

Curiozitatea poate ucide pisica, dar naivitatea și încrederea îi goliseră contul din bancă, îi aduseseră datorii și îi sfărâmaseră inima. O dată pentru totdeauna va afla dacă poate avea de-a face cu Grey sau nu.

Împrumutase mașina lui Maggie, astfel încât Grey nu o putea recunoaște. Cu ochelari mari și părul strâns sub o șapcă de baseball, chiar dacă el ar fi văzut-o în oglinda retrovizoare, nu ar fi recunoscut-o.

Dar dacă el ar face-o?

Atunci ea ar fi făcut prima mișcare.

Nu era dificil să-l urmărească. Traficul era degajat între Maple Grove și Meadeville. O camionetă se intercală între ei, dar îl putea vedea foarte bine pe Grey, și atunci când el coti pe o străduță lăturalnică, era chiar în spatele lui. Condusese prin

acea zonă din Meadeville o dată sau de două ori. Era o zonă rezidenţială iar lucrul de care se temea cel mai tare era probabil adevărat – Grey avea o relaţie cu o altă femeie.

El opri în faţa unei case cu trei niveluri şi o verandă largă. De peste stradă, îl urmări cum coboară din maşină, urcă treptele şi sună la uşă. Cineva deschise uşa şi îl lăsă să intre. Nu putu vedea dacă era bărbat sau femeie.

Arşiţa nu încetase. Şapca lui Kit părea că i se topeşte pe cap, în timp ce picături de transpiraţie i se rostogoleau pe obraji. Ştergându-şi obrajii, îşi aruncă şapca şi îşi răvăşi bretonul de pe frunte.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce degetele îi băteau nervos în marginea portierei, Kit se întrebă din nou: *Ce fac? Te protejezi singură.*

Atunci de ce se simţea vinovată stând acolo?

Deoarece Grey îi ceruse să aibă încredere în el, iar spionatul reprezenta exact contrariul încrederii.

Întrebările continuau să-i asalteze gândurile. De unde ştia că el îi merita încrederea?

Nu ştia. Dar era oare acesta modul potrivit de a afla?

Când Kit a întrebat-o pe Maggie dacă poate împrumuta maşina, aceasta o privi cercetător. Probabil că bănuia ce avea de gând să facă. Se tolerau reciproc, fiecare putând la rândul său să greşească. Iar aceasta era o greşeală. Nu acesta era modul de a învăţa să se încreadă din nou.

Kit porni maşina şi se îndepărtă de casa ce ascundea secretul lui Grey.

*
* *

Lucrând o mare parte din după-amiază şi seară, Kit stătea în bucătărie. O briză de aer din răcoarea nopţii pătrunse pe uşa deschisă, răvăşindu-i părul. Byron stătea întins pe pervazul ferestrei. Keats alesese o poziţie asemănătoare pe o policioară.

Adâncită în munca ei, Kit ignora zgomotele de afară, ignora gândurile şi întrebările în legătură cu Grey, atât de mult pe cât

își permitea. Ori de câte ori atenția îi era distrasă se obliga să se aplece din nou asupra muncii sale.

Byron mieună iar Kit ridică ochii.

– Ce e, pisu?

Un moment mai târziu Kit auzi pași urmați de o bătaie în ușă. Sita aflată în ușă și întunericul nopții nu-i permiteau să distingă figura persoanei din fața ușii.

– Eric? Maggie?

– Nu, Kit. Sunt Grey. Putem sta de vorbă?

Vocea lui era adâncă și puternică și conținea atât dorință cât și rugăminte.

Temperatura din bucătărie păru să crească și palmele îi transpirară. Șortul roșu și maioul pe care le purta nu erau adecvate primirii oaspeților – văzuseră cel puțin un an de spălat. Dar nu era momentul să se schimbe.

Podeaua mai era călduță sub picioarele sale goale, în timp ce se îndreptă către ușă și trase zăvorul fără a spune nimic.

Deși era acoperit de întuneric, linia umerilor lui puternici se distingea cu claritate.

– Știu că este târziu. Am vrut să fac asta în această seară.

Ea deschise ușa iar când el păși în lumină, îi întâlni privirea pătrunzătoare.

– Să faci ce?

El își fixă privirea pe buzele ei pentru o clipă, apoi și-o plimbă pe tot corpul. Sfârcurile ei se întăriră, iar ea își aminti că își scosese sutienul când se schimbase. Pentru un moment ea se gândi să fugă în dormitor, apoi se certă pentru acest gând. Aceasta era casa ei; el îi invadase intimitatea. Și „a invada" era exact termenul potrivit. Pielea lui bronzată contrasta cu pantalonii marinărești și tricoul cu mâneci scurte, părul lui negru era aspru și masculin. Inima ei bătea mult prea repede pentru a-i fi bine.

El își concentră focul privirii asupra ei atât de intens încât ea se simți goală și vulnerabilă. Știa el cumva că-l urmărise în ziua aceea? O surprinsese spionându-l? Era acolo pentru a-i spune să stea departe de viața lui privată?

– E ceva ce aş vrea să-ţi explic, spuse el încet, fără mânia la care ea se aşteptase.

El încremeni cu sprâncenele încruntate.

– E o parte din ceea ce vreau să-ţi spun. Pot să iau loc?

Ea încuviinţă.

El se aşeză pe fotoliu. Kit se aşeză pe scaunul de bucătărie din faţa lui. Era mai bine să nu stea prea aproape. Îşi puse mâinile pe genunchi.

– Am o soră.

Ea nu putu citi nimic din expresia sau tonul vocii lui.

– Mi-ai spus în noaptea în care am dansat la Music Box.

– Ai o memorie bună.

Kit îşi putea aminti aproape fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Privindu-i mâinile, buzele, îşi amintea nu numai cuvintele.

El o studie cu atenţie iar ea nu-şi dădu seama ce urmăreşte când el spuse:

– Deedee a stat cu tata şi cu mine până când... s-a îmbolnăvit.

Uşoara ezitare din vocea lui Grey îi atrase atenţia mai mult decât cuvintele. Kit se trase spre marginea scaunului.

Vocea lui crescu în intensitate în timp ce continuă:

– Când Deedee avea patru ani am fost în vizită la locuinţa de vară a unui prieten de-al tatei. Era pe marginea unui lac. Aveau patru copii şi alţi câţiva prieteni erau acolo cu copiii lor. Deedee era cea mai mică. Când noi ne-am dus să înotăm, mama a ţinut-o cu ea. Dar Deedee a implorat-o s-o lase să stea pe malul lacului iar ea a fost de acord.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kit pe un ton catifelat.

– Deedee nu a stat liniştită, continuă el lăsând impresia că ar fi făcut-o şi fără întrebarea ei. A venit după noi dar nimeni n-a văzut-o. Mama a lăsat-o nesupravegheată doar câteva minute. Nu ştim cât timp a stat sub apă. Am ajuns primul la ea şi am tras-o afară. Tata a resuscitat-o până la venirea ambulanţei.

– Oh, Grey!

El scutură din cap.

– S-au produs leziuni ale creierului. Inițial doctorii ne-au spus că nu va mai avea contact cu lumea noastră. Dar recuperarea și atenția constantă a mamei au ajutat-o. Cu excepția... câtorva sechele. Capacitatea ei de a învăța a fost afectată și la 24 de ani ea este oarecum un copil. Îi este greu să rezolve unele probleme.

Piesele puzzle-ului începuseră să-și găsească locul. Kit se simțea atât de rușinată că nu avusese încredere în Grey, că-l suspectase de anumite subterfugii, că îl crezuse implicat într-o altă relație.

– Unde locuiește acum?

– Într-un cămin în Meadeville. Lucrează cu jumătate de normă la magazinul de animale. Seara trecută s-a produs o încurcătură. Nimeni nu a luat-o de la magazin și n-am știut ce s-a întâmplat cu ea. S-a pierdut pentru o oră, până când am găsit-o mergând pe jos către casă. Se pare că s-a oprit pentru un cornet cu înghețată și hoinărea savurându-l.

Kit putea simți teama și îngrijorarea pe care Grey nu voia să le lase să se vadă.

– Și tu ai fost îngrozit că ceva i se putuse întâmpla.

Privirea lui se adânci în a ei.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus? De ce ai ținut toate astea în tine?

Tăcerea lui dură cât trei bătăi ale inimii ei, după care răspunse:

– Nu ne cunoaștem de prea multă vreme.

– E adevărat, dar...

– Da, acest „dar" este problema. Noi doi... împreună.

Ea nu-și putea da seama dacă acest „împreună" îi era sau nu pe plac.

– Acesta este un mod de a pune problema. Dar tot nu înțeleg de ce nu mi-ai spus despre sora ta. De ce ai ținut secret?

– Îmi este mai mult decât o rudă, Kit. Este familia mea. Aș face orice pentru ea, aș renunța la orice pentru a o ști în siguranță.

– Și eu simt același lucru pentru Maggie.

Grey se opri pentru o clipă, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată la asta.

– E o diferenţă. Am şi responsabilitatea materială a lui Deedee. O voi avea întotdeauna.

– Nu acestea sunt motivele pentru care nu mi-ai spus.

Pentru un moment numai sunetele nopţii pătrunseră ca un fluid în încăpere. Apoi Grey spuse pe un ton trist:

– Oamenii nu-i acceptă întotdeauna pe cei care sunt altfel.

– Şi mă pui pe mine în această categorie?

– N-aş fi aici în această seară dacă te-aş pune.

Răspunsul lui aduse speranţa şi intimitatea pe care ea îşi dorea s-o împărtăşească cu el. Aşa că ea trebuia să-i spună despre această după-amiază, altfel ar fi ascuns şi ea un secret, iar secretele sunt periculoase pentru orice relaţie.

– Grey, am făcut azi ceva ce n-ar fi trebuit.

Pentru prima dată de când sosise, umbra unui zâmbet flutură pe buzele lui.

– Ai pus la cale o nouă reamenajare a magazinului.

– Te-am urmărit.

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Aproximativ douăzeci de minute am stat în faţa unei case pe Laurel Avenue după ce ai intrat, apoi am hotărât că nu voi învăţa să am încredere în tine spionându-te. Am plecat.

El tăcu câteva clipe, cu o expresie serioasă. Apoi ridicându-şi braţul, îi făcu semn cu degetul.

– Vino încoace.

Vocea lui înecată o atrăgea la fel de mult ca şi cuvintele. Ea se îndreptă către Grey, aşezându-se lângă el, fiind cât se poate de conştientă de piciorul ei gol ce-l atingea pe-al lui, de căldura lui.

– Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine.

El îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei.

– În cele din urmă ai avut. Înţeleg de ce îţi este greu să ai încredere. Trent Higgins te-a rănit.

Sprijinindu-se de Grey, ea putea simţi pe umărul ei muşchii lui puternici, bine conturaţi. Parfumul lui masculin, prezenţa lui

lângă ea, degetele lui ce-i mângâiau antebraţul, făceau camera să se învârtească.

Întorcându-se către ea, el îi cuprinse bărbia în palmă.

– M-am descurcat jalnic seara trecută.

Ea nu-şi putea stăpâni mâinile care-şi doreau atât de tare să-l atingă. Ea admise:

– N-ar fi trebuit să insist.

– Poate aveam nevoie de puţină insistenţă, murmură el cu voce răguşită în timp ce se aplecă şi-i acoperi buzele cu ale lui într-un sărut.

Kit nu avea nevoie de insistenţă pentru a se lăsa pradă atracţiei covârşitoare pe care o simţea pentru Grey. Era bărbatul pe care-l intuise – onest, muncitor, grijuliu. Ea înţelese tot ceea ce el nu-i spusese. Sora lui fusese rănită de oameni care sesizaseră diferenţele şi nu le putuseră accepta. Grey fusese şi el rănit, deşi era posibil să nu recunoască.

Kit nu ştia ce se va întâmpla când o va întâlni pe Deedee. Acceptarea diferenţelor nu fusese niciodată o problemă pentru ea. Dar marea problemă era – Deedee o va accepta pe ea?

Limba lui Grey alintându-i buzele îi smulse un geamăt. Îşi deschise gura şi îl apucă de umeri în timp ce limba lui pătrunse înăuntru. Simţurile ei o luară razna.

Cu un geamăt adânc el o trase pe genunchi. Ea îi simţea erecţia pe coapsă şi ştia că i se datora, în timp ce se lipea de el, simţind nevoia atingerilor lui.

Mâinile lui îi alunecară pe spate mângâind-o, descriind cercuri mici, apoi din ce în ce mai largi. Oftatul ei de plăcere pură îl aţâţă şi o strânse mai tare. Atingerile lui o făceau să se simtă în al nouălea cer.

Dar dintr-o dată el se opri, dându-şi seama în atingerile lui că nu purta sutien. Rupând vraja, el îşi odihni bărbia pe creştetul ei, răsuflând greu. Mâinile lui încă o mângâiau, şi ea simţi tensiunea din trupul lui ce-şi înfrâna dorinţa.

– Grey?

El îşi frecă bărbia de părul ei.

– Reprezinţi o tentaţie atât de mare.

– Şi crezi că tu nu? murmură ea.

El râse, un sunet adânc şi răscolitor pe care ea îl simţi în adâncul pieptului.

În timp ce o ţinea în braţe şi respirau la unison, ea întrebă cu voce scăzută:

– De ce te-ai oprit?

Foindu-se pe fotoliu, el îi ridică bărbia astfel încât s-o poată privi în ochi.

– Pentru că te respect prea mult, dar propria mea persoană ar avea de suferit... deci nu vreau să grăbesc lucrurile fără să mă gândesc la ele. Nu vreau ca unul dintre noi să aibă regrete după aceea.

Îndepărtându-şi şuviţele rebele de pe frunte, el spuse:

– Mă mir că ai întrebat.

Când ea nu răspunse, îngheţă.

– Higgins te-a dat cu totul peste cap, nu-i aşa? Nu-ţi dai seama ce femeie senzuală eşti?

– Mintea atât de mult, Grey, astfel încât nu-mi mai dădeam seama ce era adevăr în relaţia noastră şi ce era minciună. Incluzând întrebarea dacă mă dorea ca pe o femeie sau vedea în mine doar o bucată de carne.

Grey o trase către el pentru un alt sărut exploziv. Un sărut fierbinte, mistuitor, ce născu în ei o dorinţă înspăimântătoare, aproape dureroasă, care se cerea satisfăcută. Când se desprinse de ea, el spuse:

– Nu eşti o bucată de carne, Kit. Eşti o femeie sexy, inteligentă şi atât de ...atât de tentantă.

Ochii ei se umeziră de lacrimi. Aplecându-şi capul, îşi odihni bărbia pe pieptul lui.

– Vreau s-o cunosc pe sora ta.

Grey rămase liniştit şi se întrebă dacă ea nu devenise din nou insistentă.

– În regulă, şopti el. Mâine lucrează. Putem trece pe la magazin. Este probabil cel mai bine să pară întâmplător.

Kit gândise acelaşi lucru despre relaţia sa cu Grey. Dar, dintr-o dată, îşi dădu seama că depăşiseră cu mult stadiul de întâmplare, apropiindu-se de ceva mult mai intim, iar ideea o înspăimântă mai mult decât dacă şi-ar fi pierdut şi ultimul cent

din contul bancar pe care-l refăcuse cu perseverență, cu muncă și grijă.

*
* *

Magazinul de animale Pet Emporium era destul de liber când Grey o invită pe Kit înăuntru. El nu regreta că îi spusese despre Deedee. Dar s-o aducă aici cu scopul precis de a o întâlni pe sora lui îl îngrijorase toată ziua. Prea multe lucruri se întâmplaseră aseară. Se simțea mult mai bine când avea totul planificat. Dar cu Kit și Deedee... totul era imprevizibil.

– De unde iau cățelușii? întrebă Kit ca din întâmplare.

Grey începea să înțeleagă ce urmărea ea.

– Din zonă. Nu au o crescătorie anume.

Ea îi dărui un zâmbet luminos ce nu ascundea nici o urmă de îngrijorare. Dar când el nu-i răspunse la zâmbet, își puse mâna pe brațul lui.

– Vrei să te relaxezi? Am mai întâlnit și rudele altora.

Grey își trecu mâna prin păr.

– Deedee și ultima femeie cu care m-am întâlnit nu s-au înțeles prea bine.

– De ce?

– Susan o trata pe Deedee ca pe un copil supărător.

– Și ai putut accepta asta? întrebă ea mai mult cu curiozitate decât cu dezaprobare.

– Când mi-am dat seama că atitudinea lui Susan nu se va schimba niciodată ne-am despărțit. Dar de câteva ori i-a rănit sentimentele lui Deedee.

– Îmi imaginez că este foarte posesivă cu timpul pe care-l petreceți împreună.

Câteodată Kit era mai ageră decât și-ar fi dorit el în acel moment.

– Da.

Ea încuviință.

– În regulă. Acum știu cum stau lucrurile. Prezintă-mă surorii tale și vom vedea ce se întâmplă.

Atitudinea ei îl făcu pe Grey să zâmbească.

– Întotdeauna te arunci în viaţă cu capul înainte?

Scuturându-şi capul, ea îl tachină:

– Chiar trebuie să-ţi mai aduc aminte?

El surâse şi-i atinse bărbia cu degetul.

– Nu întreba. O fac acum excepţ....

– Grey, ce faci aici? se auzi vocea dulce a lui Deedee peste umărul lui Kit.

Când el se îndreptă către sora sa, Kit se întoarse cu faţa către tânără femeie.

– Am venit cu o prietenă pe care vreau s-o cunoşti, răspunse el.

Ochii căprui ai lui Deedee o măsurară pe Kit din cap până-n picioare.

– Am treabă. Trebuie să hrănesc câinii, răspunse ea arţăgos când privirea i-o întâlni pe a lui Grey, evitând-o pe cea a lui Kit.

Kit îi zâmbi amabil.

– Nu vrem să te întrerupem din lucru. Putem să ne uităm?

Deedee privi către femeia de la tejghea.

– Nu ştiu. Trebuie s-o întreb pe Monica dacă se poate.

– Sunt sigur că Monica nu are nimic împotrivă... începu Grey.

– Trebuie s-o întreb, ripostă ferm Deedee.

Grey ceda.

– În regulă. Du-te şi întreab-o. Noi ne întoarcem să ne uităm la căţeluşi.

– Să nu intraţi, îi avertiză Deedee.

– Nu o vom face.

O apucă pe Kit de braţ, conducând-o către mijlocul magazinului. Se uitară printr-o fereastră mare într-o cameră cu cuşti.

– Deedee îşi ia responsabilităţile în serios.

– I-am invadat teritoriul, Grey.

Ea nu părea surprinsă sau neliniştită. Atitudinea lui Kit era atât de diferită faţă de cea a lui Susan. Susan cerea de la Deedee respect, să fie luată în seamă, să fie acceptată. Se părea că Kit nu cerea nimic.

Deedee se întoarse şi, aruncându-i o nouă privire lui Kit, deschise uşa de la camera animalelor. O cuşcă adăpostea două pisicuţe care dormeau. În alte trei cuşti erau căţei – un fox-terrier, un cocker spaniel şi o corcitură care stătea şi dădea din coada încovrigată.

– A venit masa, băieţi, anunţă Deedee către animale.

Apoi spuse către Kit şi Grey:

– Puteţi să staţi acolo, în colţ.

În timp ce Deedee turna mâncarea în castroanele câinilor, Grey menţionă:

– Kit are două pisici.

Deedee se opri pentru un moment.

– Oh?

– Sunt destul de mari acum, adăugă Kit. Byron are şase ani iar Keats cinci.

Deedee puse un castron în cuşca fox-terrierului şi dădu din cap.

– Amândouă au nume haioase.

– Cred că da. Le-am botezat cu numele unor oameni care au scris poezii.

Închizând prima cuşcă, Deedee ridică cel de-al doilea castron.

– Ce sunt poeziile?

– Cuvinte despre ceea ce simt oamenii sau cum arată unele lucruri. Un fel de cântec, explică Kit.

Deedee îi aruncă o privire curioasă.

– Îmi plac cântecele. Îmi place Garth Brooks. Lui Grey îi plac cărţile cu cuvinte lungi. Ţie îţi plac?

– Sigur că da.

Deedee părea să fi înţeles asta în timp ce deschidea cea de-a doua cuşcă şi aşeza castronul înăuntru. După ce scărpină cockerul după urechi, întrebă:

– Grey, vă duceţi la film?

El înţelese de unde venea întrebarea.

– Monica mi-a spus că termini la şase. Să o sun pe Tanya şi să-i spun că te aducem noi acasă?

– Cred că nu putem să jucăm softball, murmură Deedee aruncând o privire către Kit.

Înainte ca Grey să poată răspunde, Kit întrebă:

– Îţi plac fluturii, Deedee?

Ea se uită spre Kit cu ochii strălucind de curiozitate.

– Fluturii?

– Am o grădină specială, cu o mulţime de fluturi. Ţi-ar plăcea să-i vezi?

Deedee se întoarse către fratele ei.

– Nu ştiu. Pot să merg?

Grey nu ştia ce urmăreşte Kit cu asta, dar dacă le-ar ajuta să se cunoască, totul era în regulă.

– O voi suna pe Tanya şi o să-i spun că te aducem mai târziu.

Kit încuviinţă.

– Vreau să caut nişte jucării noi pentru Byron şi Keats. Vom fi gata până când termini.

Grey şi Kit o lăsară pe Deedee în camera animalelor. El îi arătă lui Kit nişte rafturi pline cu accesorii pentru animale.

– Chiar există o grădină specială pentru fluturi?

Kit îşi trecu degetele peste un costumaş roşu de chihuahua.

– Nu ştiu dacă o vei găsi în enciclopedie, dar există anumite flori şi plante care-i atrag.

– Ai tu aşa ceva în grădină?

Luând o zgardă cu clopoţei, ea zâmbi în timp ce o examina.

– Îhî. Proprietarul mă lasă să plantez orice vreau. Celorlalţi chiriaşi nu le-a păsat niciodată de grădină.

– Am simţit aroma trandafirilor noaptea trecută.

Când o sărutase.

– Sunt chiar lângă casă.

Ea puse zgarda la locul ei.

– Printre animale şi fluturi poate că tu şi Deedee veţi găsi o cale de a vă apropia. Dar trebuie să te previn, să nu te prefaci interesată atunci când nu eşti. Îşi poate da seama de acest lucru.

Expresia lui Kit se schimbă în timp ce se întoarse şi îl fixă cu privirea. Ochii ei deveniră de un albastru opac – o culoare ce-i ascundea sentimentele.

– Crezi că m-am prefăcut aici?

– Te-ai străduit din greu.

Obrajii ei se crispară şi îşi aranjă bretonul în timp ce vorbi cu voce scăzută.

– Am încercat, punct. Să cunosc pe cineva nou. Şi nu încerc s-o cunosc pe Deedee doar ca să mă apropii de tine.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia.

Îndeptându-şi atenţia spre jucăriile din faţa ei, ea apucă o minge cu un clopoţel în mijloc.

Kit era atât de diferită faţă de orice femeie cu care se întâlnise până acum. Cerea totală sinceritate de la persoanele cu care avea de-a face. Iar el începea să-şi dea seama că ea cerea acest lucru mai ales de la ea însăşi. O ofensase şi nu ştia cum să procedeze în continuare.

După ce Deedee îşi termină schimbul, Grey le conduse la Kit acasă. Era o anumită tensiune între cele două femei şi între el şi Kit. Nu era o atmosferă propice unei călătorii plăcute. Dar când ajunseră la apartamentul lui Kit şi coborâră din maşină, Deedee se uită cu ochi mari la casa din faţa ei şi spuse:

– E mare.

Kit veni lângă ea.

– Eu locuiesc doar la parter. Dar sunt o mulţime de camere pentru mine şi cele două pisici. Sora mea a locuit aici cu mine.

– Ai o soră?

– Se numeşte Maggie.

– De ce s-a mutat?

– Pentru că şi-a cumpărat o casă.

– Te-ai simţit singură?

– La început am fost foarte singură. Dar ea şi cu mine vorbim la telefon şi ne vizităm foarte des. Ştiu că este lângă mine când am nevoie de ea.

Deedee rămase tăcută şi Grey se întreba la ce se gândeşte.

– Vrei să-mi cunoşti pisicile? întrebă Kit.

– Aş vrea să văd fluturii mai întâi.

– Să mergem atunci în spate.

Grey nu fusese niciodată în curtea lui Kit în timpul zilei. După ce dădură colţul, trecură pe sub o boltă de lemn alb pe care urcau trandafiri parfumaţi de un roşu aprins. Deedee atinse una dintre flori înainte de a o urma pe Kit.

Soarele după-amiezii scălda în lumină florile din partea de apus a grădinii. Culori strălucitoare se aflau chiar la marginea umbrei aruncate de un arţar şi un cireş şi contrasta plăcut cu iarba ce separa curtea lui Kit de cea a vecinilor. Chiar şi de acolo Grey putea vedea fluturii zburând şi jucându-se zglobii în jurul florilor roşii, portocalii, violet sau galbene.

Deedee se apropie cu câţiva paşi.

– Uitaţi-vă la ei!

Fluturi mari şi mici, arămii, galbeni, albi şi negri, se zbenguiau în aer. Grey era uimit de numărul lor la fel de mult ca şi sora sa.

– Ei toţi caută nectar – aceasta este hrana lor principală, explică Kit.

– Ce soiuri ai plantat aici? întrebă Grey în timp ce se uita la varietatea de flori.

– Cârciumărese, gura-leului, ruje galbene, crăiţe, margarete. Am început cu arbuştii din spate şi în fiecare an plantez ceva nou. Încerc să obţin o varietate de înălţimi deoarece unora dintre fluturi le place înălţimea, iar altora să zboare jos.

– Care sunt care? întrebă Deedee privind extaziată.

Kit arătă şi descrise fiecare tip de floare. O făcu simplu şi pe-ndelete. Grey ştia că nu se preface.

Deedee arătă spre gard, către mimozele albe şi roşii.

– De ce nu ai soiul acela de floare pe partea asta?

– Deoarece acea parte a gardului este umbrită şi mimozelor le place umbra. Tuturor florilor de pe această parte le place soarele. Soarele este important pentru a atrage fluturii. Dacă aripile lor nu sunt calde ei nu pot zbura. De aceea nu prea îi poţi vedea atunci când nu este soare.

Deedee se agăţă de braţul lui Grey.

– Uite-i pe pietrele acelea cu aripile deschise!

– Le place să stea şi să se odihnească acolo. De aceea am pus pietrele în grădină.

Un scaun de lemn se afla lângă grădină, cu un spătar lung aplecat, ce aproape atingea pământul.

– Petreci multă vreme aici? întrebă Grey cu tandrețe.

Kit privi multitudinea de culori și fluturii care plonjau în aerul cald al amiezii descriind cu aripile lor un curcubeu strălucitor și plin de viață.

– După serviciu, când am nevoie să mă liniștesc. Vin aici și doar le privesc aripile, le sorb culoarea, las căldura să-mi pătrundă în suflet.

– Pot să stau să privesc o vreme? întrebă Deedee.

Kit zâmbi la expresia plină de speranță a fetei, la plăcerea ei evidentă de a privi grădina.

– Desigur. Mă duc să prepar ceva de băut și niște sandvișuri. Cu șuncă și brânză, în regulă?

Deedee se așeză pe pământ încrucișând picioarele sub ea și încuviințând. Grey îi puse o mână pe umăr.

– Mă duc s-o ajut pe Kit. Ne întoarcem imediat.

Ea încuviință din nou, absorbită total de flori și de fluturii ce le înconjurau.

Grey o urmă pe Kit în casă și nu sparse tăcerea decât după ce ea scoase șunca și brânza din frigider.

– Te descurci de minune.

– Nu, *încerc* să mă descurc, răspunse ea scurt.

El o luă pe după umeri.

– Știu.

Kit se foi neliniștită sub mâna lui.

– Spune-mi ceva, Grey. Dacă Deedee n-o să mă placă?

– Te va plăcea.

Cu o mișcare a mâinii ea murmură:

– Sunt realistă.

– Așa sunt și eu.

Văzând că răspunsul lui nu o satisfăcuse și nici n-o liniștise, el îi spuse adevărul.

– Nu știu. Știi ce înseamnă Deedee pentru mine, ce responsabilități am față de ea.

– Înțeleg, dar...

– Kit, nu cunosc toate răspunsurile. Tot ceea ce putem face e să luăm fiecare zi aşa cum e şi să lăsăm lucrurile să curgă în voia lor.

Albastrul cristalin al ochilor ei se încălzi.

– Consideri asta o aventură?

El chicoti, eliberând tensiunea ce se crease.

– Cu tine şi Deedee nici nu poate fi altceva.

Îşi puse mâinile în jurul gâtului ei şi-i mângâie obrajii cu degetele mari. Când ea începu să tremure, se trase înapoi.

Deedee stătea în curte aşteptând.

CAPITOLUL VII

Îndată ce Grey se retrase, Kit își dădu seama de ce făcuse acest lucru. La un moment dat vor începe cu un sărut, dar nu vor termina tot cu un sărut. Și cu sora lui așteptând în curte...

Îl întrebă:

– Ce părere ai despre petreceri?

El se scutură.

– N-am mai fost la una de multă vreme. De ce? Intenționezi să dai una?

– Da. Mobila pentru living ar trebui să sosească vineri și voi da un chef sâmbătă pentru a sărbători. Ceva fără pretenții. Vor veni Eric și Maggie, și câțiva colegi de la Sunrise. I-ai întâlnit pe unii dintre ei la Music Box. Te interesează?

Privirea lui verde se umplu de dorință.

– Sunt foarte interesat. Ideea de petrecere sună bine.

Faptul că Grey îi va întâlni prietenii o încânta pe Kit. Trent era întotdeauna reticent. Cu cât mai mulți oameni în viața ei, cu atât mai multe întrebări despre el și despre afacerile lui. Din păcate, ea nu pusese destule întrebări și nu analizase cu destulă amănunțime răspunsurile. Iată de unde precauția ei față de Grey. Deși vocea ce-i spunea să fie prudentă devenea din ce în ce mai slabă, și ea își dădu seama că încrederea ei începe să crească.

*
* *

Vineri după-amiază Kit închise telefonul, furioasă pe furnizorul care nu adusese mobila la magazin, furioasă pe

magazin că nu anunţase de întârziere decât astăzi. Acum avea o petrecere planificată şi nu avea mobilă. Minunat!

Dintr-o dată se gândi la Grey. Se gândise la el mult, zi şi noapte, chiar şi în vis. Mai ales în vis. Deedee păstrase distanţa luni seara, dar răceala ei se înmuiase. Grey trecuse pe la ea marţi şi joi şi jucaseră Monopoly pe verandă folosind sărutări pe post de gaj. Fusese ideea lui. Un zâmbet îi înflori când se gândi la asta... tentaţia... anticiparea.

Dar acum se gândea la Grey din motive practice în timp ce suna la magazin.

Grey răspunse.

– M-ai sunat ca să-mi ceri revanşa? o tachină el. Cred că încă îmi mai datorezi plata pe două luni.

– Mi-am achitat datoriile. De fapt, cred că am plătit în avans pe un an.

El râse.

– Atunci va trebui să schimbăm jocul. Eşti liberă diseară?

– Trebuie să mă pregătesc pentru petrecere. De fapt, de aceea te-am sunat. Mobila pentru living n-a sosit. Cei de la magazin mi-au spus că nu va veni până săptămâna viitoare. Dar în rest, absolut totul este pregătit pentru mâine seară. Mă întrebam dacă nu cumva ai o masă şi nişte scaune. Nu va fi la fel de bine...

– Am masă şi scaune. Dar s-ar putea să arate mult mai bine afară. Am putea pune o copertină şi să dăm cheful afară. Am o mulţime de lanterne pe care le putem agăţa.

– Intenţionam să las invitaţii prin toată casa, dar ideea ta sună grozav. Voi fi încântată să-ţi plătesc pentru lumini, închiriatul mesei şi copertină.

Tăcerea se lăsă pentru o clipă.

– Nici un fel de plată, Kit.

– Dar...

– Nu pot să-ţi fac un serviciu? După tot ceea ce ai făcut pentru magazin?

– Am fost plătită pentru ce am făcut la magazin.

– Credeam că am depăşit stadiul relaţiei expert-client, nu-i aşa?

El avea dreptate. Întotdeauna ea făcuse tot ce era posibil pentru clienții ei. Dar în cazul Corey's Hardware își dorise ca magazinul să aibă succes, la fel de mult ca și el.

– Da, așa e. Îți voi accepta serviciul.

– Voi veni mâine dimineață să montez copertina și luminile. La opt e prea devreme?

– Opt e bine.

*
* *

Sâmbătă dimineața Grey montă copertina în timp ce Kit spăla și tăia legumele, prepara sandvișuri și pregătea băuturile. Era zece jumătate când el intră în bucătărie ștergându-și sudoarea de pe frunte.

– Soarele arde din ce în ce mai tare.

Kit luă o cutie de ceai din frigider și îi turnă un pahar.

– Poftim.

El ridică paharul și bău. Kit îi privi mușchii gâtului, admirându-i tenul bronzat, aducându-și aminte de puterea trupului lui, de cârlionții de pe piept, de abdomenul lui plat. Arăta perfect purtând orice fel de haine. *Sau nici un fel de haine*, afirmă drăcușorul din ea.

Ea puse ceaiul în frigider.

– Vrei să rămâi la masă?

Grey așeză paharul gol pe tejghea.

– Mi-ar plăcea dar nu pot. Trebuie să mă întorc la magazin. Sunt cam ocupat în dimineața asta. Larry nu vine până la trei și i-am spus lui Gus că mă întorc pe la unsprezece. Vrei să vin diseară mai devreme, să te ajut să aranjezi?

– Eric și Maggie vin pe la șapte și jumătate. Poți veni oricând vrei.

Grey se apropie de ea, ridicându-i bărbia cu degetul.

– Aș sta aici toată ziua dacă aș putea, dar mulțumită ție, o singură persoană nu poate face față la magazin sâmbăta. Ai putea totuși să-mi dai ceva care să mă țină în viață până diseară. Ceva de care să-mi aduc aminte.

– Şi care ar fi acest lucru? întrebă ea cu răsuflarea tăiată în timp ce braţele lui o cuprindeau.

– Acesta, murmură el în timp ce buzele lui le căutau pe ale ei.

Să-l sărute pe Grey devenise la fel de firesc ca şi respiratul. Se potrivea cu el atât de perfect, mâna lui o trase spre el atât de natural. Primindu-i limba ea simţi gustul de lămâie din ceai, sudoarea caldă datorată efortului, şi inspiră parfumul lui care ar fi îmbătat-o dacă s-ar fi lăsat pradă lui. Pentru câteva clipe ea se lăsă purtată de val.

Dar încă putea auzi vocea aceea slabă ce-i şoptea la ureche. *Nu-l cunoşti foarte bine. Fii atentă!* Punându-şi mâinile pe pieptul lui îl împinse cu tandreţe.

Grey acceptă mesajul tăcut. Retrăgându-se o mângâie drăgăstos pe obraz. Ea îi putea vedea vena gâtului zbătându-se la fel de repede ca şi inima ei.

– Ne vedem diseară, spuse el cu voce înecată.

Ea încuviinţă, ştiind că dacă ar fi încercat să vorbească vocea i-ar fi fost gâtuită de emoţie. Când el părăsi bucătăria ea ştiu că sentimentele ei deveneau din ce în ce mai serioase. Prea serioase. Era oare pregătită pentru asta?

*
* *

Sâmbătă pe la nouă petrecerea era în toi. Kit umplea coşul cu covrigei şi avea grijă de cartofii prăjiţi. Îl observă pe Grey stând cu Bruce pe verandă, adânciţi în discuţie.

– Greyson Corey e mult mai sexy decât Trent Higgins.

Kit recunoscu vocea din spatele ei ca fiind a roşcatei zvelte care lucra în biroul de lângă ea. Natalie Richards putea să fie dulce ca mierea dacă voia să mulţumească un client. Dar limba ei putea fi o armă mortală dacă acelaşi client sau un coleg îi displăcea. Kit se ţinuse departe de ea pe cât posibil, dar datorită statutului ei, o invitase împreună cu restul colegilor de la Sunrise.

– E mai mult decât un client, nu-i aşa? întrebă Natalie cu un zâmbet atotcunoscător.

Kit ridică din umeri.

– Grey mi-a devenit prieten.

– V-am văzut sărutându-vă în bucătărie, atunci când te-ai dus după sifon. Mi s-a părut mai mult decât o simplă prietenie. Crezi că este înțelept din partea ta, atâta timp cât te ocupi de afacerile lui?

– Înțelepciunea mea sau lipsa ei nu sunt treaba ta.

Din experiență Kit știa că schimbul de replici tăioase cu Natalie nu servea la nimic bun.

Natalie aruncă o altă privire atentă către Grey, apoi o sfătui:

– Aș fi atentă dacă aș fi în locul tău. Poate fi drăguț cu tine pentru că îl interesezi ca femeie, sau pentru că faci o treabă mai bună decât el. Nu cred că îți dorești să fii folosită din nou.

– Natalie, îți sugerez să iei un sandviș și să-i dai gurii tale o ocupație. Te-ar scuti de necazuri.

În timp ce Natalie își mijii ochii pregătindu-se să riposteze, Kit se îndepărtă și își luă o cutie cu sifon din cutia frigorifică aflată pe pământ. Îndreptându-se, o desfăcu dar privi departe în noapte și uită de ea.

– Nu o lăsa să-ți sădească îndoiala în suflet.

Kit își duse mâna la piept.

– Eric, m-ai speriat!

Cumnatul ei se rezemă de marginea unei mese încrucișându-și picioarele.

– Asta pentru că erai prea adâncită în gânduri. Oricine o ascultă pe acea femeie câteva minute, poate spune că este....

– Știu cum este. Lucrez cu ea.

Eric își îndesă mâinile în buzunare.

– Grey este ceea ce pare.

– Am văzut negru în fața ochilor mai devreme.

– Kit, nu trebuie să compari toți bărbații pe care-i întâlnești cu Trent Higgins. Tu cauți partea nevăzută a lucrurilor. Grey nu are așa ceva.

Kit răsuci în mâini cutia de sifon.

– Mi-ar plăcea să cred asta.

– Chiar ai vrea? Sau mai degrabă ești preocupată să nu fii rănită de un alt bărbat?

În ciuda disputei cu Natalie şi a luptei cu propriile îndoieli, Kit zâmbi.

– Pot oricând să contez pe tine în problemele dificile.

– La ce altceva serveşte un cumnat?

Eric se îndepărtă de masă, apucând-o protector de umeri.

– Am înţeles că e un c.d.-player pe verandă. Să punem nişte muzică şi să animăm petrecerea.

Grey îi văzu pe Eric şi Kit în timp ce se apropiau. O văzuse pe Kit lângă tot felul de bărbaţi în seara aceea – prieteni, colegi. Recunoscuse aprecierea şi admiraţia ce se citea în privirile lor atunci când şi le opreau asupra persoanei ei. Rob părea că o apreciază mai mult. Era evident că era interesat de mai mult decât a o privi.

Grey fu cuprins de un sentiment cu totul nou – gelozie. Nu-şi amintea să fi simţit aşa ceva cu Susan. Îl făcu să-şi dea seama că interesul lui faţă de Kit depăşise cu mult prietenia, depăşise cu mult poate simpla atracţie carnală, hormonală.

Era pregătit pentru asta? Deedee era? Exista un singur mod de a afla. Trebuia să le facă să se întâlnească din nou.

*
* *

Duminică după-amiază mâna lui Grey se atinse de cea a lui Kit în timp ce îi dădea o batistă. Degetele lui le reţinură pe ale ei pentru o clipă, o clipă lungă, şi apoi el zâmbi.

Pentru a-şi aminti că erau la picnic pentru ca ea şi Deedee să devină prietene, Kit se concentră asupra mâncării din coş. Dar uitându-se în ochii îngrijoraţi şi curioşi ai lui Deedee, ştia că avea un drum lung de străbătut până la a câştiga încrederea surorii lui Grey. Deşi lui Deedee îi plăcuse grădina cu fluturi a lui Kit şi devenise prietenă cu Byron şi Keats, era clar că era nesigură în legătură cu relaţia dintre Kit şi Grey.

În ziua aceea Deedee se lipise de el ca proverbialul clei, insistând să stea lângă el în maşină, făcând în aşa fel încât să păstreze cel puţin câţiva centimetri între ea şi Kit în spaţiul restrâns din cabină. Kit nu era singura care se temea să-şi acorde încrederea.

Cu toate acestea exista speranţă. Pe ea şi Deedee le legau dragostea pentru animale, iar Deedee a promis să meargă cu Kit la următoarea ei vizită la secţia de pediatrie a spitalului. Lucruri în comun. Puteau începe de aici.

– Deedee, vrei un sandviş cu curcan, sau cu pui prăjit?

– Cu amândouă, răspunse cu siguranţă fata.

Grey chicoti.

– Ştiu şi eu, Dee? Mai avem salată de cartofi şi ouă umplute iar la desert prăjituri cu ciocolată. Poţi să faci faţă la toate astea?

– Mai avem şi căpşuni proaspete la desert, îi spuse Kit lui Deedee, făcându-i cu ochiul. Sunt mai sănătoase decât prăjiturile.

Deedee îşi plimbă privirea de la fratele ei la Kit.

– Lui Grey îi plac prăjiturile.

Kit zâmbi.

– Da, îi plac. De aceea le-am şi adus. Ţie îţi plac fructele?

– Îmi plac bananele.

– Dar căpşunile?

– Sunt O.K.

Kit ridică din umeri.

– Poţi lua tot ce vrei. De aceea am adus atât de multe, ca să fim siguri că vei găsi ceva care să-ţi placă.

Deedee ridică semeţ capul şi se uită fix la Kit câteva momente, cântărind ceea ce spusese. Apoi se hotărî.

– Aş vrea un copan mai întâi.

Grey puse o farfurie pe pătură în faţa ei.

– Un copan să fie.

Deedee nu se uită la Kit în timp ce mânca, şi discută numai cu fratele ei. Kit înţelese ce intenţiona tânăra. Ea credea că dacă o ignoră pe Kit, aceasta se va supăra şi va pleca. Ceea ce ea nu ştia era că Kit nu întorcea niciodată spatele unei provocări.

Vorbi cu Deedee pe acelaşi ton pe care vorbea cu Grey, fără nici o urmă de supărare.

– Deedee, ţi-a spus Grey că-l ajut să-i meargă mai bine la magazin?

– Mi-a spus că eşti o prietenă.

– Sunt, dar îl ajut de asemenea şi la magazin.

Deedee se uită la Grey pentru confirmare, iar el încuviinţă.

Kit îşi încrucişă picioarele sub ea şi îşi puse o farfurie în poală.

– Vom avea în curând o zi specială în care să spunem tuturor ce magazin minunat este Corey's Hardware. Ai vrea să vii să ne ajuţi?

Interesul licări în privirea ei în timp ce şi-o îndreptă către Kit.

– Să ajut cu ce?

– Avem nevoie de cineva dispus să servească punci la toţi clienţii. Va trebui să umpli paharele şi să le înmânezi. Ţi-ar plăcea să faci asta?

Deedee se uită la paharul din faţa ei plin cu limonadă.

– Îmi place să-l ajut pe Grey.

– Va trebui să aflăm care este programul tău la serviciu, observă Grey, iar Kit nu-şi putu da seama dacă ideea îi este sau nu pe plac.

După câteva minute în care se concentrară cu toţii asupra mâncării, Deedee îşi puse bucata de pui pe farfurie şi-i spuse fratelui ei:

-Tanya mi-a spus că trebuie să te-ntreb ceva.

El luă un ou din caserolă.

-Ce?

-Pot să mă duc în excursie?

Aşezând oul încet pe farfurie, el întrebă:

-Cu Tanya?

Deedee scutură cu tărie din cap.

-Nu. Cu tipii de la serviciu – Jenny, Winston, Monica şi Mark.

După o pauză lungă, el îi răspunse:

-Nu ştiu, Dee.

-Unde are loc excursia? întrebă Kit, în timp ce observă cum creşte îngrijorarea pe faţa lui Grey.

-Gettysburg. Jenny spune c-o să ne putem prepara cina la foc, să frigem carne şi să mergem în drumeţie. Vreau să mă duc, Grey. Pot să merg?

-Nu cred că este o idee bună, Deedee.

Ochii lui Deedee se lărgiră şi buzele începură să-i tremure.

-De ce? O să dorm în cort cu Jenny şi Monica. Într-un sac de dormit. Nu am făcut asta niciodată. Dă-mi voie, te rog!

Kit îl vedea pe Grey încordându-se dar nu-şi dădea seama de ce.

– Sună bine. Când e plecarea?

– Vineri, la terminarea serviciului. Dar Tanya a spus că Grey trebuie să fie de acord.

El îşi împinse farfuria într-o parte.

– Nu pot fi de acord, scumpo.

Grey văzu lacrimi apărând în ochii lui Deedee.

– Grey, poate...

– Stai deoparte, Kit. Nu ştii despre ce este vorba.

Să stea deoparte? Faţă de ce, de viaţa lui? Mâncarea din farfuria ei îşi pierdu dintr-o dată orice gust şi pofta-i dispăru. Nu-l putea contrazice de faţă cu Deedee deoarece nu voia să înrăutăţească situaţia. Cu toate acestea... se simţise ca atunci când era copil iar tatăl ei îi dădea mamei ordine. Kit nu putuse păstra tăcerea nici atunci.

– Atunci de ce nu spui tu despre ce este vorba? ripostă ea pentru a nu-l lăsa s-o ţină deoparte.

Sprâncenele lui se arcuiră şi muşchiul obrazului îi zvâcni.

– Vom discuta mai târziu.

Kit se uită la Deedee şi la expresia ei de câine bătut şi simţi că trebuie să lupte pentru ea.

– Cred că Grey ar trebui să afle mai multe despre excursie.

Chipul lui Deedee se înseninâ.

– Poţi să vorbeşti cu Jenny.

Grey îi aruncă lui Kit o privire întunecată.

– În regulă. O să vorbesc cu Jenny. Dar nu pot să promit nimic, Dee. O excursie cu cortul poate fi periculoasă. Nu vreau să te duci undeva unde poţi fi rănită.

– Îmi place să merg în diverse locuri, spuse Deedee ţuguindu-şi buzele.

– Ştiu că-ţi place. Dar nu sunt sigur că un camping este un loc potrivit în care să mergi. Poate o să mergem împreună cu cortul, cândva.

– Vreau să merg cu Jenny, pronunţă ea apăsat.

Pe Grey se vedea că îl doare şi Kit îşi dădu seama că n-o va lăsa să plece pe sora lui; îi era frică s-o lase să-şi trăiască viaţa dacă el nu era acolo s-o protejeze.

Atmosfera picnicului lor devenise evident posomorâtă. Grey încercă să-i trezească interesul lui Deedee propunându-i să prindă câteva mingi, dar era evident că ea nu avea decât o singură preocupare în minte. Când el o lăsă la cămin, ea întrebă:

– O să vorbeşti cu Jenny?

El oftă.

– O să vorbesc cu ea mâine. O.K.?

– Să mă suni după aceea.

– Te voi suna.

Kit coborî din camionetă pentru a-i permite lui Deedee să iasă. Sora lui Grey se afla deja la jumătatea drumului când se întoarse şi spuse:

– Pa, Kit.

Kit zâmbi.

– La revedere, Deedee.

Ar fi vrut să-i spună că speră să se revadă curând, dar nu ştia ce se va întâmpla când va rămâne singură cu Grey.

Nu dură mult până află.

Obrazul lui Grey era crispat, privirea aţintită înainte în timp ce conducea către apartamentul lui Kit. Tăcerea ar fi durat multă vreme, dar imediat ce el opri motorul, Kit spuse pe un ton liniştit:

– Spune la ce te gândeşti.

– Ar fi mai bine să n-o fac.

– Ţi-e frică să nu-mi răneşti sentimentele?

Era hotărâtă să-l facă să i se destăinuiască în loc s-o îndepărteze sau s-o trateze ca pe un străin.

El se întoarse către ea, având întipărită pe chip mai multă durere decât mânie.

– Exact de acest lucru mă tem.

– Aş vrea să ştiu ce te preocupă în loc să încerc să ghicesc.

Grey inspiră adânc şi rosti pe îndelete:

– Nu-ţi dai seama de implicaţiile din viaţa lui Deedee, de ce este sau nu este capabilă să facă, de supravegherea de care are nevoie.

Kit se relaxă, dorindu-şi să-l atingă dar realizând că lui s-ar putea să nu-i placă ceea ce ar vrea să spună.

– Îmi dau seama că eşti probabil la fel de protector acum ca şi atunci când locuia cu tine. Poate chiar mai mult. Ai spus singur că ai lăsat-o să se mute într-un cămin pentru a putea deveni mai independentă. Independenţa înseamnă să ia decizii, să aleagă activităţi, să meargă în unele locuri fără tine.

Încremenind, el îşi fixă privirea prin parbriz.

– Poate alege activităţi sau lua decizii în anumite limite. Şi când merge undeva are nevoie de supraveghere.

– Nu vrea să meargă singură cu cortul, Grey, îi aminti Kit în mod just.

El îşi propti mâna pe volan.

– Nici unul din colegii ei nu are peste douăzeci şi cinci de ani. Ei nu-şi dau seama că ea acţionează fără să gândească. Ei nu o cunosc...

– Lucrează cu ea. Desigur că o cunosc.

Întorcându-se din nou către Kit, el îşi puse o mână între ei pe banchetă, iar cealaltă pe bord.

– Munca într-un loc cunoscut unde are îndatoriri clare nu este acelaşi lucru cu o excursie cu cortul. Şi aş vrea să-ţi ţii părerile pentru tine.

Kit se uită la mâna lui atât de aproape de ea, simţind totuşi atitudinea lui distantă chiar mai puternic.

– Exagerezi.

El îşi trecu mâna prin păr.

– Am avut de-a face cu Deedee aproape toată viaţa mea. Tu abia ai cunoscut-o.

Privirea ei se adânci în a lui şi pentru un moment ea îşi dori să fie de acord cu el pentru a risipi tensiunea. Dar nu o va face.

– Ai dreptate. Dar poate tocmai pentru că abia am cunoscut-o pot fi mai obiectivă decât tine. Poate că pot privi problema din punctul ei de vedere.

– Şi care este acesta? întrebă el pe un ton aspru.

– Ce i-ai spus când s-a dus să locuiască la cămin?

El închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi.

– I-am spus că mă voi gândi la ea la fel de mult ca şi înainte, că o iubesc, că în cămin va putea învăţa să facă lucruri pe care alţi adulţi le fac, asumându-şi mai multă responsabilitate pentru ea însăşi, făcându-şi prieteni, făcând lucruri pe care nu le-a mai încercat înainte.

– Aşa că iat-o, un an mai târziu, pregătind masa, având o slujbă, făcându-şi prieteni, şi acum vrea să meargă cu cortul cu aceşti prieteni. Mie mi se pare că face exact ceea ce ţi-ai dorit să facă.

Ochii lui verzi străluciră.

– Oamenii care au grijă de Deedee la cămin îi cunosc posibilităţile, temerile, puterile şi slăbiciunile. Altfel n-aş fi avut niciodată încredere să-i las să aibă grijă de ea.

– Şi acum poate este timpul să ai încredere în ea şi în ce a învăţat.

El rămase tăcut un moment, apoi afirmă hotărât:

– Tu nu înţelegi.

– Oh, ba cred că da. Nu vrei să-i dai drumul.

– Asta e părerea ta, spuse el trăgându-se în spate, luându-şi mâna de pe banchetă, îndepărtându-se de ea.

– Da, asta este, răspunse ea încet. Atitudinea lui Grey era rigidă, mâinile sale erau încleştate pe volan. Ea ştia că nu-şi puteau petrece restul zilei împreună. Nu cu această problemă între ei, dar inima o împinse să întrebe:

– Vrei să intri?

Se uită la Kit cu ochi duri, încercând să-şi alunge gândurile de la ea.

– Trebuie să lucrez în grădină. Iarba a crescut prea mare.

– Desigur.

Ea oftă şi se îndreptă încet către uşă. El nu făcu nici un gest pentru a o opri.

Kit păşea către uşa casei, întrebându-se cine va face următoarea mişcare, care dintre ei va avea curajul să încerce.

*
* *

Luni, după serviciu, Kit își ridică corespondența din cutia poștală neagră aflată pe verandă. Ea nu se mai grăbea s-o deschidă; erau scrisori amestecate cu obișnuitele facturi, monumentalele note de plată pe care le primea lună după lună ca o consecință a legăturii ei cu Trent. Un plic albastru deschis îi atrase atenția din spatele unei cărți poștale, văzând plicul își reaminti de programarea la dentist.

Chemându-i pe Byron și Keats care se lăfăiau pe patul ei, Kit se îndreptă către robotul telefonic, sperând să găsească un mesaj de la Grey. Dar nu avea nici un mesaj și se posomorî. În timpul săptămânii trebuise să meargă la magazin pentru a aranja posterele cu ocazia zilei promoționale. Trebuia de asemenea să aibă aprobarea lui pentru unele modificări. Putea să se ocupe de afacere fără a se implica personal, dar așa prefera ea. Prefera să nu intervină o neînțelegere între ei.

Cu un oftat deschise ușa din spate și își trase un scaun la masa din bucătărie. Răsfoind printre scrisori, degetele ei înghețară. Recunoscu scrisul de pe plicul albastru.

Trent.

De ce i-ar scrie?

Mânia pentru ceea ce făcuse el din viața ei îi făcu mișcările ezitante în timp ce lăsa la o parte restul corespondenței și deschidea plicul. Degetele îi tremurau în timp ce citi.

Draga mea Kit,

Sunt sigur că te întrebi de ce iau legătura cu tine după tot acest timp. După lunile pe care le-am petrecut aici, m-am gândit la tine în fiecare zi. Știu că nu vei crede, dar ai fost iubirea vieții mele. Celelalte femei... ei bine, nu am nici o scuză pentru că ți-am fost infidel. Cred că stilul meu de viață era mult prea înrădăcinat în mine pentru a mă schimba, chiar și pentru o femeie minunată ca tine. Dar acum am început să mă schimb – nu am încotro. Închisoarea

are un mod anume de a te face să-ţi priveşti trecutul, motivaţiile, sentimentele.

Încă mai ţin la tine, Kit. Aş vrea să te văd. Mă simt singur aici şi aş vrea să mă vizitezi. Dacă vei veni vom putea discuta o cale de a repara răul financiar pe care ţi l-am făcut. Mă gândesc să scriu o carte despre viaţa mea. Poate chiar un film ar fi interesant.

Lăsând toate astea deoparte, îţi voi pune numele pe lista mea de vizitatori şi mi-ar plăcea să te văd. Te rog, gândeşte-te la asta cu seriozitate.

Trent

Kit lăsă scrisoarea să-i cadă din mână, o ridică, o citi din nou, şi apoi o rupse în jumătate. Bărbatul ăsta nu se va învăţa minte niciodată! Doar nu credea că va merge cinci ore cu maşina...

Ba da, credea. Acesta era Trent.

Bărbaţii. Nu avea nevoie de nici unul.

Apoi se gândi la Grey... şi oftă.

*
* *

Grey nu zâmbi când ea intră în magazin, aşa că ea ridică din umeri şi gândi: „afaceri". Dar acest lucru era dificil când privirea lui trecu peste bluza cu motive aztece, se ridică pe cerceii ei triunghiulari, apoi rămase aţintită asupra buzelor ei. Îşi lăsase jacheta în maşină. Fusese o idee bună deoarece temperatura din magazin era la fel de ridicată ca cea de afară.

Îşi ridică bărbia dar ochii lui îi urmăriră buzele. În cele din urmă el rupse vraja ieşind din spatele tejghelei.

– Gus va continua în locul meu. Putem merge în birou.

– Nu va dura mult, spuse ea pe cel mai oficial ton posibil.

El încremeni şi o aşteptă să se îndrepte spre birou.

Ajunşi în birou, ea păstră distanţa dorind să fie sigură că mâinile lor nu se vor atinge atunci când îi va înmâna dosarul cu modificări, stând în faţa biroului în timp ce el se duse în spatele

lui şi se lăsă să cadă în scaun. Când îi întâlni privirea, ea îl întrebă:

– Ce părere ai?

– Modificările sunt foarte bune, Kit...

Punându-şi mapa pe birou, ea o deschise.

– Acestea sunt schiţele posterelor. Le pot avea poimâine.

Scoase hârtiile din mapă.

– Dacă vrei să faci o schimbare, acum e momentul.

El nu se uită la hârtii, dar alese un stilou şi îi scoase capacul.

– Am încredere în opinia ta asupra posterelor.

– Dar?

– Dar trebuie să mă crezi că ştiu ce este mai bine pentru sora mea.

– Înţeleg. Şi ce înseamnă asta, exact? Că nu-mi pot spune părerea?

El aruncă stiloul pe birou.

– Sigur că nu.

Ridicându-se ocoli biroul şi veni suficient de aproape de ea pentru a o putea atinge.

– Îţi poţi spune părerea. Dar nu te supăra când nu sunt de acord cu ea.

– Dar dacă nu suntem de acord...

– Ce?

– Cum putem să nu fim de acord şi totuşi să fim ... apropiaţi?

El îi mângâie obrazul luându-i bărbia în palmă.

– Dezacordul nu trebuie să însemne distanţă. Nu şi dacă ne respectăm reciproc.

Kit îşi aminti de discuţiile în contradictoriu dintre mama şi tatăl ei. Tatăl ei era mai puternic, ridica mai mult tonul – el câştiga întotdeauna. Fiecare ceartă părea să pună din ce în ce mai multă distanţă între ei până când mama ei a făcut tot ceea ce îi stătea în puteri pentru a evita o ceartă. Kit nu credea în pace cu orice preţ. Ştia că n-ar fi putut să-şi încline niciodată voinţa, gândurile, convingerile în faţa altei persoane. Grey spunea că nu era nevoie. Oare avea el dreptate?

Studiindu-i părul care-i cădea pe frunte, ridurile din jurul ochilor, care se adânceau când zâmbea sau se încrunta, linia puternică a maxilarului, ea ştia că voia să-l creadă. El îşi trecu degetul peste bărbia ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Deedee s-ar putea să fie un subiect mult prea important pentru a nu fi de acord în privinţa lui. Ai spus că ultima ta relaţie s-a rupt din cauza ei, răspunse Kit cu greu.

– Nu mai suporţi alte lovituri, nu-i aşa? o întrebă el cu un zâmbet trist.

– Nu-mi fac iluzii.

El îi căută faţa, apoi privirea i se odihni în a ei.

– Am spus că nu sunt de acord cu tine. Dar îţi respect opinia şi m-am gândit la ce mi-ai zis. Am de gând s-o las pe Deedee să meargă cu cortul. Încă nu mă împac cu ideea. Totuşi, în caz că ai dreptate, în caz că este problema mea şi nu a lui Deedee, am de gând s-o las să încerce.

Grey era curajos, avea tărie de caracter şi tot ceea ce îşi dorea Kit de la un bărbat. Îşi dădu seama că se îndrăgostise de el. Că se aruncă orbeşte cu capul înainte. Dumnezeu s-o ajute!

Ea murmură:

– N-o să-ţi pară rău. Deedee va deveni mai puternică dacă îi acorzi libertatea de care are nevoie.

– Am avut o lungă discuţie cu Tanya şi ea este de acord cu tine. Eu totuşi mai am unele îndoieli. Vom vedea după excursie.

Kit îi mângâie cu tandreţe părul de pe frunte.

– O să-ţi faci griji tot weekendul, nu-i aşa?

El îi dărui un zâmbet leneş care-i făcu sângele să-i alerge cu putere prin vene.

– Depinde. M-ai putea ajuta să-mi distrag atenţia.

– Revizuind strategia pentru ziua promoţională? întrebă ea cu inocenţă în timp ce-şi ridică bărbia apropiindu-şi faţa de a lui.

– Mă gândesc la nişte metode mult mai bune, murmură el în timp ce-şi lipi buzele de ale ei.

Toate gândurile lui Kit se concentrară asupra lui Grey – gustul lui, atingerea lui şi speranţa că de această dată riscul de

a-şi dărui inima merită asumat... deoarece de această dată găsise un bărbat demn de încrederea ei.

*
* *

Kit îşi şterse brobonelele de transpiraţie duminică după-amiază în timp ce săpa în pământul fierbinte din faţa casei lui Grey. Lărgind groapa, ea răsturnă ghiveciul cu muguri şi flori de crizantemă galben-aprins într-o mână şi le cufundă în pământul moale în locul pe care-l alesese. Crizantemele vor da culoare grădinii lui Grey pentru tot restul verii şi vor înflori din nou an după an.

Zgomotul maşinii de tuns iarba a lui Grey ce se auzea din curtea din spate se opri şi Kit simţi un ghem în stomac. Avea să-i spună ceva lui Grey, o decizie pe care o luase. Nu ştia de ce era atât de nervoasă din cauza asta. La urma urmei, era decizia *ei*. Dar putea începe o altă dispută, poate o ceartă...

Aşadar va vedea dacă teoria lui Grey este corectă – că pot să nu fie de acord, fără să se îndepărteze. Gândindu-se la relaţia ei cu Trent, realizase că ei niciodată nu au adus argumente. De ce? Pentru că Trent părea întotdeauna să spună şi să facă lucrul corect, lucrul potrivit, indiferent de ceea ce ar fi mulţumit-o pe Kit sau ar fi făcut-o fericită. Asta gândise ea. Nu ştiuse nimic despre faptul că în spatele ei el manipula, manevra, escroca.

Cu Grey, totul fusese pe faţă, deschis. Îi plăcea asta la el. Nu se putea implica într-o relaţie cu cineva care nu era onest şi corect. Nu se va mai întâmpla asta niciodată.

Deci dezacord sau nu ...

Grey apăru din spatele casei. Kit recunoscu că pulsul i se accelerase, recunoscu felul în care fiecare nerv din corpul său răspundea la apariţia lui Grey, la prezenţa lui în viaţa ei.

Transpirase datorită muncii în grădină şi tricoul i se lipise de piept şi spate. Îşi trecu degetele prin păr pentru a-şi elibera fruntea, lăsându-l răvăşit. Picioarele sale erau bronzate, astfel marginile deschise ale pantalonilor scurţi contrastau puternic cu

pielea pulpelor. Îşi amintea braţele lui strânse în jurul ei, buzele lui – fierbinţi şi senzuale – peste ale ei. Nu numai mintea ei îşi amintea; trupul ei îşi amintea. Sânii ei tânjeau după apăsarea pieptului lui, degetele sale furnicau la gândul de a-i mângâia faţa, căldura îi mistuia adâncurile de femeie gata să se topească de dorinţă datorită atingerii lui.

Nu avusese niciodată astfel de gânduri erotice înainte de a-l cunoaşte pe Grey. Erau excitaţi, şi surprinşi, şi înspăimântaţi deoarece dorinţa creştea mai puternică, de fiecare dată când era cu el. Întorcându-se şi respirând adânc, potrivi pământul în jurul crizantemei, presărându-l cu degetele.

Umbra lui o acoperi pe Kit, protejând-o de soare.

– Arată grozav. Este uimitor ce pot face diferitele culori. Casa arată mult mai primitoare.

– Vom planta şi lalele, şofran, poate şi narcise, şi vei avea culoare şi la primăvară. Nu durează mult să plantezi bulbii şi...

Îşi pierdu vocea şi şirul gândurilor când Grey îngenunche lângă ea şi-i acoperi mâna cu a lui.

Vocea lui era înecată în timp ce o întreba:

– De ce nu porţi mănuşi când lucrezi în grădină?

Deşi mâna lui peste a ei o făcea mult mai conştientă de pielea lui, de căldura şi mirosul lui, ea îşi forţă un zâmbet.

– Pentru că îmi place senzaţia noroiului trecându-mi printre degete. Cred că nu m-am jucat suficient în pământ când eram copilă.

Se apropie de ea şi-i mângâie obrazul.

Conştientă de sine, de atracţia ce o exercita asupra lui, Kit continuă

– Bănuiesc că nişte mănuşi nu s-ar asorta.

– Tot ceea ce îmbraci tu îţi vine excelent.

Privirea lui rătăci pe decolteul tricoului ei unde se adunaseră picături de transpiraţie. Îl atrăgeau, îl fascinau aşa cum şi ea a simţit despre pielea lui lucind. Ea ştia că el îi putea vedea marginea sutienului şi poate şi sfârcurile pe care le simţea acum tari în urma „inspecţiei" lui.

Când se întinse spre ea, i se tăie respirația. El își trecu degetul de-a lungul lănțișorului ei, trasând un V, provocându-i fiori ce-i treceau în sus și-n jos pe spate.

– Grey...

Atingerea lui ajunsese în punctul de deasupra sutienului. Strecurându-și degetul sub marginea tricoului ei, o trase spre el. Trupurile lor umezite de soare se întâlniră și se contopiră. Grey nu ezită să-i desfacă buzele și să se adâncească înăuntru. Mâinile lui Kit atinseră gâtul lui Grey și degetele sale îi dezmierdară obrazul. El scoase un geamăt și își adânci sărutul, căutând mai mult, cerând mai mult, luând mai mult.

Ea îi restituia dorința, amplificând-o cu propriile ei incursiuni în el. În depărtare, ea auzea o albină zumzăind, păsări ciripind și o portieră de mașină trântită. Dar sunetele nu însemnară nimic, doar intensificară îngrijorarea, măsurată de bătăile inimii ei. Sfârcurile ei frecară pieptul lui Grey și căldura umedă producea o delicioasă atingere. Pământul fierbinte, iarba proaspăt tăiată, mirosul bărbătesc al lui Grey îi asaltau simțurile.

Dintr-o dată Grey se desprinse din sărut.

Kit își deschise ochii. El se schimbă la față.

– Încă puțin și vecinii ar fi avut parte de un adevărat spectacol.

Pieptul lui se ridica și cobora tot atât de repede ca și al ei. Fusese mult prea dificil să-l sărute pe Grey și să nu-și dorească mult mai mult. Dar ea nu era gata încă pentru mai mult, și el părea să simtă asta.

– Grey, trebuie să discutăm despre ceva.

– Poate că suntem gata să facem mai mult decât să ne sărutăm?

– Oh, nu. Nu chiar. Adică... Poate mai așteptăm până să intrăm în casă. Vreau să discutăm.

– Ce e-n neregulă, Kit? Te-a măcinat ceva toată ziua. Este vorba despre Deedee?

– Nu. Este .... Trent.

Grey pufni, se așeză pe pământ și o trase în jos, lângă el.

– Ce se întâmplă?

Cu picioarele încrucişate sub ea, îi urmărea atentă expresia. Linii de nemulţumire îi apăruseră deja în jurul gurii, iar încruntarea era semnificativă pentru gândurile referitoare la subiect.

– Am primit o scrisoare.

– De la Higgins? întrebă Grey cu aspră vehemenţă.

Ea încuviinţă şi îi povesti ce era în scrisoare. Încruntarea deveni furie.

– Şi nu te duci, bineînţeles.

Concluzia aceea o trăsese el, şi nu ea.

– Pentru început, aş vrea să resping ideea.

Înainte ca Grey să poată exprima în cuvinte dezaprobarea care-i genera încruntarea arcuindu-i sprâncenele, ea continuă:

– Dar am luat masa cu femeia care mi-a telefonat. Îţi aminteşti ziua în care ai venit la mine cu scara?

Expresia lui se înmuie.

– Îmi amintesc foarte bine.

În loc să se piardă în ochii lui şi să simtă excitaţia ce se învolbura înăuntrul ei din momentul în care-l întâlnise, ea se concentră asupra subiectului discuţiei.

– Am stat cu ea de vorbă mult timp. Avea atât de multe regrete şi sentimente de vinovăţie, de ruşine. Multe dintre cele pe care le-am trăit când l-am pus sub acuzare. Dar am realizat că ceva este încă neterminat. N-am vorbit cu Trent de când a plecat într-o după-amiază cu cartea mea de credit. În timpul procesului doream să-i sucesc gâtul, nu să discut cu el. Cred că am nevoie să-i spun exact cât de mult m-a rănit, lăsând la o parte starea contului meu.

– Poţi să *îi trimiţi* o scrisoare.

Ea întâlni privirea lui Grey şi nu se lăsă influenţată de dezaprobarea din ochii lui.

– Am nevoie de o întâlnire faţă în faţă.

El îşi clătină capul.

– Nu te-ai gândit destul. De ce vrei să intri în asta? Să conduci până la New York pentru a merge la o închisoare. Ştii cum este acolo? Higgins vrea numai să se joace cu sentimentele tale. El încă încearcă să te înşele. De ce vrei să cazi încă o dată în capcană?

– Speram să mă înțelegi.

– Cred că te înțeleg prea bine.

Tonul lui grav o îngrijora.

– Trebuie să termin cu asta, Grey.

– Să termini sau să trezești vechile sentimente?

Mânia și interpretările lui o enervară și Kit izbucni:

– N-aș fi fost la tine acasă, plantând flori în grădina ta, dacă aș fi dorit să-mi trezesc vechile sentimente!

– Îți spun ceea ce văd, Kit. Tu întotdeauna când vorbești despre el îi rostești numele mic. N-am auzit amărăciune sau ură în vocea ta când îl amintești. Cel mult am găsit aducere aminte. Cum poți explica asta?

Țâșnind în picioare, își scutură mâinile și ridică uneltele de grădinărit.

– Sunt plină de amărăciune și ură. Mulțumesc lui Dumnezeu. Am dreptate, în felul meu. Dar am avut sentimente pentru acel bărbat. Poate că a jucat teatru, încă nu pot ști, dar m-a făcut să mă simt aparte. Da, m-a înșelat, dar am petrecut împreună clipe plăcute. Și era întotdeauna delicat și atent.

– Într-adevăr, atent. Avea două neveste în alt stat, murmură Grey, ridicându-se în picioare.

– Am realizat cine este Trent Higgins, Grey. Este un hoț. Pe lângă banii pe care i-a furat de la mine el mi-a furat puterea de a avea încredere. Asta vreau înapoi. Nu cred că putem ajunge prea departe în relația noastră dacă nu o recuperez.

– Dacă a-l vizita pe Trent Higgins este singura cale prin care o poți recupera, trebuie să mă întreb care-i legătura cu noi. Relația noastră poate depinde de mine sau de tine, nu de un om viclean care încă se teme pentru propria-i piele.

Ea se așteptase la mânia lui Grey, dar nu-i prevăzuse dimensiunile. Dintr-un dezacord unul trebuia să învingă și celălalt să piardă. Erau într-un impas.

– Mă duc să-mi strâng lucrurile și să plec.

Umerii lui Grey tresăriră, brațele îi deveniră rigide.

– Nu am terminat discuția asta.

– Nu mai este nimic de discutat. Mă duc să-l văd pe Trent. Dacă nu eşti de acord, nu eşti. Dar nu-mi pot trăi viaţa aşteptând aprobarea ta.

În timp ce ea făcu un pas spre uşă, el îşi încrucişă braţele şi se postă în faţa ei. Soarele îi lumina chipul şi înmuindu-i-se picioarele, ea simţi că tot ceea ce îşi doreşte era să-l simtă din nou aproape.

– Tu încerci să fugi, Kit. Încerci să ridici obstacole.

– Nu. Încerc să dobor obstacolele. Ai spus că ne putem respecta reciproc opiniile, chiar şi atunci când nu suntem de acord. Tu îmi respecţi părerea?

Grey rosti grăbit:

– Îţi respect părerea, dar cred că faci o greşeală.

După o tăcere apăsătoare, ea întrebă:

– Şi acum?

El îi studie ochii, gura, buzele.

– Eu o să fac un duş, spală-te şi tu, după care ne vom gândi împreună. Şi vom hotărî dacă mergem să jucăm mini-golf, sau poate mergem la un film.

Grey îşi ridică bărbia şi-i făcu cu ochiul.

– Sau putem lăsa la o parte golful şi filmul şi să facem un duş împreună.

El nu o excludea, nu o dădea la o parte, nu o respingea, în ciuda opiniilor lor diferite. Inima ei se umplu de fericire şi speranţă. Poate Grey avea dreptate. Poate că diferenţa de opinie nu trebuia neapărat să ridice un zid între ei.

– Un cinematograf cu aer condiţionat şi o pungă de popcorn sună tentant.

O cuprinse pe după umeri, conducând-o prin casă, murmurând:

– Nu credeam că vei fi de acord cu duşul.

Telefonul se auzi înainte ca Grey să deschidă uşa. Luându-şi braţul de pe umerii lui Kit, se repezi în living şi ridică receptorul. Văzându-i expresia concentrată, inima ei începu să bată mai repede.

El spuse în receptor:

– Voi fi acolo cât de repede pot.

Lăsând jos receptorul, se întoarse către Kit.

– Deedee a avut un accident în timpul unei drumeții și trebuie să o iau. Este la un spital din Gettysburg, cu mâna în gips. Jenny spune că n-a pățit nimic altceva, dar mă voi liniști numai atunci când o s-o văd. Vrea să vii și tu cu mine. Trebuie să-mi iau portofelul și cheile de sus și putem merge.

Nu-i aruncă nici o privire lui Kit în timp ce urca scările.

Acesta era oare lucrul la care se aștepta Grey? O va acuza oare pe ea pentru că încurajase excursia?

CAPITOLUL VIII

Kit nu se aştepta să facă conversaţie în timp ce Grey conducea spre Gettysburg. Îşi putea imagina ce se petrece în mintea lui. În ce fel de situaţie se pusese Deedee? Era cineva cu ea când s-a întâmplat accidentul? Şi dacă da, cum de s-a întâmplat?

Kit îşi reaminti de sfatul pe care i-l dăduse lui Grey de a o lăsa pe Deedee să încerce să-şi ia zborul. Ar fi trebuit să-şi ţină părerea pentru sine? Deşi Deedee dorise să vină şi Kit împreună cu Grey, ar fi trebuit ea oare să-şi vadă de treabă? Nu era sigură că putea face acest lucru.

Camera de urgenţă a spitalului era relativ liniştită pentru o duminică de vară. Jenny se uita după ei. Se trase un pas în spate când Grey se apropie de ea. Expresia feţei lui era înspăimântătoare şi cerea răspunsuri.

– Îmi pare rău, domnule Corey – îngăimă pistruiata roşcată. Nu a fost vina nimănui. Coboram un deal când Deedee a alunecat.

– Unde este ? întrebă el cu vocea întretăiată.

– Vă conduc eu. V-au aşteptat să veniţi şi să semnaţi toate hârtiile înainte de a-i administra un medicament împotriva durerii.

El îşi strânse buzele.

O asistentă îi aştepta la uşa camerei de gardă. După ce Grey se prezentă, îi conduse către o rezervă.

Deedee stătea întinsă pe o targă, rezemată de două perne. Părea îngrijorată. Evitând să-l privească pe Grey, privirea ei se aţinti asupra lui Kit.

– Ai venit!

– Sigur că am venit. Grey mi-a spus că ți-ai dorit să vin. Cum te simți?

– Bine.

În cele din urmă se uită la fratele ei pe sub genele lăsate.

– Ești supărat?

Grey se îndreptă direct către Deedee și o îmbrățișă.

– Nu sunt supărat pe tine, scumpo. Te-ai rănit rău?

Ea ridică din umeri, împinse pătura și-i arătă brațul prins într-o eșarfă. Bosumflată, spuse:

– Nu vreau nici un medicament.

Grey o mângâie pe mână.

– Mă duc să-l caut pe doctor.

– Trebuie să plec, murmură Jenny.

– Îi țin eu companie lui Deedee cât timp vorbești cu doctorul, se oferi Kit.

Cu o privire ce spunea *să ai grijă de tine*, Grey o pofti pe Jenny afară.

Deedee se uită la Kit și oftă.

– Nu am vrut să cad.

Kit se așeză pe scaunul de lângă pat.

– Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Deedee se luminară.

– Am urcat dealul ăla mare chiar până în vârf! Am făcut ca toți ceilalți. Dar după aceea a trebuit să coborâm pe partea cealaltă. Am călcat pe niște pietre care s-au mișcat... Grey e supărat pe tine? Pentru că ai spus că pot să merg?

Kit știa că Deedee își va da seama dacă o va minți.

– Nu știu. Este îngrijorat pentru tine.

– Întotdeauna își face griji pentru mine.

– Te iubește, spuse blând Kit.

Deedee își trase nasul.

– Știu.

Grey dădu la o parte perdeaua, având o rețetă în mână.

– Doctorul a spus să-ți ții brațul în eșarfă două zile, apoi să încerci să stai fără ea. A spus că ți-ai luxat cotul.

El ridică rețeta.

– O să luăm astea de la farmacie. Dacă braţul o să te doară prea tare, doctorul a spus să iei o pilulă.

Deedee îngheţă.

– Nu mă doare prea tare. Cred că ar trebui să-i spunem Tanyei ce s-a întâmplat.

Grey încuviinţă.

– Îi voi explica eu.

– Pot să-i spun şi singură, protestă Deedee.

Grey aruncă surorii sale o privire lungă.

– Ai nevoie de ajutor ca să te îmbraci?

– Poate ca să-mi trag cămaşa. Dar Kit poate să mă ajute.

Sprâncenele lui Grey se ridicară întrebător.

– Mă duc la farmacie, după care vă aştept în sala de aşteptare.

Kit se uită spre Grey, dar el deja plecase. Deedee îşi afirma independenţa din ce în ce mai mult. Îi va lua ceva timp lui Grey să se obişnuiască cu asta. Se părea că Deedee îşi schimbase atitudinea faţă de Kit, simţind că este de partea ei. Ar fi putut chiar deveni prietene. Dacă Grey le va permite. Dacă Grey n-o învinovăţea pe ea pentru accident. Viaţa nu e niciodată simplă.

Deedee pălăvrăgi în timpul drumului către Meadeville, povestindu-le despre experienţele ei de a găti la focul de tabără, de a merge la un ring de dans împreună cu alţi excursionişti, de a dormi în cort. În mod evident se distrase foarte bine. În ciuda accidentului excursia îi prinsese bine.

Înainte ca Deedee să deschidă portiera, o întrebă pe Kit:

– Poţi să vii s-o vezi pe Star?

Kit îşi mută privirea către Grey, apoi din nou către ea.

– Eşti sigură că e-n regulă?

– Daa! răspunse Deedee. Duminica e destul de liniştit. Toţi se joacă probabil cu mingea, sau ceva de genul ăsta.

Kit merse cu Deedee să-i găsească pisicuţa, în timp ce Grey vorbea cu Tanya, şi ea îşi dorea să ştie la ce se gândeşte el. Sau mai degrabă, ce simte. Kit şi Deedee se jucară cu o minge de staniol cu Star, până ce Grey intră în cameră şi spuse:

– Deedee, noi o să plecăm acum. Cum te mai simţi?

– Mă doare când mă mişc.

El veni şi se aşeză lângă ea pe canapea.

– Atunci stai liniştită în seara asta şi uită-te la televizor. Şi să iei o pastilă dacă te doare prea tare.

– Poate o să iau, poate nu, spuse ea ridicându-şi mândră bărbia.

Kit îşi reţinu un zâmbet. Deedee îşi afirma independenţa cu tărie.

În timp ce Grey îşi îmbrăţişa sora de plecare, Deedee îi spuse:

– Accidente se pot întâmpla oricui, Grey.

El se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte.

– Presupun că da. O să te sun mâine.

Kit l-a mai mângâiat puţin pe Star pe cap, apoi s-a ridicat în picioare. După aceea Deedee s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o puternic. Ochii lui Kit s-au umplut de lacrimi în timp ce o strângea în braţe pe Deedee.

– Ai grijă de tine.

– Voi avea, spuse Deedee cu un zâmbet pe buze.

Kit îl urmă pe Grey până la ieşire. O dată ieşiţi afară, el o prinse de braţ şi a întrebă:

– Ai vrea să facem o plimbare?

Kit privi de-a lungul străzii umbrite de copaci, şi simţi briza caldă mângâindu-i părul şi obrajii.

– O plimbare ar fi foarte bună.

Au început să meargă încet, pe trotuar, de-a lungul străzii, Grey fiind în partea dreaptă a ei. Kit se apropia cât mai mult de el dorind să-l simtă, dorind ca el s-o mai atingă o dată, dorind să se restabilească legătura dintre ei doi. Dar nu era decât o singură cale care ar fi putut lămuri lucrurile.

– Mă învinovăţeşti de accidentul lui Deedee, nu?

– Da. Am făcut asta. Deoarece tu ai încurajat-o. Văd că-mi dai dreptate. Dar, după aceea, m-am învinovăţit pe mine însumi pentru că am lăsat-o să plece. Ar fi trebuit să iau decizia corectă, indiferent de ce ar fi spus altcineva.

– Dar ai luat decizia corectă. Nu vezi lucrul ăsta?

Grey o luă pe după umeri pe Kit.

– Întotdeauna mă pot baza pe tine pentru că întotdeauna o să-mi spui exact ceea ce gândeşti.

– Mi-aş dori să-mi spui şi tu la ce te gândeşti. Cred că ai fost supărat. Am crezut că ai să-mi spui să plec. Am crezut....

Grey se opri, o luă în braţe, şi îi acoperi gura cu a lui. El o luă în stăpânire delicat, sorbindu-i buzele, cerând un răspuns din partea ei, excitând-o aşa cum numai el putea. Topindu-se în braţele lui, ea îi răsfiră părul cu degetele. Mâinile lui coborâră încet pe spatele ei, îi alunecară pe fese şi o traseră spre el, apăsând-o în el mai mult ca niciodată. Respiraţia ei deveni din ce în ce mai grea, împărtăşind plăcerea excitării partenerului. Îl dorea cu disperare, dar îi era încă frică de consecinţele apropierii.

Grey îi apucă buza de sus cu dinţii, strângând-o, aproape muşcând-o cu delicateţe, apoi lăsând-o încet.

– Eram îngrijorat, supărat, dar nu pe tine. După ce am discutat cu Deedee şi am aflat cât de mult i-a plăcut şi cât de bine s-a distrat, mi-am dat seama că se schimbă. Şi se schimbă în bine. Şi a trebuit să învăţ să accept asta.

Kit zâmbi şi îi prinse faţa în mâini.

– Eşti un bărbat închis, interiorizat.

O umbră trecu pe faţa lui Grey.

– Câteodată durează ceva timp. Dar ştiu că este o problemă faţă de care sunt cu adevărat rezervat, introvertit. Trent Higgins. Te-ai hotărât ce vei face?

Ea îşi lăsă mâinile să-i cadă.

– O să mă duc să-l văd.

Expresia feţei lui Grey deveni brusc serioasă, dură. Strângând din dinţi, spuse:

– În regulă. Dar lasă-mă să merg şi eu cu tine.

– Nu. Nu ai de ce să mă însoţeşti acolo. Grey, îmi port singură războaiele. Iar pe ăsta vreau să-l termin o dată pentru totdeauna.

El îi luă bărbia în mână.

– Cât de departe vrei să meargă relaţia noastră?

Kit simţi o gheară în piept, simţi cum, de acolo, panica creşte şi o învăluie. Credinţele, riscurile, pierderile posibile s-au

aglomerat în mintea ei, o parte din ea simțea cum se diluează în emoție. Cât de mult își dorea ea ca relația să se adâncească? În acest moment nu avea decât un singur răspuns.

– Nu știu.

Mâna lui îi eliberă bărbia și căzu pe lângă el.

– Încă nu ai încredere în mine.

– Încerc.

– Nu este o chestiune de încercare. Ori ai, ori nu ai încredere în mine.

– Nu este chiar atât de simplu.

– Atunci fă un pas înainte. Lasă-mă să merg împreună cu tine la Higgins.

După o clipă de tăcere, continuă cu o voce caldă:

– Am putea să mergem acolo sâmbătă, să luăm cina împreună și să rămânem acolo peste noapte.

Kit simți brusc cum i se înmoaie din nou picioarele și-și simți inima bătând cu putere pe măsură ce gândurile ei construiau imaginea a ceea ce ar putea fi... ei doi singuri.

– Într-un motel, spuse ea aproape ca pentru sine.

El îi prinse o șuviță de păr, i-o dădu pe după ureche, privind-o stăruitor în ochi.

– O să luăm două camere, apoi o să lăsăm inspirația să ne poarte. Va trebui să decidem pe care din ele o vom folosi.

Grey deveni serios, lucru care o sperie. Dar poate că era timpul de a lua o decizie relativ la ceva mai mult decât o singură cameră de motel. Poate că era timpul să-și asume riscul de a iubi din nou.

*
* *

Sâmbăta următoare, imediat după cină, după ce se lăsase seara, Grey o conducea pe Kit către camera ei din motel. Fusese tăcută tot drumul, dar, cu toate acestea, ea l-a lăsat s-o conducă. Acesta era un progres.

Înainte de asta era atât de independentă și din cauza lui Trent Higgins atât de îngrijorată, încât n-ar fi făcut acest lucru.

Grey descoperi că o doreşte din ce în ce mai mult. Îi dorea zâmbetele, sărutările, totul, ar fi vrut s-o aibă lângă el tot timpul.

Se opri în faţa uşii.

– Nu ai de gând să mă inviţi înăuntru? Cred că aş vrea să văd un film.

De fapt, el avea în minte mai mult decât un simplu film. Semiîntuneric, hârjoneală în pat...

Se simţea mai degajat. Deedee părea să-şi găsească un loc împreună cu ei. Dorise s-o vadă pe Kit după accident dintr-un anume motiv – simţise că are un aliat. Kit abordase relaţia cu sora lui cu fineţe şi atenţie, neprivind-o niciodată de sus, încercând întotdeauna s-o înţeleagă. Aşa că Deedee nu mai reprezenta o barieră. El dorea să treacă în relaţia sa cu Kit la următorul nivel, un nivel fizic. Dar încrederea încă reprezenta o problemă pentru el. O putea vedea în ochii ei, o putea simţi în felul degajat în care-i răspundea, apoi se oprea dintr-o dată.

– Nu ştiu dacă este o idee bună să intri, spuse Kit ocolindu-i privirea.

Scrisoarea de la Higgins mărise îngrijorarea lui Kit şi ezitările ei. Grey nu era sigur de ceea ce-i provoca îndoieli sau ceea ce gândea exact, dar bănuia că Higgins încă trezea în ea anumite emoţii. Şi dacă ea...

Această vizită fusese o greşeală blestemată şi el dorea să fie sigur că nu va deveni mai mult decât o greşeală.

– Care sunt orele de vizită mâine?

– De la zece la cinci. Cred că voi merge după micul dejun.

– Vrei să spui *noi* vom merge, nu-i aşa?

– Nu, nu vreau. Vreau să merg singură, Grey.

Nu mânia lui lupta, ci îngrijorarea pentru ea.

– Nu este o idee bună. Am venit să te susţin şi asta e ceea ce am de gând să fac.

– Să mă susţii? Nu ţi-am cerut să vii să mă ţii de mână. De fapt nu ţi-am cerut să vii deloc. A fost ideea ta. Am fost de acord deoarece excursia ne-a dat ocazia să petrecem ceva timp împreună.

– Nu te duci la închisoare singură.

Kit îşi îndreptă ţinuta.

– O, ba da.

– Fii serioasă.

– Sunt foarte serioasă. Afacerea asta nerezolvată este a mea și numai a mea. Sunt fată mare, Grey. Pot să-mi port singură de grijă.

– Desigur. Chiar foarte bine. De asta și vrei, în primul rând, să te amesteci în povestea cu Higgins.

Kit îl privi stupefiată o clipă și el știu că spusese ceva nepotrivit. Durerea licări în ochii ei, chiar înainte de a deveni de un albastru glacial. Își luă cheia din poșetă și deschise ușa. Apoi se întoarse către el și spuse:

– Poți să uiți de film, și de orice altceva ai fi avut în minte. Nu-mi place să-mi spui ce să fac sau să insinuezi că nu sunt suficient de inteligentă sau suficient de înțeleaptă pentru a-mi lua propriile decizii.

– Kit...

– Ne vedem mâine. După ce mă întâlnesc cu Trent. Noapte bună.

El n-ar fi lăsat-o să plece atât de ușor. N-ar fi lăsat-o să ridice un zid pe care el nu l-ar fi putut dărâma. Înainte ca ușa să se închidă în fața lui, o urmă înăuntru și o strânse în brațe. Fără să-i dea nici o șansă de împotrivire, o sărută puternic și rapid, cerându-i mai mult decât o sărutare de noapte bună în prag.

El voia să-i spună atâtea lucruri – că îi aprecia frumusețea, că îi admira inteligența și curajul și că-și dorea mai mult decât o noapte în patul ei. Dar cuvintele păreau să nu-și găsească locul, în timp ce dorința și foamea de ea aveau întâietate. Trecându-și mâna prin părul ei, își introduse limba în gura ei și îi atinse delicat cerul gurii, trăgând-o mai tare spre el. Când Kit suspină, el speră că și ea era la fel de pierdută ca și el. Dar trebuia să fie sigur de asta.

Îndepărtându-se de ea, îi cuprinse capul în palme.

– Doresc să se întâmple asta, numai dacă o dorești și tu. Dacă vrei să plec, spune-mi acum.

Kit îi cercetă fața, apoi își ridică brațele și le încolăci în jurul gâtului lui.

– Nu vreau să pleci. Vreau să faci dragoste cu mine.

Era tot ce-şi dorea el să audă.

Dintr-o mişcare îşi dădu jos sacoul. Pe măsură ce Grey îi desfăcea fermoarul de la rochie, Kit îi desfăcu cravata şi, fără să se grăbească, îi descheie nasturii de la cămaşă. Dezbrăcatul avea un scop, o finalitate clară. Cu siguranţă, preludiul. Dar Grey ştia faptul că dacă s-ar fi excitat şi mai mult, totul s-ar fi terminat chiar înainte de a începe. Sau cel puţin el ar fi terminat. Ciorapii fini de mătase dezgoliră picioarele lungi ale lui Kit sub atingerea tandră al lui Grey. Timpul părea că s-a oprit în loc. Kit îşi desfăcu singură portjartierul şi îl lăsă să cadă. El îi prinse mâinile în ale lui.

– Te doresc, Kit! Te vreau!

Ea îi zâmbi cald.

– Atunci ce mai aşteptăm?

Dorinţa ei sinceră făcu să dispară orice urmă de încordare. După ce Grey s-a dezbrăcat, o luă în braţe, o strânse aproape de el şi sorbindu-i dulceaţa buzelor o purtă spre patul imens, fără să-şi întrerupă sărutul.

Când o lăsă pe pat, ea se întinse să-l ajungă. El se aşeză lângă ea în pat, îşi puse prezervativul şi-i spuse:

– Eşti pregătită?

– Da, spuse ea încet.

Desfăcându-i coapsele, atingerea mâinii lui o pătrunse, descoperind că este gata. Controlându-se foarte bine, el o penetră încet, privindu-i chipul. Respiraţia ei deveni grea, îşi ridică genunchii şi îl trase mai tare în ea.

– Kit, nu ştiu cât timp o să...

Ea îi acoperi gura cu mâna.

– Îţi faci griji prea multe. Prima dată nu trebuie să fie şi singura dată.

Cuvintele ei îl scoaseră din minţi. El o pătrunse adânc şi la geamătul ei de plăcere se retrase şi o pătrunse din nou. Kit îşi armoniză mişcările cu ale lui încurajându-l, fiecare gest al lui făcând-o să atingă culmi nebănuite de plăcere. Până când strălucirea ochilor ei îi spuse că şi ea era pe punctul de a atinge orgasmul şi că era gata să treacă dincolo de vârf.

Ultima lui pătrundere fu și cea mai puternică. Eliberarea lui se suprapuse cu țipătul ei adânc. Kit îi strigă numele. El se lăsă să cadă lângă ea, strângând-o în brațe, dorind să rămână așa o veșnicie.

*
* *

Kit se trezi cu sufletul plin, răsfățată, și se simțea mai protejată decât se simțise vreodată, cu brațul lui Grey în jurul ei. Noaptea trecută fusese...

Nu existau cuvinte pentru a o descrie. Din fericire, avuseseră o mulțime de anticoncepționale. Ea cumpărase câteva, așa cum făcuse și Grey. Avuseseră același lucru în minte, dar Trent Higgins aproape că îi făcuse să uite ceea ce își doreau amândoi.

Dar protecția agresivă a lui Grey o marcase. Și încă trebuia să se lupte cu ea în dimineața asta. Dar după noaptea trecută, după asemenea momente de apropiere a sufletelor, el n-ar fi putut înțelege că ea trebuie să meargă acolo?

Era lipită de Grey când, dintr-o dată, realiză că nu-i mai simte brațul la fel de protector ci seducător. Mâna lui se mișcă încet pe deasupra sânilor ei. Ridicându-și capul, văzu că și el era treaz.

– 'Neața.

Părul lui era ciufulit, barba îi umbrea fața, și arăta chiar mai sexy decât noaptea trecută.

– 'Neața și ție.

– Cum te simți?

Nu era sigură la ce se referea întrebarea, dar nu avea nici o importanță.

– Mă simt minunat. Dar tu?

– Ca și când aș fi gata să iau de la capăt noaptea trecută. Încet, în lumină, pe îndelete, fără grabă, ca și când ar fi ultima oară când ne-am îmbrățișa unul pe altul.

– Grey, noaptea trecută totul a fost extraordinar. Nu aș schimba absolut nimic.

El zâmbi larg.

– Nu trebuie să schimbăm nimic. Dar putem să adăugăm ceva.

Mâna lui alunecă pe sânul ei alintându-l, trădându-şi intenţiile.

Ea aştepta fremătând în timp ce el se apropia în cercuri tot mai mici, aţâţătoare, de sfârcul ei, neatingându-l. Nerăbdătoare, mâna ei pătrunse între coapsele lui, încercând să-i spună prin această atingere că-şi doreşte mai mult de-atât.

– Încet, Kit. În dimineaţa asta o vom face fără grabă.

El zâmbi când ea oftă plină de pasiune. Dacă el o vrea fără grabă, atunci ea i se va da fără grabă. O tortură senzuală care le va intensifica cu siguranţă plăcerea. Sprijinindu-se în cot, ea îi spuse cu voce joasă:

– În regulă. De unde să încep?

– De unde vrei.

Cu o intenţie vădit vicleană, îşi potrivi trupul lângă al lui, sânul ei alintându-i pieptul, piciorul ei încolăcindu-se peste al lui. Ea îi văzu ochii tulburi şi realiză că reuşise să-i trezească simţurile. Când degetele ei îi atinseră sfârcurile aţâţându-l, broboane de sudoare îi apărură pe frunte, trădând intensitatea excitării ce-l cuprinsese.

– Este suficient de încet? îl întrebă ea cu candoare.

– Exact aşa cum trebuie, reuşi el să răspundă.

Buzele ei se apropiară de sfârcul lui.

Când limba ei îl atinse, el îi trecu mâna prin păr şi o apucă strâns.

– Kit...

– Abia ce am început, spuse ea încetişor, lingându-i sfârcul, dezmierdându-l uşor cu vârful limbii şi, în cele din urmă, muşcându-l tandru. El se retrase brusc şi, după ce ea îl privi în ochi, văzu că nu se hotărâse dacă trebuia s-o oprească sau s-o încurajeze. Şi-a retras gura de pe sfârcul lui, înlocuind jocul buzelor şi al limbii cu cel al degetelor. Apoi îl sărută pe piept în jos, degetele jucându-i-se cu părul de pe pectorali, săruturile ei coborând tot mai jos. Muşchii lui se încordară, iar Kit ştia că îl avea în stăpânire. Asta o excită, tot atât de mult pe cât jocul ei îl excita pe Grey.

Mai jos, mai jos, mai jos, sărutările ei erau provocatoare. Grey o apucă de umăr.

– Nu.

Ea își ridică încet capul, lovindu-l ușor peste mână, înfruntându-l.

– Ba da.

Înainte ca el să poată face un gest, înainte ca să-și poată dori să facă un gest, ea îl cuprinse cu buzele, cu limba, cu totul. Grey se lăsă pradă ei o vreme, apoi o înlătură cu blândețe.

– Ești o vrăjitoare. Acum am să-ți fac tot ceea ce mi-ai făcut tu mie.

El o sărută, zdrobindu-i sânii. Limbile lor se încolăciră înfometate de pasiune. Când o sărută pe sâni respirația ei deveni întretăiată și își mușcă buza pentru a opri țipătul ce i se născuse în adânc. Sărutările lui coborâră, și ea știu cu siguranță că nu se vor opri acolo. Buzele lui o atinseră atât de intim, de profund, încât trupul ei se arcui de dorință, se încordă, crescând apropierea din ce în ce mai mult până când, brusc, ea se simți aprinsă, explodând în scântei și jăratic, fără suflare.

Lacrimi îi izbucniră în ochi și își dădu seama că niciodată nu trăise ceva atât de minunat. Grey se ridică pe coate, trupul lui s-a alipit de al ei, purtând-o iarăși pe culmile extazului. Al doilea orgasm al lui Kit a cuprins-o simultan cu ejacularea lui. Strigătul ei era strigătul unei contopiri totale.

Câteva minute mai târziu, Grey s-a răsucit pe o parte, lăsând-o pe Kit să se cuibărească lângă el. Ea putea simți respirația lui ușoară, având același ritm cu a ei. Cu vocea înecată de emoție, o întrebă:

– Ai mai făcut asta cu alt bărbat?

Întrebarea o șocă dar răspunsul ei aduse la suprafață întreaga ei iubire.

– Nu. Dar tu ai mai făcut dragoste cu o femeie în felul ăsta?

– Nu.

Ea oftă, întrebându-se la ce se gândește el, fiindu-i frică de răspuns.

– Te gândești la Trent, nu-i așa?

– Desigur, răspunse el scurt.

– De ce acum?

– Pentru că l-ai iubit. Şi pentru că peste puţin timp o să-l vezi din nou.

– Grey, trebuia să înţelegi până acum că afecţiunea pentru el nu mai există.

El îi ridică bărbia, astfel încât privirile lor să se întâlnească.

– Atunci nu te duce.

– Trebuie. Şi trebuie să mă duc singură.

– La dracu'!

Îi explicase de prea multe ori, iar dacă el nu înţelesese încă, ar fi fost inutil s-o mai facă o dată. Se desprinse de el şi coborî din pat.

– Trebuie să fac un duş. Iar după asta voi merge la închisoare. Poţi să rămâi... şi chiar poţi să faci un duş cu mine, spuse ea plină de speranţă.

Evitându-i privirea, el îşi lăsă picioarele să cadă pe marginea patului.

– Mă duc să aduc micul dejun şi apoi voi aştepta în hol.

Căutând în buzunarul de la pantaloni, găsi cheile pe care le aruncă pe pat.

– Voi fi gata să plec o dată cu tine.

După asta s-a ridicat şi s-a îmbrăcat repede. Nu a mai sărutat-o şi nici nu i-a urat succes. A ieşit pur şi simplu pe uşă.

*

* *

Trecând prin detectorul de metale, Kit îşi spuse că nu fusese nici o diferenţă faţă de trecerea prin sistemele de securitate dintr-un aeroport. Privind în jur, se întreba dacă acest loc l-a schimbat pe Trent Higgins. Dacă realizase că el nu putea să profite de oameni şi apoi să dispară pur şi simplu.

Îl văzu aproape imediat, sprijinit de perete şi cercetând vizitatorii care intrau în cameră. Arăta la fel de fermecător ca întotdeauna, dacă un bărbat poate arăta fermecător în haine de puşcăriaş. Părul său blond ajungea până deasupra sprâncenelor, iar ochii albaştri străluciră când o zări pe Kit îndreptându-se spre el.

Dându-se la o parte de lângă peretele de ciment, el stătu calm în fața ei și spuse:

– Am primit mesajul că vei veni. Mulțumesc.

Galant ca întotdeauna. Nervozitatea cu privire la această întâlnire se adăugase tensiunii cu Grey. Alături de multe alte lucruri. Ideea de a iubi din nou, faptul că se dăruise unui bărbat, însemna că avea încredere în el. Pe drum avusese mii de gânduri. Nu numai datorate faptului că avea încredere în Grey. Nu era sigură că și Grey avea încredere în ea. Dacă ar fi avut n-ar fi fost atât de stăruitor în a o însoți. Ce credea el că ar putea face? Să cadă în brațele lui Trent Higgins? Un bărbat mincinos care o înșelase?

Era suficient de matură pentru a ști că proverbialii lupi nu-și schimbă năravul. Și nu era suficient de naivă pentru a crede că lui Trent Higgins îi pasă vreun pic de ea. Lui îi păsa de ceea ce ea ar fi putut face pentru el.

Trent apropie două scaune.

– Putem să rămânem aici sau să ne așezăm afară, dacă vrei.

Aceasta nu era o vizită obișnuită, era un exercițiu în hotărârea de a-și reda pacea interioară. O dată așezată, strânse brațele scaunului.

– Mă bucur că te-ai hotărât să mă vezi. Într-adevăr îmi pasă de tine, Kit. Încă îmi pasă. Mă gândesc că, dacă vei începe să mă vizitezi în fiecare lună sau mai des, noi vom putea reînvia...

– Ce vrei de la mine, Trent? De ce mi-ai trimis scrisoarea?

El încercă să-i prindă mâna.

– Îmi amintesc timpul petrecut împreună, planurile pe care le-am făcut. Din nefericire m-am îndrăgostit de tine când eram în procesul de divorț. Aveam nevoie de bani la fel de mult ca de libertate și am fost prins de afaceri necurate.

– Dar prima ta soție? Nu ai divorțat niciodată de ea pentru a te căsători a doua oară. Eram pe cale să devin a treia?

– Am încercat să îndrept toate astea. Nu mă aștept să înțelegi. Nu mă aștept să ne iubim din nou.

Ce fusese cu ea în urmă cu trei ani? De ce nu-i văzuse lipsa de sinceritate? Cum putuse să-i creadă minciunile?

– Și femeia cu care te întâlneai pe când eram logodiți?

Ea nu aflase nimic până la proces. El făcuse mai mult decât să le întâlnească. Fusese atât de implicată în munca ei încât să nu observe timpul pe care ei îl petreceau împreună? Sau numai dorise cu înverşunare să creadă că adevărata iubire era posibilă? Ce bărbat putea să fie linguşitor şi agreabil şi să spună toate cuvintele potrivite când Kit avea nevoie să le audă?

– Spune-mi esenţialul, Trent. De ce mi-ai scris?

– Tocmai ţi-am spus...

Când expresia ei nu s-a înmuiat, şi hotărârea de a afla adevărul nu a slăbit, el oftă adânc.

– Am nevoie de un alt avocat şi asta e greu de făcut de aici. Mă gândeam că ai putea să cauţi şi să găseşti pe cineva care să poată să mă elibereze condiţionat cât mai curând.

Pur şi simplu nu-i venea să creadă cât de arogant putea fi acest bărbat.

– Cu siguranţă ai acces la numele şi adresele avocaţilor şi le poţi scrie tu însuţi.

– Dar ei pot arunca scrisorile.

Privirea lui se aţinti asupra ei cu o licărire admirativă.

– Cu tine stând în biroul lor va fi altceva.

Asta era. Îşi ţinu cumpătul atât cât era posibil.

– Nu voi sta în biroul nimănui pentru folosul tău. Am venit astăzi aici dintr-un singur motiv – să-ţi spun cât de mult m-ai rănit. Am avut încredere în tine. Am contat pe tine ca fiind bărbatul care spuneai că eşti.

– Uite, Kit, orice se poate întâmpla. Niciodată nu am intenţionat....

– Nu ştiu ce ai intenţionat şi ce nu. Ţi-am dăruit inima mea şi am crezut în promisiunile tale. Tu m-ai călcat în picioare. Mi-ai furat încrederea în bărbaţi şi ai distrus-o.

– Nu fi atât de melodramatică. Oricine poate fi luat de val. Şi asta nu înseamnă că nu mi-am făcut griji pentru tine.

– Griji? Tu nu ştii ce înseamnă acest cuvânt. Acum este un bărbat în viaţa mea în care aş vrea să cred. Dar mă sperie de moarte gândul că mă va răni şi el.

– Kit, îţi voi restitui banii.

Probabil era o altă promisiune care nu va fi ţinută niciodată.

– Încă n-ai înțeles. Nu este vorba despre bani. Da, am avut doi ani grei plătindu-ți datoriile, restituind creditele, construind altă bază pentru securitatea mea financiară. Dar banii vin și se duc. Fidelitatea, încrederea și loialitatea, nu. Mi-ai furat mai mult decât banii. Ai jefuit cea mai adâncă parte din mine care credea în dragoste.

Ea se ridică.

– Dar sunt pe cale să descopăr asta din nou. De îndată ce îți voi plăti datoriile, de îndată ce voi fi, în sfârșit, pe picioarele mele din nou, voi învăța să am încredere. Am găsit pe cineva care știe într-adevăr ce înseamnă a avea grijă, nu pentru propriul avantaj ci pentru că este genul acesta de bărbat. Nu spune întotdeauna ceea ce vreau eu să aud, pentru că este sincer. Dacă, vreodată, vei dori o nouă viață, mai bine ai învăța cum să fii sincer, nu numai cu alții, ci cu tine însuți.

Doamne, se simțea atât de bine! Greutatea pe care o purtase în inimă dispăruse. Se simțea liberă. Și dorea să-l vadă pe Grey. Dorea să-i dăruiască încredere și speranță, așa cum făcea și el. Trent Higgins pur și simplu nu mai conta.

Îl lăsă pe Trent Higgins în închisoare, acolo unde-i era locul, și ieși afară în lumina soarelui, sperând ca încrederea în Grey să crească alături de dragostea ei.

*
* *

Jos în holul motelului, Grey răsfoia paginile unei reviste, fiind total neatent la imaginile tentante. Nu ar fi trebuit să plece chiar așa. Ar fi trebuit să-i spună că s-a descoperit pe sine gelos pe Higgins, și pe soarta pe care a avut-o lângă el, și dragostea pe care i-a oferit-o cândva. El ar fi trebuit s-o avertizeze că Higgins va încerca s-o înșele din nou și că el ar fi trebuit să fie cel care s-o apere.

Dar nu făcuse asta. El îi aruncase cheile furios pentru că nu l-a lăsat s-o însoțească. Ea chiar n-a înțeles că-și dorea atât de mult asta...?

Toate gândurile negre i se spulberară când ușa de la hol se deschise și Kit păși înăuntru. Arăta ca o rază de soare în costumul

ei galben, cu părul blond strălucind în fascicolul de lumină reflectată de geamurile uşilor. Zărindu-l, ea se îndreptă spre el cu o tentativă de zâmbet pe buze.

Ridicându-se, el îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi, astfel încât să n-o poată lua în braţe şi s-o sărute până când ea nu-l va fi alungat pe Higgins din gândurile ei.

– Cum a mers?

Cuvintele spuse brusc l-au surprins până şi pe el.

Pentru moment Kit păru nervoasă şi asta nu o caracteriza. O frică neobişnuită cuprinse inima lui Grey până când ea răspunse.

– El niciodată nu se va opri de a încerca să manipuleze şi să înşele. Nu-mi vine să cred că n-am văzut lucrul ăsta pe vremea când eram împreună.

– Nu căutai asta, spuse Grey cu o voce scăzută.

Apoi dădu frâu liber întrebării care-l frământa cel mai mult.

– Ai terminat-o cu el?

Kit se apropie de el atât de mult încât parfumul ei schimbă atmosfera, iar dorinţele celor doi s-au contopit.

– Am terminat. Când i-am spus cât de tare m-a rănit şi tot ceea ce am simţit atunci, şi ceea ce simt acum, am devenit complet liberă.

El, cu tandreţe, i-a urmărit cu degetul conturul buzelor, simţindu-i fiorul ce o cuprinsese.

– Şi ce înseamnă asta pentru noi?

Ea îi sărută vârful degetului, apoi trase adânc aer în piept.

– Înseamnă că nu-mi va mai fi frică de acum înainte. Dar mai înseamnă şi că trebuie să ai încredere în mine tot atât de mult pe cât vrei ca eu să am încredere în tine.

– Voi avea.

Ea îşi înclină capul.

– Dacă ai fi avut încredere în mine, n-ai fi fost atât de neliniştit în legătură cu vizita mea. Trebuie să ai încredere în sentimentele ce ne unesc.

Concluzia ei îl trezi la viaţă. Are dreptate? Este gelozia doar o simplă absenţă a încrederii?

– Grey, nu mă poţi proteja aşa cum încerci să o protejezi pe Deedee. Trebuie să ai încredere în capacităţile mele de a-mi urma instinctele, de a lua decizii şi de a spune adevărul despre ceea ce simt. Şi mă voi simţi subestimată, înşelată şi trădată dacă nu o vei face.

Intuiţia îi spunea că ea are dreptate. Raţiunea îi spunea că Kit nu poate fi nimic altceva decât un egal al lui.

– Obişnuinţele dispar greu. Sunt obişnuit să-i protejez şi să-i apăr pe cei la care ţin.

El nu putea să spună încă „iubesc". Poate pentru că era un cuvânt atât de greu şi care purta în el o întreagă lume de sentimente şi responsabilităţi. Pentru a-l spune, el avea nevoie de siguranţa unui viitor împreună.

Kit îl îmbrăţişă şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

O dorinţă copleşitoare îl cuprinse pe Grey. Dându-i capul pe spate, el se aplecă şi o sărută cu exaltarea dictată de inima lui plină, bucurându-se că a găsit o femeie ca ea, puternică, înţelegătoare şi afectuoasă. Curând... el îi va putea spune ce este în sufletul lui. Curând... ei vor avea încredere unul în celălalt, astfel încât vor păşi alături prin viaţă.

CAPITOLUL IX

Duminică dimineaţa Grey păşea pe aleea ce ducea către intrarea din spate a casei lui Kit, întrebându-se dacă ea se va bucura că-l vede, întrebându-se dacă vreunul dintre ei va fi gata să facă următorul pas. Ea fusese tăcută pe drumul către casă, ca şi el de altfel. Ea spusese că Trent Higgins aparţinea trecutului. Era pregătită să aibă încredere? Să iubească?

Nu numai relaţia cu Kit îl preocupa în acea seară. După cină primise o vizită de la reprezentantul lui Red Bucket. Corporaţia crescuse oferta. Noua lor ofertă nu putea trece neluată în seamă. Dacă o accepta ar fi putut investi banii pentru viitorul lui Deedee şi ar fi obţinut un venit mai mult decât confortabil. Pentru un cuplu. Pentru o familie. El, în mod sigur, se gândea la următorul pas.

Cu toate acestea, dacă accepta oferta nu ar mai fi fost proprietarul magazinului. Ar fi fost manager şi ar fi trebuit să asculte şi să urmeze regulile impuse de companie. Timpul său nu i-ar mai fi aparţinut, la fel şi magazinul sau produsele pe care le vindea.

Pentru moment se uită la cerul albastru străbătut de nori ce pluteau leneş de-a lungul unui drum invizibil. Tată, ce-ai spune tu ca Red Bucket să fie proprietarul magazinului?

Răspunsul veni în cuvinte pe care Grey le auzise adesea de la tatăl său. *Trebuie să fii propriul tău stăpân, fiule. Să iei singur deciziile şi să alegi calea ce trebuie urmată. Este singurul mod de a conduce o afacere.*

Grey ştia că nu este singurul mod, dar pentru el era modul corect. Era mândru că magazinul, cu ajutorul lui Kit, putea duce mai departe tradiţia pe care o pornise bunicul

său. Nu dorea să vândă magazinul. Nu voia să fie doar o verigă a lanțului.

Auzind cântându-se în bucătărie, Grey zâmbi și urcă treptele verandei. Bătu la ușă, dar ea nu auzi. Deschizând ușa, o putu vedea stând în fața chiuvetei, purtând o bluză albă și o fustă înflorată, cântând din tot sufletul în timp ce spăla legume. Era atât de frumoasă, atât de vie, și devenise o parte atât de importantă a vieții lui. Se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

Ea scoase un țipăt ușor.

– Grey, m-ai speriat îngrozitor.

Răspunsul lui a fost o atingere ușoară cu vârful nasului pe gât.

Ea spuse oftând:

– Dar cred că te voi ierta.

Dându-i părul într-o parte, el se apropie de pielea sensibilă de după ureche. Îi prinse lobul urechii între buze, jucându-se cu el. Ea se întoarse spre el, topindu-i-se în brațe, și el știa că îi putea simți virilitatea. Încet, el își ridică privirea și o strânse mai tare în brațe.

– Putem să sărim peste prânz, spuse el cu voce înfierbântată.

Ea își trecu degetele prin părul lui și își ridică fața așteptându-i sărutul. Când o atinse, viitorul dispăru pentru Grey, trăind clipa. Nu putea să creadă că dorința lui pentru Kit rămăsese la fel de intensă. Cuprinzându-i fața în palme, el spuse:

– Cred că mi-ai făcut vrăji.

– Ce fel de vrăji?

– Acel fel de vrăji care m-au făcut să doresc să nu plec de lângă tine noaptea trecută.

– Dar ai vrut să petreci ceva timp cu Deedee.

– Îmhm. Am petrecut. Dar n-am putut dormi gândindu-mă cum ai arăta în cămașă de noapte, cum mi-aș bucura privirea la vederea ta și cum te-aș dezbrăca de ea.

Putea citi dorința în ochii lui Kit a căror strălucire creștea o dată cu vorbele lui.

– Putem să amânăm prânzul și să probez una pentru tine, propuse ea încet.

– Un vis devenit realitate. Cât de norocos poate fi un bărbat? spuse el apropiindu-şi buzele de ale ei. Limba lui i se strecură între buze fără să aştepte ca gura ei să se deschidă.

Nu se putea sătura de dulceaţa ei. Gemetele ei îi aprinseră dorinţa la fel de mult ca şi parfumul ei îmbătător, părul mătăsos, pielea catifelată. Mâinile lui o mângâiară pe spate, iar când nevoia de a o avea deveni dureroasă, mâinile lui îi cuprinseră fesele aducând-o spre el, strivind-o cu tăria lui, nemaipăsându-i de cămăşi de noapte sau de haine, de mâncare sau băutură. Tot ceea ce îşi dorea, tot ceea ce avea nevoie, era Kit şi pasiunea ei în care el se scufundase.

Ea murmură când el o ridică făcând-o să-l cuprindă cu picioarele:

– Te-am surprins? rosti el înfundat în timp ce îi săruta obrajii, gâtul, urechile.

– Nu, şi eu te doresc. Dar în ritmul ăsta...

Ceva în vocea ei îl avertiză că ea dorea să se oprească... pentru moment.

– Care-i problema? – întrebă el lăsând-o să alunece încet.

– Nici una. Dar ar trebui să ne protejăm. Nu e cazul să ne forţăm norocul.

Chiar ar trebui? El nu se putea gândi la un lucru mai minunat decât a o vedea pe Kit purtând un copil în pântece. Copilul lui. Dar cum ar putea fi luat în considerare acest lucru când ei nu erau împreună decât de atât de puţin timp... când trebuia să se gândească la Deedee, la viitorul ei la fel de mult ca la al lui.

– Ai dreptate. Din nefericire, raţiunea mea zboară pe fereastră când sunt în preajma ta.

Faţa ei se lumină de un zâmbet şi-l luă de mână conducându-l spre dormitor.

– Kit, nu este o idee prea bună. Poate ar trebui să merg la farmacie...

O dată ajunşi în dormitorul zugrăvit în culorile apusului, cu un curcubeu uriaş ce se întindea de-a lungul încăperii, Kit se

îndreptă către măsuța de toaletă luând de acolo o punguță pe care i-o întinse zâmbind. Aruncând o privire înăuntru el rămase surprins. O cutie cu prezervative.

– Doar o cutie? o tachină el.

– Greyson Corey! spuse ea mimând indignarea și ducându-și mâinile la gură. Ești... ești....

– Nebun după tine, completă el lăsând să cadă punga pe pat și îmbrățișând-o cu putere. La dracu' cu cămașa de noapte, murmură el. O lăsăm pe altă dată.

În timp ce o săruta, flacăra dorinței s-a reaprins cu tărie în Grey. Brusc nerăbdător, incomodat de haine, el i-a tras bluza din fustă, dezvelindu-i pielea fierbinte. Problema era că purta una dintre acele bluze cu mulți nasturi, iar Grey înnebuni la gândul timpului pierdut pentru a-i desface unul câte unul. Inspirând adânc, se retrase puțin. Apoi începu cu nasturele de sus, fixându-și privirea într-a ei.

– Mă gândesc la toate lucrurile pe care vreau să le fac cu tine, la fiecare părticică a trupului tău pe care vreau s-o sărut.

Când degetele lui se luptau cu cel de-al treilea nasture, ea întrebă:

– Vrei să fac eu asta?

– Nu. Vreau să te descopăr singur.

Degetele lui îi mângâiară sânul, simțind-o vibrând. Pentru el. Cu el. După ce îi descheie ultimul nasture, îi dezgoli umerii, desfăcându-i sutienul. Apoi îi dădu bretelele jos de pe umeri. Ea lăsă sutienul să cadă pe podea.

Nu dorise niciodată atât de mult o femeie. Cu fiecare răsuflare, sânii ei se ridicau și coborau, iar ea stătea liniștită... așteptând... anticipând... Privirea lui se cufundă în a ei trăind tensiunea așteptării, mărind excitarea. Dar el nu putea aștepta prea mult.

Grey îi sorbi sfârcul cu buzele, gustându-l, umezindu-l cu limba.

– Oh, Grey!

El își ridică privirea.

– Da?

– Nu-ţi pot spune ce trezeşte asta înăuntrul meu. Mă face să realizez că sunt femeie în cel mai adânc sens al cuvântului.

El i-a cuprins sânul din nou, iar degetele ei se încleştară în părul lui. În timp ce el îi sugea sfârcul, ea îi smulse nerăbdătoare cămaşa. Kit era o amantă desăvârşită. Ea nu se putea abţine să nu-l atingă. El avea nevoie de pasiunea şi de tot ceea ce îi putea ea oferi.

Trăgând de cămaşă cu putere îl făcu să-şi ridice capul.

– Egali, şopti ea. Vreau să fim la egalitate.

– Iubito, suntem pe cale să fim, spuse el lăsând-o să-i tragă cămaşa peste cap.

În timp ce cămaşa zbură pe podea alături de sutien, ea îşi trecu febril degetele peste părul cârlionţat al pieptului lui, prin el, apoi unghiile ei îi zgândăriră sfârcurile; pulsaţia dorinţei lui viscerale cerea să fie satisfăcută. El căută nerăbdător fermoarul fustei.

Când fusta atinse podeaua, el îşi fixă privirea pe triunghiul de cârlionţi aurii acoperit de dantelă. Şi când se gândea că o va săruta acolo...

Dându-i jos bikinii, o atinse înainte ca ea să-l poată îndepărta. Ea gemu adânc când degetele lui alunecară pe pielea fină a pulpelor ei, atâtând, strângând, provocând-o să-l lase s-o atingă mai profund. Rezemându-se de toaletă ea îşi închise ochii. Dar el îi dorea privirile. Aţintite asupra lui.

– Priveşte-mă, Kit! Priveşte-mă cum îţi dăruiesc plăcere!

Când ea îşi deschise ochii, Grey înţelese că îi accepta provocarea.

Grey îşi dădu seama că nu voia ca ea să uite cine o atinge... cine îi dăruieşte plăcere. Poate părea ridicol, dar el era încă gelos pe Higgins. Dacă ar fi avut puterea, i l-ar fi şters din minte.

Mângâindu-i pulpele încet, Grey îi văzu ochii albaştri devenind înfometaţi... plini de dorinţă. Ea îşi muşcă buza de jos atunci când mângâierile lui urcară. Degetele lui se desfătau cu cârlionţii aurii ai feminităţii ei. În cele din urmă, atingerea lui pătrunse adânc în ea, în dorinţa ei.

– Grey!

– Da, iubito.

– Vreau mai mult, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Şi eu, replică el simţindu-i umezeala, dorinţa înflăcărată.

Ea gemu încet, pe măsură ce el pătrundea tot mai adânc.

Aplecându-se, el îi sărută abdomenul, cu o atingere ireală, aprinzându-i dorinţa tot mai mult, mai mult... Buzele lui o frământau dulce, umezindu-i pielea.

– Lasă-mă să te ating, îl imploră ea. Aşa cum mă atingi tu pe mine.

Doar gândul ăsta îl făcu pe Grey să sară din haine şi să revină alături de ea în mai puţin de o clipă. Şi când ea îl înconjură cu braţele, simţi că explodează.

– Kit....

– Nu-mi spune să mă opresc, şopti ea, în timp ce-şi plimba degetul mare pe capul mătăsos al bărbăţiei lui, dezmierdând-o cu limba, făcându-l să înnebunească de dorinţă.

Dar când mângâierile ei deveniră din ce în ce mai excitante, el îşi pierdu controlul. Întorcându-se, apucă punga de pe pat.

Degetele lui scotociră prin cutie. Ea i-o luă din mână şi extrase prezervativul. Cu mişcări nerăbdătoare, cu degete delicate şi cu o evidentă dorinţă de a-i dărui plăcere, ea îi puse prezervativul, rulându-l încet, provocând şi mai multă dorinţă, înflăcărare, pasiune... Patul părea a fi mult prea departe atunci când el o ridică şi o sprijini de toaletă, depărtându-i picioarele.

În ochii lui Kit izbucni surpriza, dar când el se afundă în ea, îşi încolăci picioarele în jurul lui. Îi stinse geamătul cu un sărut tot atât de intens şi fierbinte ca împreunarea lor. Ea se agăţă cu disperare de el, strângându-l în timp ce el o pătrundea iar şi iar, cu mişcări lente, delicate, până când amândoi s-au umplut de sudoare, străbătuţi de un val imens de plăcere. Cele câteva sticluţe de parfum de pe toaletă se clătinară când Kit se arcui primindu-l mai adânc în ea, strângându-l cu putere de fese, unindu-şi mişcările cu ale lui.

Muzica trupurilor lor căpăta note din ce în ce mai înalte, prinzându-i în melodia ei, adâncindu-i în armonia senzaţiilor. Grey îşi desprinse gura de a ei, unindu-şi răsuflarea şi geamătul pasionat cu ţipătul ei ascuţit, acompaniind explozia extazului lor.

Sprijinindu-se de toaletă, el îşi lăsă capul să cadă pe umărul ei, sărutându-l. Păstrându-l în ea, Kit îşi intensifică strânsoarea contractându-se, smulgându-i un ultim strigăt de plăcere, făcându-l să dorească să oprească timpul în loc. În cele din urmă el o ridică de pe măsuţă şi o purtă în braţe până la pat. Lăsându-se să cadă lângă ea, îi prinse zâmbetul pierdut.

– Mă bucur că măsuţa de toaletă este aproape goală, spuse el pe un ton răutăcios.

– De acum înainte nu mă voi mai parfuma fără să-mi aduc aminte de clipele petrecute acolo, îl tachină ea.

O ridică pe Kit deasupra lui, bucuros de remarca ei, dorind să-i dăruiască mai multe amintiri fierbinţi. Chiar înainte de a-şi exprima gândurile în cuvinte, sună telefonul.

Îl privi întrebător.

– Ar fi bine să răspunzi. I-am spus lui Deedee că rămân aici peste noapte.

În timp ce Kit se întindea după telefon, încă mai respira greu ca urmare a pasiunii puternice cu care făcuseră dragoste.

– Alo!

– Kit, sunt eu. Eric şi cu mine ne-am certat....

Vocea lui Maggie se întrerupse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kit îngrijorată.

– Ne-am contrazis. El s-a înfuriat. Nu ştiu unde este şi nici dacă va veni acasă la noapte. A plecat de mai bine de o oră... Kit, era atât de supărat... Este prima noastră ceartă de când ne-am căsătorit...

Lacrimile o opriră din nou.

– Vrei să vin la tine?

Maggie îi răspunse cu o uşoară ezitare:

– Nu. Voi trece eu pe la tine. Poate vei reuşi să mă ajuţi să-mi pun ordine în gânduri. Voi fi acolo în zece minute.

Când Kit lăsă jos receptorul, Grey o întrebă:

– Este vreo problemă?

– Maggie și Eric s-au certat. Ea vine aici. N-am avut când să-i spun că ești la mine.

O luă pe Kit în brațe și o strânse.

– Când o să ajungă aici, eu o să plec.

Înconjurându-i gâtul cu mâinile, ea îi spuse:

– Ești un bărbat foarte înțelegător.

– Știu cât de importantă este familia.

Ochii verzi ai lui Grey erau la fel de convingători ca și cuvintele lui, iar Kit realiză mai bine decât oricine că, într-adevăr, el înțelegea ce este o familie. El părea să înțeleagă tot ceea ce era important. Ea nu se putea înșela în legătură cu asta, nu? El o iubea cu atâta pasiune.... Oare îi dispăruseră pentru totdeauna îndoielile? S-ar fi gândit vreodată că ar putea avea încredere totală în el?

Buzele lui erau fierbinți, stăruitoare. Le deschise pe ale ei și îl primi înăuntru. Îi cuprinse spatele cu mișcări largi, apăsându-l ușor, apropiindu-l mai mult. Picioarele ei le atingeau pe ale lui. Sărutul lui o scufunda mai adânc, și mai adânc în pasiune, în timp ce limba lui căuta și explora și o incita. Își uitase îndoielile. Aproape.

Delicat, cu un râs provocator, îl împinse departe de ea, regretând că trebuiau să se oprească înainte de a găsi din nou plăcerea satisfacerii.

– Trebuie să mă îmbrac. Maggie va fi aici în scurt timp.

Grey îi sugeră în șoaptă:

– Poate vei proba o cămașă de noapte după ce pleacă.

Lui Kit îi plăcea cu Grey alături de ea. Îi plăcea să-l aibă în viața ei. Îl iubea. Și acest gând o speria de moarte.

Se îmbrăcară amândoi, privindu-se unul pe altul, zâmbind adesea. Kit tocmai își închidea fusta, când se auzi soneria. Spuse:

– Mă duc să-i deschid.

Arajându-și părul cu degetele, Kit strigă în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Imediat!

Când deschise uşa, sora ei îi văzu obrajii aprinşi, părul ciufulit şi, o clipă mai târziu, îl zări pe Grey stând în living.

– V-am deranjat?

Nasul lui Maggie era roşu, lacrimile îi străluceau în ochi. Kit îşi puse braţul în jurul ei.

– Nu. Intră.

– Eu tocmai plecam, spuse Grey, îndreptându-se spre uşă.

– Nu trebuie să pleci, spuse Maggie cu voce sigură. De fapt, poate că ai reuşi să-mi explici psihologia masculină, spuse ea gesticulând. Crezi că Eric a ştiut că un lucru ca ăsta mă va supăra? Nu pot să cred aşa ceva.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Kit conducând-o spre fotoliu. Grey stătea în picioare lângă scaunul ei verde, şi nu părea să se simtă în largul lui.

Cuvintele lui Maggie porniră să curgă:

– Ţi-am spus că Eric vrea să ne mutăm. Crede că avem nevoie de o casă mai mare. *Mie* îmi place casa noastră. Biroul meu este perfect acolo unde este, şi clienţii ştiu unde să mă găsească.

– Ai spus că tu şi Eric aţi mai discutat asta.

Maggie se încruntă.

– Da. Fără să luăm nici o decizie. Am crezut că vom mai sta acolo încă un an, cel puţin.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Eric a plătit un avans pentru o casă, astăzi! explodă sora ei. Fără ca eu să o văd, măcar. Fără să-mi spună înainte. Poţi să crezi asta?

Kit ştia că Eric era genul de bărbat autoritar. Dar o iubea pe Maggie mai mult decât propria-i viaţă şi n-ar fi făcut niciodată ceva cu scopul de a o răni.

– Care a fost motivul lui?

– Asta l-am întrebat şi *eu* şi s-a înfuriat. Mi-a spus că a văzut casa perfectă pentru noi şi a acţionat în consecinţă. Cum poate el să ştie că este perfectă, când eu încă n-am văzut-o? Şi de ce nu mi-a spus că a contactat un agent imobiliar?

Îl privi pe Grey nedumerită și îndurerată.

În timp ce-și trecea mâna peste bărbie, Grey arăta mult mai stânjenit decât cu câteva minute în urmă.

– Maggie, nu-ți pot spune motivele lui Eric.

Arăta foarte supărată.

– Știu asta. Dar spune-mi de ce bărbații cred că deciziile lor sunt cele mai bune. Eu niciodată nu m-aș *gândi* să depun un avans pentru ceva atât de mare...

Își acoperi fața cu mâinile.

– Oh, Doamne!

Maggie devenise puțin mai generoasă cu cheltuielile de când se căsătorise cu Eric. Fusese reținută toată viața, până când Eric îi dăduse sentimentul că pot ieși întotdeauna la suprafață. Era evident faptul că o durea hotărârea lui unilaterală. Kit privi lacrima care aluneca pe obrazul surorii sale și, pentru prima dată în viață, nu știa ce să spună. O iubea pe Maggie și o respecta, iar cumnatul ei o învățase ce înseamnă adevărata afecțiune.

Grey se apropie și se opri lângă fotoliul lui Maggie.

– Nu pot să-ți spun ce gândește Eric, dar oricine vă privește poate spune că, pentru el, soarele răsare și apune o dată cu tine. Nu a făcut asta ca să te rănească.

Maggie ridică privirea și ochii îi erau plini de durere.

– Trebuia să știe că nu-mi place ideea. Nu vreau să mă mut.

– De ce? întrebă Kit.

– Ți-am spus.

– Dar ăsta nu este un motiv. Dacă te gândești că veți avea un copil, că vei fi cu Eric, ce importanță mai are unde locuiești?

– Dar am decorat casa singură, și am fost întotdeauna fericită acolo. Este un simbol al.... independenței mele.

Kit o bătu ușor pe braț.

– Poate că asta este problema. Poate că Eric nu simte că acolo este acasă. Poate o simte mai degrabă ca fiind casa ta, și nu o casă care să vă aparțină amândurora.

– Atunci de ce a cumpărat-o singur? întrebă Maggie, ridicând tonul.

Grey spuse:

– Maggie, bărbaţilor le place să simtă că au grijă de cei pe care-i iubesc. Probabil n-a vrut ca altcineva s-o cumpere, înainte ca tu s-o poţi vedea. S-ar fi putut întâmpla şi asta.

Kit sugeră:

– Poate s-a gândit că asta te va determina să o vezi, cel puţin. Fii sinceră, poţi fi foarte încăpăţânată uneori!

Maggie nu negă. Îl privi pe Grey.

– Deci, el a făcut asta considerând că este cel mai bine pentru mine?

– Se poate. Ţi-a spus altceva despre casă?

– Mi-a spus că este într-un cartier frumos, cu o mulţime de copaci. Are o cameră pentru copii şi o cameră de oaspeţi. Cred că mi-a spus ceva şi despre o scară în spirală... Nu ştiu. Cred că nu l-am mai ascultat pentru că eram furioasă că a hotărât singur.

Se auzi soneria. Kit nu avea nevoie de al şaselea simţ pentru a şti cine era la uşă. Aruncându-i lui Maggie privirea ei de „totul va fi în regulă", deschise uşa.

Faţa lui Eric era răvăşită, cravata îi era desfăcută şi atârna într-o parte. Privirea lui o întâlni pe cea a soţiei sale şi rămase pironită la ea.

Kit se dădu la o parte şi spuse:

– Intră! Mă duc să aduc ceva de băut.

Îl privi pe Grey şi dispăru în bucătărie.

Înainte ca Grey să poată pleca spre bucătărie, Maggie se ridică şi se îndreptă spre soţul ei.

– Îmi pare rău că am exagerat.

El o luă în braţe.

– N-ar fi trebuit să fac asta niciodată. Trebuia să vin şi să te iau cu mine. Dar agentul m-a sunat în legătură cu o nouă listă....

– Nici măcar n-am ştiut că ai contactat un agent.

Faţa lui Eric îi trăda regretele.

– Ştiu. Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău, iubito. Dacă nu vrei să ne mutăm, nu ne mutăm. Fericirea noastră înseamnă totul pentru mine. Îmi pare rău pentru toate aceste greşeli.

Maggie îşi apăsă degetele pe buzele lui.

– Știu că ai dreptate când spui că avem nevoie de mai mult spațiu. Dacă vrei să-mi arăți casa asta, te însoțesc.

El îi cuprise fața în palme.

– Nu trebuie s-o luăm. Vreau să înțelegi asta. Trebuie să fie una pe care să o dorim amândoi.

Maggie încuviință și Eric o sărută.

Grey se simțea ca un voyeur. Puteau, el și Kit, să împartă vreodată o astfel de iubire? Erau ei capabili să facă compromisuri, acceptându-și unul altuia nevoile? Respectându-le? Tot ceea ce simțea pentru Kit îl copleși, înainte să ia decizia corectă.

Ar fi fost Kit capabilă s-o accepte necondiționat pe Deedee? Kit făcuse dragoste cu el ca și cum nimic pe lume n-ar fi contat. Dar își dorea ea viitorul pe care și-l dorea și el?

Avea nevoie de mai mult timp alături de ea. Aveau nevoie să petreacă mai mult timp împreună cu Deedee. Apoi vor putea discuta în ce parte să o ia, și cum să ajungă acolo. Neobservat de Maggie și Eric, Grey se îndreptă spre bucătărie. O întrebă pe Kit dacă i-ar plăcea să meargă la un meci de baseball.

Cu el și Deedee.

Echipa favorită de baseball a lui Deedee era Orioles. Una dintre cele mai prețuite „averi" ale ei erau cartoanele cu fotografia și caracteristicile fiecărui jucător. Când Grey a întrebat-o pe Kit dacă ar vrea să meargă la meci, ea s-a arătat surprinsă, dar a acceptat spunând:

– N-am mai fost la Inner Harbor de foarte mult timp, iar la Camden Yards n-am fost niciodată. Trebuie să fie distractiv.

El a fost atent, a căutat să găsească o urmă de ezitare în spusele ei, un indiciu despre acest răspuns. Dacă nu cumva a spus-o doar așa, ca să-i facă lui plăcere. Însă n-a reușit să găsească nimic.

Au decis să meargă într-o zi a săptămânii. Ea și Grey au lucrat până la vremea prânzului, apoi au luat-o pe Deedee și au mers cu mașina la Baltimore, la Inner Harbor. Deedee era extrem de încântată de priveliștea de pe drum. Grey a închiriat o hidrobicicletă și au pedalat prin port cât timp Kit a vorbit cu o femeie despre excursii, locuri de cazare și restaurante. După

aceea, toţi trei au colindat prin magazine, au luat masa la un snack-bar cu specialităţi marine, ascultând un cântăreţ stradal care interpreta la chitară melodii pentru trecători. Deedee insistă că poate merge pe jos patru străzi până la stadion, astfel încât au lăsat maşina în parcare.

Camden Yards fusese construit mai degrabă ca un stadion de modă veche, decât ca unul modern. Gazonul natural şi peluzele descoperite aminteau de începuturile baseball-ului. Grey a făcut rost de bilete în vecinătatea bazei a treia, de la un client care avea abonament pe tot sezonul, dar care venea foarte rar la meciurile nocturne. Deedee a stat până la începerea meciului şi a citit programul. Apoi a privit cu foarte mare atenţie la jucătorii din teren.

Grey îi luă mâna lui Kit şi o puse pe genunchiul lui.

– Ţi-e bine?

– Întotdeauna mă simt bine alături de tine şi Deedee.

Grey îi luă mâna şi o ridică spre buze, sărutându-i palma. Ea se înfioră şi murmură încet:

– Grey.

– Îmi place să te aud rostindu-mi numele cu acel mic tremur care înseamnă „sunt a ta", îi şopti el la ureche.

– Mai bine te-ai controla, îl avertiză ea aruncând o privire spre Deedee care stătea lângă ea.

– Altfel ce? o tachină el.

– Altfel... altfel... îl voi lăsa pe Gus să picteze numele câştigătorilor pe urnă la ziua promoţională.

Grey izbucni în râs, un râs în hohote pe care Kit l-a simţit cu tot trupul.

– Asta a fost o ameninţare. Dacă mai aud vreuna vreodată....

Îi ţinu mâna pe genunchiul lui aproape cu forţa, pe durata primei reprize, jucându-se cu ea, făcând cercuri mici pe dosul palmei, atingând pielea dintre degetul mare şi arătător până când ea îşi dori să-l sărute chiar acolo, în tribune. Între covrigei, hot-dog şi apă minerală, ea privi şi meciul, deşi Grey, cu multă atenţie, îi ştergea muştarul de pe gură, atingându-şi umărul de al ei, aplecându-se peste ea pentru a vorbi cu Deedee, toate

acestea excitând-o pe Kit mai mult decât orice s-ar fi întâmplat pe teren.

Meciul a devenit mult mai palpitant o dată cu sfârşitul reprizei a opta. Amândouă echipele câştigaseră câte patru reprize, scorul fiind acum echilibrat. Deedee îşi încuraja cu fervoare echipa favorită, Orioles, dorindu-şi foarte mult victoria.

Prima lovitură a fost cu boltă. Urmă o nouă lovitură.

A doua a fost o minge dată cu efect, care a trecut. Dar cea de-a treia... jucătorul a lovit-o atât de puternic încât s-a auzit rezonanţa crosei de baseball. Deedee strigă şi sări în picioare aplaudând şi fluturându-şi braţele în aer. În timp ce jucătorul alerga de la bază la bază, Deedee îi striga numele, ţopăind bucuroasă şi ovaţionând. Şapca ei căzu în poala unei femei care stătea lângă ea. Fără să-i pese, Deedee i-a îmbrăţişat cu bucurie pe Kit şi Grey.

Femeia care stătea lângă Deedee luă şapca şi o puse pe locul lui Deedee, comentând răutăcios cu bărbatul de lângă ea.

– Nu pot să înţeleg cum o femeie în toată firea se poate purta în felul ăsta. Ar trebui să înveţe măcar câteva reguli de comportament civilizat.

Oameni de acest gen, care au ceva de comentat doar ca să se afle în treabă, o enervau pe Kit. În special când comentariile lor priveau persoane a căror situaţie le era total necunoscută. Fără nici un pic de ezitare, îi replică femeii care avea în jur de cincizeci de ani, punându-şi mâinile în şold, ridicându-şi şapca de baseball astfel încât să o poată privi în ochi.

– Stadionul este un loc în care te distrezi şi nu o recepţie, un ceai simandicos. Dacă vrei maniere elegante, poate că ar trebui să-ţi alegi alte locuri în care să-ţi petreci timpul.

– Poftim?

Ignorând reacţia ei, Kit o luă pe Deedee după umeri, strângând-o uşor.

Deedee o privi pe femeia de lângă ei, apoi pe Kit, un zâmbet apărându-i pe faţă.

– Ce este un ceai simandicos? Este bogat în vitamina C? Tanya nu mă lasă să beau prea mult din cauza zahărului.

Kit izbucni în râs, iar privirile ei le-au întâlnit pe ale lui Grey.

– O să dăm un ceai curând, și vei vedea singură despre ce este vorba.

Grey n-a mai avut nici un dubiu relativ la sinceritatea cu care Kit i-a luat apărarea lui Deedee. De cât timp mai avea nevoie pentru a se hotărî că puteau fi o familie?

De nici o clipă.

Deci îi mai rămăsese un singur lucru de făcut – să-i ceară lui Kit să se căsătorească cu el.

CAPITOLUL X

Dimineaţa de sâmbătă era senină, luminoasă şi răcoroasă. Grey era uluit de numărul de cumpărători şi privitori care stăteau în grupuri şi se învârteau prin parcarea magazinului Corey's Hardware. Kit părea să fie în zece locuri deodată, conducând şi supraveghind totul. Chiar în acel moment stătea lângă unitatea mobilă a postului de radio, parcată lângă intrarea în magazin. Lumina soarelui se reflecta în părul ei, transformându-l în bucle aurii strălucitoare. În timp ce vorbea cu D.J.-ul din maşină, cerceii săi spiralaţi prindeau razele soarelui.

Pantalonii săi purpurii îi dădeau lui Grey posibilitatea s-o găsească uşor. După ce termină cu D.J.-ul se opri pentru o clipă la grupul care îl privea pe Zac Whittaker sculptând un castor într-un lemn. Cu câteva momente înainte, el terminase de lucrat cu ferăstrăul şi acum folosea o daltă. Kit stătu în grupul celor interesaţi câteva momente, apoi se îndreptă spre zona în care Deedee, aflată sub o umbrelă, servea punciul.

Grey îşi dorea să-şi petreacă restul vieţii alături de Kit. Se hotărâse s-o ceară în căsătorie în această seară, după ce agitaţia pentru ziua promoţională ar fi luat sfârşit, când s-ar fi putut concentra asupra lor... pentru tot restul vieţii.

Succesul reclamelor şi al fluturaşilor adusese o mulţime de clienţi, bonurile de casă se dădeau unul după altul, era aproape de necrezut din acest punct de vedere. Când Kit îi făcu semn să vină la tombola din faţa intrării, el dori s-o întrebe dacă se căsătoreşte cu el, nimic altceva nemaiavând importanţă.

Dar când ajunse acolo, ea îi spuse:

– Trebuie să extragi biletul câştigător. Doar eşti proprietarul magazinului.

– Hei, Corey! îl strigă un bărbat din mulţimea din spate. N-am mai văzut niciodată atâţia oameni aici. Poate vei oferi şase excursii în loc de trei.

Mulţimea aplaudă.

Grey râse.

– Vom mai face asta încă o dată la primăvară. Nu trebuie decât să veniţi şi atunci, iar eu voi vedea ce pot să fac.

Auzi o femeie comentând.

– Sunt oameni de nădejde.

Un bărbat de lângă ea spuse:

– Livrează cumpărăturile la domiciliu, fără taxe suplimentare. Poţi fi sigur că o să revin.

Grey strânse mâna lui Kit.

– Ai făcut o treabă excelentă.

Strângându-i la rândul ei mâna, ea îi spuse:

– Am avut cu cine să lucrez.

Cu un zâmbet mulţumit, Grey amestecă în urnă pentru a extrage primul câştigător. Citi numele cu voce tare şi un cuplu aflat acolo începu să sară în sus de bucurie.

– Noi suntem!

Grey îi felicită, apoi extrase alt nume.

Un tânăr în jeanşi câştigă a doua excursie şi un cuplu în vârstă o câştigă pe a treia. După ce le dădu câştigătorilor informaţii şi indicaţii pentru stabilirea datelor excursiilor, Gus îl chemă pe Grey înăuntru.

– Un telefon. E Tanya. Spune că este important.

Kit spuse:

– Du-te. Mă pot descurca şi singură.

Deşi Grey era îngrijorat de telefon, el realiză cât de bine lucrau împreună, cum reuşeau să-şi combine ideile. Îi mângâie delicat obrazul.

Făcându-şi drum spre magazin, el admiră noua înfăţişare a acestuia. O dată ajuns în birou, ridică receptorul.

– Tanya, sunt Grey. Vrei să vorbeşti cu Deedee?

Ea se grăbi să-i răspundă:

– Nu. Dar trebuie să mă întâlnesc cu tine. Ai timp liber azi?

El aruncă o privire spre clienții de afară și se gândi la seara pe care o planificase.

– Nu prea. Este ceva important?

– N-aș fi vrut să-ți spun prin telefon. Fondurile noastre guvernamentale s-au tăiat. Trebuie să discut cu tine despre cum ne va afecta asta clienții. Va trebui să alegi o altă soluție pentru Deedee.

– Altă soluție? Este atât de grav?

– De asta trebuia să te întâlnesc.

Grey se simți prins între obligațiile sale față de magazin și responsabilitatea față de Deedee. Dacă Gus și Larry s-ar fi putut descurca în interiorul magazinului, și Kit ar fi avut grijă de cele trei grupuri de afară....

– Voi fi acolo în zece minute.

După ce vorbi cu Gus, Grey o găsi pe Kit privind din nou la măiestria lui Zac Whittacker. Prinzându-i bațul, o trase într-o parte.

– Trebuie să plec, dar mă întorc într-o oră. O să te descurci?

– Totul este sub control și merge bine. S-a întâmplat ceva?

Nu era sigur care va fi rezultatul întâlnirii. Dar trebuia să existe o cale de a depăși problema.

– Nu.

Îi luă mâna și o sărută, fără să-i pese că i-ar putea privi cineva. Ridicându-și privirile, îi trecu degetul mare peste bărbie, spunându-i:

– Voi fi înapoi înainte să-mi simți lipsa.

*
* *

După ce Tanya îi deschise ușa lui Grey, îl conduse prin holul ce ducea spre biroul ei. Stătea în fața femeii grizonate, de vârstă mijlocie, amintindu-și că prima lui impresie despre ea fusese corectă – era bună, plină de compasiune și atentă cu cei de care avea grijă. Acum îl privea cu o expresie neliniștită.

– Nu vei închide căminul, nu?

Era ceea ce-l frământase cel mai tare pe drumul spre Meadeville.

– Nu. Clienţii noştri provin din familii cu situaţii diferite. Avem o reputaţie bună şi întotdeauna avem o listă de aşteptare. Îmi fac griji pentru cei care nu vor putea rămâne din motive financiare. Într-un fel suntem ca o şcoală particulară cu program prelungit. Şi acum, o dată cu tăierea fondurilor, familiile vor trebui să suporte cheltuielile.

– Despre ce sumă e vorba?

Tanya împinse spre el o hârtie. El sări peste lista de cheltuieli până la linia de total. Imediat realiză că planurile sale de viitor trebuiau schimbate.

*
* *

Kit stătea în faţa magazinului Corey's Hardware, privindu-l pe Grey care închidea uşa. Parcarea era acum goală, toţi clienţii şi toată agitaţia dispăruseră. Cineva de la căminul lui Deedee venise s-o ia târziu, după-amiază. După închidere, Kit făcuse ordine afară în timp ce Grey verificase chitanţele. Ziua promoţională avusese un succes imens.

Grey nu părea atât de entuziasmat pe cât spera ea. De fapt, de când se întorsese la magazin, părea preocupat de ceva.

Chiar şi acum...

– Eşti gata să sărbătorim? îl întrebă ea în timp ce el îşi punea cheile în buzunar.

– Kit, aş vrea să mă uit peste registre în noaptea asta ca să văd cum stau lucrurile.

– Dar cred că profiturile au crescut şi că strategia noastră dă roade.

– Vreau să fiu sigur.

– Deci... nu vrei să ieşim în seara asta?

El îi mângâie obrazul şi se jucă cu cerceii ei.

– Nu astă seară. Te voi suna eu.

De ce suna asta mai degrabă ca un sfârşit decât ca un început? Ea făcuse tot ce era în puterile ei pentru Grey şi reuşise. Dar era o umbră în ochii lui, o nelinişte, care nu fusese acolo de dimineaţă. Acum, când terminase ce avea de făcut, o termina şi el cu ea?

Își aminti cum făcuseră dragoste, își aminti sărutările, intimitățile pe care nu le trăise niciodată cu altcineva.

Era Grey așa cum crezuse ea? Sau i-a plăcut atracția vânătorii și o dată ce a prins-o, plăcerea a dispărut?

Cu un zâmbet rece, îi spuse:

– Sigur. Sună-mă. Sau o să te sun eu.

În lumina dată de intrarea magazinului, ea văzu o umbră trecând prin ochii lui Grey. Nu voia ca ea să-l sune.

Stăpânindu-și sentimentele, îi spuse:

– Atunci, noapte bună.

Și se îndreptă spre mașina ei. Simțea privirea lui Grey ațintită asupra ei în timp ce deschidea portiera și urca în mașină. Dar el nu veni după ea.

O lăsă să plece.

*
* *

Duminică seara tunetele zguduiau cerul, în timp ce Kit închise televizorul și o mângâie pe Keats care stătea lângă ea pe canapea.

– Ar trebui să-l sun? o întrebă Kit pe pisică.

Keats mieună.

– Nu ești de prea mare ajutor, murmură Kit, privind telefonul. Poate am exagerat noaptea trecută. Poate Grey avea într-adevăr de lucru...

O bubuitură de tunet sparse liniștea.

– Nu este indicat să folosești telefonul când e furtună.

Coada lui Keats îi lovi genunchiul.

– Un singur telefon nu are cum să fie periculos. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat.

Ridică receptorul din furcă. În timp ce formă numărul lui Grey, își ținu respirația. Ce-i va spune când îi va răspunde? Nu o sunase încă. Și probabil ar mai fi avut de așteptat până când i-ar fi telefonat el.

Dar ea nu era o femeie căreia să-i placă să aștepte.

Un țârâit, două, trei... Mirată că robotul telefonic nu intrase în funcțiune, numără cel puțin zece apeluri. Dar nici un răspuns.

Ar fi putut fi cu Deedee?

Sau poate stătea acasă, ignorând telefonul ei, nedorind să asculte un mesaj la care ar fi fost obligat să răspundă.

Kit lăsă jos receptorul şi simţi cum lacrimile îi umpleau ochii.

Cu siguranţă ceva era în neregulă.

*
* *

Interesată de planul casei pe care Eric o credea perfectă pentru familia sa, Kit o urma pe Maggie în sus pe scara în spirală. Trecându-şi mâna peste balustrada de lemn încrustat, Kit îşi întrebă sora:

– Deci v-aţi hotărât cu adevărat să o cumpăraţi?

– Am făcut o propunere de contract şi a fost acceptată. Deja avem un cuplu care vine pentru a doua oară să vadă casa noastră. Eric şi agentul imobiliar nu cred că va dura mult până când o vom vinde.

Maggie o conduse pe Kit în dormitorul mare. Era imens, cu suficient spaţiu pentru mobilă şi cu un loc mare în faţa şemineului. Pereţii erau zugrăviţi în roz-pal.

– Este minunat. Eric are gusturi rafinate. Ce simţi în legătură cu mutarea?

– Când am văzut casa, am realizat de ce Eric crede că este făcută pentru noi. Niciodată nu m-am gândit la una atât de mare. Încă mai sunt atentă la cheltuieli. Dar suntem nemulţumiţi de cealaltă casă pentru că Eric nu are o cameră pentru birou. Aici îl va avea jos, în camera de studiu.

– Dar biroul tău?

– Există o cameră de joacă pe care fostul proprietar a construit-o lângă casă. Va fi perfectă pentru mine. Ţi-o voi arăta când coborâm. Dar aş vrea să-ţi arăt altceva mai întâi.

Kit o urmă pe Maggie de-a lungul holului, până într-un dormitor mai mic. Era de ajuns să arunci o privire la tapetul roz-bleu pentru a-ţi da seama că era vorba de camera copiilor.

– Nu cred că este un dormitor în plus.

Maggie zâmbi puţin forţat.

– Nu. De fapt în aprilie vom începe să-l folosim.

– Eşti însărcinată? întrebă Kit îmbrăţişându-şi sora. Este minunat, nu-i aşa?

– Da. Bănuiesc, dar nu sunt sigură. Am aflat asta azi-dimineaţă.

– Eric ştie?

– Da, ştie. Am trecut pe la biroul lui. Cred că va deveni extrem de grijuliu cu mine.

Kit râse.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu vrea să te scape nici o clipă din priviri.

– Exact. Dar i-am spus că nu are cum să mă ţină de mână şi să mă poarte peste tot cu el timp de nouă luni. Bineînţeles că a protestat. Trebuie să-i impun limite stricte, altfel o să mă dădăcească până la disperare.

– Şi cum o să scapi de el?

Maggie îi făcu cu ochiul.

– I-am promis o seară romantică în doi.

Privind expresia de pe faţa surorii sale, Maggie întrebă:

– Cum merg lucrurile între tine şi Grey?

– Nu sunt sigură.

– Îl iubeşti, nu-i aşa?

– Da. Sunt gata să-mi asum riscul de a crede în dragoste şi într-un viitor alături de el. Dar nu sunt sigură de sentimentele lui. După ce l-am revăzut pe Trent, părea că suntem pe drumul cel bun. Dar sâmbătă... m-am gândit că după succesul zilei promoţionale vom sărbători. Grey a primit un telefon, după care a plecat şi când s-a întors era total schimbat. Distrat.

– Şi nu ţi-a spus care era problema?

– Nu. După ce am închis magazinul, mi-a spus că trebuie să lucreze la nişte registre. Şi ieri nu m-a sunat. Am încercat să-i dau un telefon, dar nu era acasă. Ceva nu este în regulă. Poate că el mai crede că nu o voi accepta pe Deedee. Sau poate că nu-l interesează deloc viitorul nostru. Sau, poate că atracţia vânătorii a trecut şi acum nu-l mai interesez. Să mă fi înşelat din nou?

– Grey nu este genul ăsta de bărbat.

Kit oftă.

– Şi tu şi Eric credeţi asta. Dar eu nu sunt sigură pe judecata mea.

– Îl ştii pe Grey. El crede în familie şi fidelitate, are acelaşi sistem de valori ca şi tine.

– Atunci care e problema? întrebă Kit exasperată.

– Dă-i timp. O să-ţi spună el.

– Ştii, Maggie, nu sunt sigură că trebuie să mă implic atât de mult. Ieri, toată ziua am fost îngrijorată de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla. Şi m-am gândit şi la noi doi tot cu nelinişte. Iar noaptea trecută, când nu mi-l puteam scoate din minte...

Kit clătină din cap.

– Mă implic mult prea mult, şi lucrul ăsta mă înfricoşează.

– Dragostea este înfricoşătoare. Amândouă ştim asta. Dar un singur lucru pot să-ţi spun. Când iubeşti bărbatul potrivit, fericirea este cu mult, mult mai mare decât urmele de teamă.

Kit şi-ar fi dorit să ştie despre ce fel de fericire vorbea Maggie – acea fericire care-i luminează chipul, care-i dă puterea să facă compromisuri şi chiar acea fericire care înlătură frica. Apoi hotărî să-l sune pe Grey încă o dată. În acea seară va afla ce îl supără şi tot în seara aceea ea îi va spune că-l iubeşte.

*
* *

Led-ul de la robotul telefonic al lui Kit licărea când ea ajunse acasă. Apăsă pe butonul de redare a mesajelor cu nerăbdare. Sperând... rugându-se să....

– Kit, sunt Grey. Trebuie să vorbim. Ajung la tine în jurul orei şapte. Ne vedem atunci.

Inima începu să-i bată mai tare. În cele din urmă va afla ce era în neregulă, şi asta în mai puţin de o oră. Tot ce avea de făcut era să-şi ţină temerile sub control.

Era tot ce avea de făcut.

*
* *

Când Grey bătu la uşa din spate, Kit punea nişte farfurii în maşina de spălat vase. Se ridică şi privirile lor se întâlniră. El

deschise uşa şi se apropie încet de ea. Îi fusese dor de el şi îşi dorea să-i simtă braţele cuprinzând-o.

Când se aplecă s-o sărute, ea îi anticipase intenţia întâmpinându-l cu buzele pentru acel magic eveniment care întotdeauna o copleşea. Limba lui îi cercetă gura şi Grey o strânse lângă el, aşa încât fiecare putea simţi intensitatea dorinţei celuilalt. Dar el se retrase brusc.

Inspirând adânc, el îşi trecu palma peste frunte.

– Vreau să vorbim.

Teama se cuibări în inima lui Kit, astfel încât ea îşi spunea: *Rămâi calmă*. Dar inima ei continua să bată cu putere şi într-un ritm precipitat, ignorând comenzile. Fu surprinsă să descopere că nici măcar nu putea să-l întrebe despre ce voia să vorbească, deoarece îşi pierduse glasul.

– Am luat câteva decizii în ceea ce ne priveşte şi în legătură cu magazinul. M-am gândit că pot păstra magazinul, pot să mă căsătoresc cu tine, şi să nu periclitez viitorul lui Deedee, chiar dacă în clipa asta este foarte greu, aproape imposibil.

Inima ei prinse aripi la cuvântul „căsătorie", dar asta până la auzul lui „imposibil", după care i s-au tăiat picioarele.

– Fondurile guvernamentale pentru căminul lui Deedee au fost tăiate. Cheltuielile se vor dubla acum. Ştiu prin ce ai trecut alături de Higgins, şi nu vreau să te rog să faci alte sacrificii financiare. Red Bucket şi-a mărit oferta. Iar eu nu-mi pot permite să n-o iau serios în calcul. Astfel, m-am hotărât să vând magazinul.

După o clipă, când vocea părea că i-a îngheţat în piept, Kit simţi cum focul furiei i se răspândeşte în tot trupul. Înmărmurirea şi teama s-au topit, lăsând-o cu un sentiment de mânie şi trădare pe care ea nu-l trăise nici măcar alături de Trent Higgins.

Trăgând aer în piept, ea ripostă:

– Când a făcut Red Bucket oferta?

– Săptămâna trecută, spuse Grey printre dinţi.

Îi ascunsese asta. O simţi ca pe o lovitură în plex.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Pentru că nu era nimic de spus.

Simţi un cuţit în inimă, iar lacrimi i-au izbucnit din ochi. Tot ceea ce-i venea în minte erau secretele lui Trent Higgins, minciunile pe care el i le spunea.

– Aveam dreptul să ştiu, Grey. Succesul magazinului tău implică şi timpul şi munca mea. Crezi că m-aş fi oprit din pregătirile pentru ziua promoţională dacă aş fi ştiut?

Cu o încruntare ce îi trăda supărarea, el spuse:

– Bineînţeles că nu. Înţelege situaţia în care mă aflu, Kit. A trebuit să mă gândesc nu numai la viitorul meu. A trebuit să mă gândesc şi la cel al lui Deedee.

– Am crezut că suntem suficient de apropiaţi ca să discutăm asta. Am crezut că noi am fost un cuplu.

– Noi *suntem* un cuplu.

– Nu, nu suntem. După ce m-ai lăsat să fierb în suc propriu două zile şi după ce m-ai lăsat să-mi fac griji din o mie de motive, tu intri aici şi îmi spui că am gândit, am planificat şi am consumat atâta energie pentru magazinul pe care tu, acum, vrei să-l vinzi. Vânzarea lui Corey's Hardware este decizia ta. Dar motivul vânzării lui este cumva acela de a te putea căsători cu mine? Am auzit cumva lucrul ăsta de la tine?

– Nu înţeleg de ce eşti atât de supărată. Fac asta pentru noi doi!

– Asta este problema, Grey. Tu nu înţelegi de ce sunt eu supărată. Nu mi-ai spus despre oferta lui Red Bucket, iar acum iei o decizie care mă implică şi pe mine.

– Dar nu am ţinut ascuns lucrul ăsta. Nu era important. Şi asta până când a sunat Tanya şi m-a chemat să discutăm despre anularea fondurilor.

– Deci acolo ai plecat sâmbătă?

– Da, răspunse el scurt.

– Şi nici despre asta nu mi-ai spus!

El părea că este gata să se repeadă la ea şi s-o zgâlţâie. Cu un ton nefiresc, răspunse:

– Îţi spun acum.

– După. Îmi spui acum *după* ce s-a întâmplat. *După* ce ai luat deciziile. Decizii, pot adăuga, care pot să afecteze şi viaţa mea. Nu pot să cred că ai făcut asta. Nu pot să cred că nu ai

avut destulă încredere în mine ca să-mi împărtășești lucrurile astea. Știi, așa cum știu toți, prin ce am trecut cu Trent. Greutățile financiare au fost cea mai mică problemă.

– Kit, știu că te-a rănit.

– Nu atât cât ai făcut-o tu. Mi-am deschis inima și am fost cât am putut să fiu de sinceră. Nu-mi vine să cred că am ales un alt bărbat care se ascunde de mine...

O apucă de umeri.

– La dracu', Kit! Să nu mă compari pe mine cu Higgins!

Ea se smuci și se retrase până când frigiderul i-a blocat drumul.

– Mi-ai cerut să am încredere în tine și am făcut-o. Pentru că eu m-am amăgit crezând că știi să respecți o femeie și s-o tratezi ca pe un partener egal.

Grey își lăsă mâinile să-i cadă.

– Te respect și te privesc ca pe un egal.

– Sigur? Ai luat decizia ca noi să ne căsătorim, fără ca eu să pot spune ceva. Chiar fără să-mi spui. *Tu* ai decis să vinzi Corey's Hardware. *Tu* ai decis că eu nu vreau să te ajut cu cheltuielile pentru Deedee. Și tot tu spui că mă tratezi ca pe un egal?

– Kit, fac ce este mai bine pentru toți.

– Tu crezi că este cel mai bine să vinzi magazinul la care tatăl tău a ținut și pentru care tu ai luptat de când el a murit? Tu crezi că este cel mai bine să te căsătorești cu mine, iar acest lucru se potrivește cu deciziile financiare pe care le iei? Eu nu las pe nimeni, Grey, să ia decizii pentru mine.

– Exagerezi foarte mult. Dacă ai privi situația obiectiv...

– Eu nu iubesc obiectiv. Dar tu nici măcar nu ai menționat că mă iubești. Poate că nu este important pentru tine, dar pentru mine iubirea este importantă, mult mai importantă decât banii. Dacă ai fi crezut în viitorul nostru, în mine, în noi, atunci ai fi știut că nu m-ar fi deranjat să ajut la plata cheltuielilor pentru Deedee. Știi că nu mi-ar fi păsat, atâta timp cât ne-am fi luptat împreună să depășim greutățile. Mă acuzai că nu am încredere în tine. Eu cred că tu ești cel care nu poate avea încredere în altcineva. Și dacă eu ți-am dat încrederea mea, și dacă dragostea

şi comuniunea nu sunt importante într-o relaţie, atunci căsătoria iese din discuţie.

În spatele mâniei, Grey putea vedea umbrele de durere din ochii ei, putea auzi tremurul din vocea ei. Ea lăsa impresia de forţă, de duritate, dar era vulnerabilă. El calculase greşit, făcuse o mişcare total nepotrivită. Şi, astfel ar fi putut să distrugă ireparabil viitorul lor. El n-ar fi vrut altceva decât s-o ia pe Kit în braţe, s-o protejeze şi s-o asigure că el o iubeşte.

Dar ea i-a întors spatele, îndepărtându-se.

– Ar fi mai bine să pleci! spuse ea, ridicând un zid palpabil de jur împrejurul ei.

El putea simţi cum acesta creşte, devenind tot mai gros şi mai înalt cu cât stătea mai mult acolo.

– Kit...

Când ajunse lângă ea, Kit rămase neînduplecată. Poate că amândoi aveau nevoie de puţin timp şi spaţiu. Poate că, dacă el va pleca acum, ea va realiza că n-a vrut niciodată s-o rănească.

S-a îndreptat către uşă, ştiind că se va întoarce. Şi o va putea convinge că merită să lupte pentru viitorul lor.

*
* *

Deedee aruncă mingea de staniol în partea cealaltă a camerei, iar Star alergă după ea. Grey nu mai trăia bucuria de altădată, de a o privi pe sora lui râzând în hohote şi distrându-se. Era prea copleşit de gânduri, simţea că era mult prea frustrat, ca să se mai bucure de orice. A sunat-o pe Kit de cel puţin zece ori, fără nici un rezultat. I-a lăsat mesajele pe robot. Noaptea trecută la zece, ştia bine asta, ea şi-a ascultat mesajele. Dar n-a putut să-i spună că o iubeşte, prin intermediul unei maşini. El trebuia să-i spună asta personal, faţă în faţă. Crezând că timpul va fi de vreun folos, stătuse deoparte timp de patru zile. Dar acum timpul îl îngrijora. Poate că timpul producea mai mult rău decât bine.

Hrănindu-şi neliniştea cu aceste gânduri, se ridică de pe patul lui Deedee şi merse până la biroul ei. Coli mari de desen erau răspândite pe birou. Pe cea de deasupra era desenată Star

alergând după un fluture. Era un desen foarte bun. Desenul de sub acesta i-a atras atenţia imediat. Era un pastel cu o grădină plină de flori în care zburau mulţi fluturi. Grey recunoscu în spatele verdelui vibrant al florilor, pietrele tăiate din mijlocul grădinii. Şi simţi o gheară în piept.

– Ce s-a întâmplat, Grey?

Păstrând desenul surorii sale în mână, se întoarse către ea şi-i spuse:

– Kit şi cu mine am avut... o neînţelegere.

– Este supărată pe tine?

– Cam aşa ceva.

– Dar tu eşti supărat pe ea?

– Nu. Ea a avut dreptate, iar eu am greşit.

– I-ai spus?

Deedee ridică pisica, o mângâie, apoi o puse în poală. Să fie soluţia atât de simplă?

– Nu, nu i-am spus. Nu încă. Încerc să rezolv altfel lucrul ăsta. Cum ţi s-ar părea dacă eu şi Kit ne-am căsători?

Deedee privea fix la pisicuţă, mângâind-o sub bărbie.

– Îmi place de ea, spuse ea încet. Şi cred că şi ei îi place de mine.

– Eu *ştiu* că-i place de tine.

– Ea nu este ca Susan.

– Nu, nu este.

– Cred că este în regulă dacă vă căsătoriţi. Ne vom mai putea juca împreună după aceea?

Grey se aşeză pe podea lângă Deedee.

– Da, o să ne jucăm, o să mergem la picnicuri, o să mergem la meciuri. Căsătoria cu Kit va face ca totul să fie mai bine decât a fost vreodată. Noi trei vom fi o familie.

– Chiar dacă mai e supărată?

El se ridică de pe podea.

– Cred că trebuie să repar asta.

Ridicând desenul, el o întrebă:

– Pot să i-l dau lui Kit? Ar putea ajuta.

Deedee stătu pe gânduri puţin.

– Mda. Pot să-l împachetez?

– Desigur. Dar mai important este să-l semnezi.
– De ce?
– Pentru că atunci Kit va şti că este şi de la tine.

*
* *

Dintre toate muncile din grădină, răsădirea de bulbi pentru primăvară era una dintre cele mai plăcute pentru Kit. Dar n-o înveseleau nici promisele lalele roşii, galbene şi parfumatele zambile albastre. Maggie o certase de câteva ori pentru că nu a răspuns telefoanelor lui Grey. Îi era într-adevăr teamă să răspundă. Şi asta i se întâmpla unei femei căreia niciodată nu i-a fost frică de nimic. De ce îi era frică mai exact?

Că ar fi putut spune că n-o iubeşte, că mariajul este ceva formal şi că s-a gândit că amândoi vor avea de câştigat dacă...

Că ar fi putut spune că ea nu-l mai interesează.

Că el ar fi putut spune că o iubeşte.

Şi atunci, ce fel de relaţie ar putea avea, dacă el ia deciziile pentru ea? Dacă el nu-i putea spune ce simte? Cu fiecare zi trecută, Kit îşi dădea seama din ce în ce mai mult cât de puternică era dragostea ei pentru Grey, şi cât de mult se temea că el nu o iubeşte la fel de mult. Dar îşi reamintea ce i-a spus Grey lui Maggie. *Bărbaţilor le place să simtă şi să creadă că îi ocrotesc pe oamenii pe care-i iubesc.* Chiar asta gândea?

Săpând în pământ cu o lopată de grădinărit, ea făcu o groapă de zece centimetri, apoi continuă să facă altele. La al treilea bulb pe care l-a terminat de plantat, transpirase. Era sfârşitul lui august. Vara aproape se termina. Iar ea şi Grey... Dintr-o dată şi-a dat seama că nu mai este singură. Privind peste umăr, văzu o umbră lungă. Până să se dezmeticească, Grey ajunse lângă ea. Cu mâinile tremurânde, greu ar mai fi putut ţine lopata. Aşa că îi dădu drumul în iarbă.

Vocea lui groasă pluti până la ea.

– Nu mi-ai răspuns la telefoane.

Bravând, ea culese bulbii neplantaţi şi îi puse într-un coş, apoi întrebă frivol:

– Şi aşa te-ai decis să vii personal să-mi verifici telefonul?

– Nu, am venit să-ţi dau ceva.

Astfel, fu nevoită să-l privească. Grey ţinea o cutie îngustă în mână. Era împachetată în hârtie galbenă şi legată cu o eşarfă roşie. Curioasă, se ridică în picioare. Privind-o atent, Grey nu reuşi să citească nimic pe faţa ei. El îi dădu cutia. Kit desfăcu cadoul. Scoase din cutie o bucată de hârtie rulată. Grey luă apoi cutia şi ambalajul şi le puse în coş, lângă bulbi. Kit desfăcu încet sulul. Recunoscu imediat grădina şi semnătura lui Deedee.

– Eşti ca unul dintre aceşti fluturi – puternic dar delicat, frumos dar real. Mi-ai adus culoare, trăire, pasiune. Te iubesc, Kit. Ar fi trebuit să spun asta mai înainte de tot ceea ce ţi-am spus atunci. Am stricat tot. Rău. M-am gândit la tot ce mi-ai spus şi ai dreptate. Singura mea scuză este că nu sunt obişnuit să împart responsabilităţile. Dar promit, dacă eşti de acord să te căsătoreşti cu mine, că voi încerca să devin un bărbat în pas cu timpul, al anilor '90. Voi încerca să-mi aduc aminte că tu eşti o femeie modernă a cărei pretenţie este de a fi un partener deplin. Vom lua împreună deciziile. Vrei să fii soţia mea?

Grey arăta de parcă n-ar fi dormit deloc de când s-au certat. Părul său era ciufulit ca şi cum şi-ar fi trecut de curând degetele prin el. Ceea ce ea iubea mai mult la Grey era sinceritatea şi onestitatea lui. În adâncul inimii ei, ştia că toate acestea erau adevărate, reale şi nu un rod al imaginaţiei ei provocat de dorinţa ei de a le găsi în el. El *era* obişnuit să-i protejeze pe cei iubiţi. Ea trebuia să-l facă să înţeleagă că ea avea nevoie de iubirea lui cu mult mai mult decât de protecţia lui.

Nimic nu o putea opri să întrebe:

– Când?

O cuprinse în braţe râzând.

Sărutul care urmă era mai mult decât tot ceea ce ea trăise alături de Grey. Era atâtător, seducător şi-i împingea pe toboganul excitării tot mai repede în cădere liberă, scormonind pasiunea, cerând şi provocând seducţia. Dar acum era ceva mai mult, era dragoste, înţelegere şi promisiunea unei vieţi trăite împreună.

Mângâindu-i spatele cu mişcări ample, în cele din urmă el îşi trecu degetele prin părul ei, sărutând-o ca şi cum atunci ar fi

fost ultima zi, iar mâine n-ar mai fi existat. Ea îi răspunse cu aceeaşi fervoare, atingându-l cu palmele, apăsându-i cu degetele faţa, gâtul, umerii, strângându-se în el, încercând să fie şi mai aproape. Trupul ei striga după atingerea lui, inima ei cânta dragostea pentru el, iar sufletul ei dorea o unire cu al lui.

Grey o luă de umeri şi apoi, împotriva dorinţei lui, o îndepărtă. Aplecându-şi capul îi atinse fruntea cu a lui şi îi spuse:

– Vreau să te iau, să te duc înăuntru şi să fac dragoste cu tine. Dar înainte de toate trebuie să lămurim câteva lucruri.

Inima ei s-a oprit o clipă, dar, privind în adâncul verde al ochilor lui, şi-a dat seama că el putea să rezolve orice cu insistenţă, voinţa şi iubirea lui.

– Ce?

– Nu te rog numai să-ţi petreci viaţa alături de mine, ci să împărţim şi greutăţile.

– Deedee nu este o greutate.

El zâmbi şi o sărută pe frunte.

– Ştiu. Dar îngrijirea ei poate fi. Avem câteva opţiuni.

El se îndreptă, dar îşi trecu mâinile de jur împrejurul ei.

– Aş putea să vând magazinul, să devin manager la Red Bucket, să am un salariu frumos şi s-o pot lăsa pe Deedee la cămin. Pot să păstrez Corey's Hardware, iar Deedee să stea cu noi, sau... aş putea păstra magazinul, să sper că profiturile vor creşte în continuare, să o las pe Deedee unde este şi să-ţi cer ajutorul cu cheltuielile. Am nevoie de părerea ta sinceră. Vreau să fac tot ceea ce este mai bine pentru căsnicia noastră. Astfel, cred că îţi cer, în cel mai serios mod, să iei bine în considerare consecinţele căsătoriei cu mine. Tot ceea ce pot să-ţi ofer este dragostea mea şi sprijinul, şi jurământul că o să te iubesc mereu.

– Asta este tot ceea ce îmi doresc. Dragostea ta şi sprijinul tău. Iar eu votez pentru a păstra magazinul şi a o lăsa pe Deedee la cămin. Peste un an vom putea reevalua totul. Dacă Deedee vrea să vină să locuiască cu noi, o voi primi oricând cu braţele deschise. Va trebui întotdeauna să luăm în considerare ceea ce e mai bine atât pentru ea cât şi pentru noi.

Grey o ridică în braţe pentru o clipă, apoi îşi trecu mâna peste părul ei.

– Știi cât de deosebită ești?

Ea zâmbi și se trase într-o parte.

– Știu cât de deosebit ești tu și cât de mult te iubesc.

Razele soarelui care apunea luminau și încălzeau aerul serii. Ei se priveau în ochi și inimile lor vorbeau. Un foșnet ușor întrerupse intensitatea cuvintelor lor nerostite.

Un fluture mare, colorat în portocaliu și negru, se așeză pe umărul lui Grey.

– Știi ce înseamnă? șopti ea.

– Ce?

– Că vom fi binecuvântați cu fericire și noroc.

Grey zâmbi și o duse încet la adăpostul brațului lui, fără să-l deranjeze pe fluture.

– Am fost binecuvântat cu fericire și noroc din ziua în care tu ai intrat în magazinul meu.

Kit își lăsă capul pe umărul lui, acceptându-i puterea și dragostea.

EPILOG

Grey intră în curtea interioară a casei sale, ducând un platou cu un tort imens pe care-l aşeză pe masa de brad. Eric stătea lângă şezlongul lui Maggie, în timp ce ea îl răsfăţa pe fiul lor nou-născut pe care-l ţinea în braţe. În grădină, Deedee lovea o minge de crochet şi o privea cum se mişcă.

Kit îl urmă pe Grey, având un vas cu cafea în mână.

– Botezul a decurs bine. Michael nu putea fi un copil mai cuminte decât a fost.

Grey luă vasul cu cafea de la ea şi îl aşeză lângă tort.

– Cred că naşa lui a fost formidabilă. L-ai legănat până când nici nu s-a mai gândit să ţipe.

Grey privi expresiile care treceau pe faţa soţiei sale în timp ce-i privea pe Maggie şi copil. În primele nouă luni ale căsătoriei lor, el şi Kit nu avuseseră secrete unul faţă de celălalt, îşi spuseseră unul altuia totul.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă încet.

– N-aş putea spune încă...

– Haide, spune! – o încurajă el.

Kit avea o expresie vulnerabilă şi delicată, expresie care-l făcu pe Grey să-şi dorească s-o cuprindă în braţe, s-o strângă, s-o sărute toată, apoi s-o poarte în pat. Cu un zâmbet nesigur, ea murmură:

– Când îl strâng pe Michael în braţe mă simt atât de bine. Şi când l-am legănat la botez, am avut acest sentiment, foarte puternic. Mi-ar plăcea să avem un copil al nostru.

Din cauza carierei lui Kit, Grey nu abordase subiectul copiilor. Dragostea pentru soţia sa îi lumina inima, când îi răspunse:

– Şi mie. Dar am crezut că, poate, ai nevoie de mai mult timp. Cariera este importantă pentru tine.

– Da, este. Şi aş vrea să rămân în domeniul relaţiilor cu publicul. Dar aş vrea să avem copilul nostru. Cred că ne-ar face viaţa mai... completă.

Grey îşi puse braţul în jurul ei şi o apropie, şoptindu-i la ureche:

– Vrei să ne furişăm în casă şi să începem acum?

Ea râse şi îl împunse în coaste. Apoi zâmbetul îi păli.

– Ne putem permite? Vreau să spun că trebuie să ne gândim la viitor. Colegiul...

– Magazinul merge perfect datorită ideilor tale strălucite. Clienţii au nevoie să ştie că există Corey's. Ne vin clienţi de la magazinele fabricilor, iar noi le trimitem la rândul nostru clienţi... în curând vom mai avea nevoie de noi angajaţi.

– Deedee mi-a spus că cei de la galerie i-au vândut un alt tablou.

Apreciind desenele lui Deedee, Kit sugerase ca ea să ia lecţii de artă plastică. Timp de o lună, ea evoluase foarte mult sub îndrumarea profesoarei care găsise o galerie unde să-i expună lucrările. Acum, folosind uleiuri şi acuarele, picta în adevăratul sens al cuvântului.

Grey murmură:

– Va deveni liberă. Nu numai vânzându-şi picturile, dar mi-a spus că Maggie o va plăti ca s-o ajute cu computerul.

– Maggie spunea că Deedee, în ultimele luni, părea să fie trimisul lui Dumnezeu. Acum, când a apărut şi copilul, o va ajuta mult mai mult. Ocupându-se de magazinul de animale şi de pictură, şi acum ajutând-o pe Maggie, Deedee lucrează aproape full-time.

– Se pare că îi place.

– Pentru că munca îi dă independenţa de care are nevoie. Trebuie s-o lăsăm să-şi încerce aripile, Grey.

– Şi noi trebuie să le încercăm pe ale noastre. Vreau să te văd purtându-mi copilul. Dacă tu eşti gata, sunt şi eu.

Kit îl privi în ochi, spunând solemn:

– Sunt gata.

Deedee îi strigă pe Grey şi Kit.

– Uitaţi-vă la fluturi.

În urmă cu câteva săptămâni, când vremea începuse să se încălzească, Kit şi Grey plantaseră grădina cu gândul la fluturi. Acum, codiţa rândunicii se căţărase pe tulpinile de trandafiri roşii şi albi. Cârciumăresele crescuseră înalte, întrecând tufele de gura-leului şi brumărele. Mulţi, din ce în ce mai mulţi fluturi puteau fi descoperiţi în acea zonă.

Kit şi Grey se îndreptară spre grădină, unde Deedee privea delicatele creaturi. Maggie şi Eric îi urmară.

Kit simţi liniştea sufletească a surorii şi cumnatului ei. Deedee se aplecă, apropiindu-se de Kit şi îi atinse cotul zâmbind. Kit ştia că găsise adevărata fericire. Aripile dragostei îl aduseseră pe Grey la ea. Era stăpâna comorii de iubire şi fericire pe care o împărtăşeau... pentru totdeauna.

Şi, pe când Grey o înconjură cu braţul, ea venera dragostea pe care o aflaseră şi privea înainte spre ceea ce viitorul le pregătea... pentru că îl îmbrăţişau împreună.

– Te iubesc – îi murmură el la ureche.

– Şi eu te iubesc – îi şopti ea, dorind cu putere să păstreze clipa şi să creadă în ea pentru totdeauna.

– SFÂRŞIT –

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: **BARBARA CARTLAND.**

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare și colecția „Nostalgic".

Plăcere sau afaceri?

Expertă în Public Relations, Kit Saunders aștepta cu nerăbdare o provocare – chiar dacă nu genul de provocare făcută de Greyson Corey, antreprenor într-un mic oraș din Pennsylvania, care o angajase să-i îmbunătățească imaginea. O singură privire spre clientul deosebit de atrăgător, și Kit concluzionă că imaginea lui este deja perfectă. Niciodată până atunci, Greyson nu fusese atât de interesat de Public Relations ca după ce a întâlnit-o pe Kit. Din nefericire, era genul de bărbat care se respecta pe sine: nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerea. Până când Kit l-a lămurit că afacerile erau o plăcere, iar dragostea putea fi inițiativa cea mai plină de satisfacții a carierelor lor.

THE BEST

ISBN 973-9405-11-8

Pret: 9000 lei

Karen Rose Smith